

Yanlış adres yanlış reçete 2.1.2004

Bütün dünyada insanlar, hızlı bir şekilde bunalıma sürüklenmekte; mutsuzluk, huzursuzluk her tarafı sarmış durumda. Bunalımda en büyük oran da gelir seviyesi yüksek olan Batı ülkelerinde görülmektedir. Geçenlerde yayınlanan AA'nın bir araştırma haberine göre, İngiltere'de ruh sağlığı hekimlerinin 5 yıl öncesine göre 8 milyon kutu daha fazla depresyon ilacı reçetesi yazdıkları açıklandı. Uzmanlar, önceki seneler 10.8 milyon kutu depresyon ilacı reçetesi yazan doktorların, 2002'de 26.6 milyon kutu ilaç yazdıklarını bildirdiler.

Bütün ülkeler söz birliği etmişçesine, gelir seviyesini nasıl artırırız, milleti nasıl zengin yaparız bunun peşinde. İnsan, sadece maddi bir varlık olarak düşünülmemekte, yemesi, içmesi ve eğlenmesi sağlandığında kişilerin huzura kavuşacağı zannedilmekte. İnsanın beden ve ruhtan meydana geldiği unutulmakta. Hal böyle olunca da, insanı insan yapan diğer, canlı varlıklardan ayıran ruh yok farzedildiği için de insanlar bunalıma girmekte, her yıl intihar oranları artmaktadır.

Bu önemli ihmal ve yanlışlık ülkemiz için de geçerlidir. Bilhassa anne- babalar, sadece çocuğumuz iyi bir eğitim alsın, iyi bir bölümden, iyi bir üniversiteden mezun olsun düşüncesindedir. Tek hedef bu olunca, çocuklar yarış atı muamelesi görmektedir. Aileler bütün varını yoğunlu bu uğurda sarf etmekte; çocuk kimlerle görüşüyor, sosyal yönü, ahlaki, dini yönü ne durumda, yaşı ile orantılı olarak ruhi yönünü geliştiren bu manevi değerlerde de gelişme oluyor mu, kimse bunun üzerinde durmuyor.

Hal böyle olunca ne oluyor? Genç, ya kendini tamamen derse veriyor, kendisini toplumdan tecrit ediyor. Bunun sonucunda, ruhi yönden bir gelişme olmadığı için, bu yönü doldurmadığı için de içine kapanıyor, bir nevi robotlaşıyor. En iyi üniversiteden derece ile mezun olabiliyor, fakat sosyal yönü gelişmediği için yapı yalnız ortada kalıyor. Aldığı diploma onu ayakta tutamıyor. Topluma uyum sağlayamadığı için de ruh sağlığı bozuluyor. Depresyon, bunalım derken intihar ile hayatı son buluyor. Ya da genç, ana babasının ihmal ettiği, doldurmadığı boşluğu kendisi doldurmaya çalışıyor. Bunun için de kontrolsüz arkadaşlar ve çevreler edinmeye çalışıyor. Delikanlılık çağında olduğu, doğruyu eğriden ayırt edecek tecrübeye de sahip olmadığı için farkında olmadan uyuşturucu tacirlerinin kucağına düşüyor. İçindeki ruhi boşluğu bu şekilde doldurmaya çalışıyor. Susamış kimsenin deniz suyu ile susuzluğunu gidermeye çalışması gibi, huzura rahata kavuşmak için aldığı uyuşturucunun dozunu her gün biraz daha artırmakta böylece hayatı feci şekilde son bulmaktadır.

ABD'de yapılan bir araştırmada, ülkedeki 3 milyon gencin intiharı ciddi olarak düşündüğü ya da en az bir kez denediği ortaya çıktı. Yayımlanan raporda, 2000 yılında, Amerikalı 14-17 yaşlarındaki gençlerin yaklaşık yüzde 13'ünün intiharı düşündüğü ve bu gençlerden sadece yüzde 36'sının psikiyatrik tedavi ya da terapi gördüğü kaydedildi. Araştırmaya göre, bu 3 milyon gençten üçte birinin, son 12 ay içinde intiharı gerçekten denediği de belirtildi. İntihar düşüncesinin ana nedeninin depresyon olduğunu belirten uzmanlar, gençlere tedavi edilmeyen depresyonla intihar riski arasındaki bağlantıyı fark etmeleri için yardım edilmesi gerektiğini kaydetti.

Peki, gençlerimizi böyle bunalımlardan kurtulmak veya korunmak için ne yapacağız? Aslında ne yapmak lazım diye uzun uzun düşünmeye, araştırmalar yapmaya gerek yok. Çenab-ı hak, insanın hem dünyada hem de ahirette rahat ve huzur içinde olması için reçeteyi de bildirmiş. Bu da her devirde peygamberler vasıtasıyla gönderdiği kitaplar ve dinlerdir. En son ve en mükemmel din olarak da, Kur'an-ı kerim ve Muhammed aleyhisselamı göndermiştir.

Tecrübe ile sabittir ki, 1400 yıldır, bunlara uyan, Peygamber Efendimizin varisi olan İslam büyüklerinin bildirdiği iman ve ibadet bilgilerine inanan ve inandığı gibi yaşayan kimseler huzura kavuşmuşlar ve huzur içinde ahirete intikal etmişlerdir. Huzurun adresi burasıdır, başka adreste huzur arayan bunalımdan feci sonlardan kurtulamaz.

Anne şefkatinden mahrum kalan çocuklar 3.1.2004

Dün bahsetmiştik. İnsanın bir maddi yönü bir de manevi yönü var, diye. İnsanı insan yapan bu iki unsur. Bunlardan biri ihmal edilirse insan insan olmaktan çıkar. Batı, insan da dahil her şeyi madde olarak görmekte, bütün çalışmalarını, araştırmalarını buna yönelik yapmaktadır. Bunun için de, Batı'da insanlar insan olmaktan çıkmıştır. Hayvanların bile yapmadıkları sapık ilişkiler, alkol ve uyuşturucu insanların vazgeçilmez alışkanlıkları haline gelmiştir. Dolayısıyla hayvandan daha aşağı hale düşmüşlerdir. Çareyi yanlış adreste aradıkları için de uyuşturucu kullanma oranları her gün artmaktadır.

"Avrupa Birliği Uyuşturucu İzleme Merkezi (EMCDDA) tarafından yapılan bir araştırmada, AB ülkeleri vatandaşlarının yüzde 20'sinin hayatlarında en az bir kere esrar kullandığı belirlendi.

Hazırlanan yıllık rapora göre, 15-34 yaş grubundaki kişilerin yüzde 44'ünün hayatlarında en az bir kere esrar kullanmakta, AB ülkeleri dünyanın en büyük esrar pazarını teşkil emekte. Raporda, AB üyesi ve aday ülkelerde alkol tüketiminin giderek arttığı da ifade edilmekte ve özellikle genç nesil arasında alkol kullanımının artmasından endişe duyulduğu bildirilmekte. EMCCDA raporuna göre, Danimarka'da 15-16 yaş grubundaki gençlerin yüzde 89'u hayatlarında en az bir kere sarhoş olmuşlar.İrlanda ve Norveçli gençler, sürekli alkol tüketiminde AB ülkeleri içinde ilk sıralarda yer almakta.

AB ülkeleri içinde uyuşturucu ile mücadele konusunda önlemlerin ve işbirliğinin arttığı hatırlatılan raporda, AB'ye üye 15 ülke ve Norveç'te uyuşturucuyla mücadele konusunda yılda yaklaşık 2.5 milyar euro harcadığı kaydedildi."

Batı ile irtibatımız arttıkça bu insanlık dışı alışkanlıklar bizim toplumumuzda da hızla artmaktadır. Son yıllarda da, Batı'ya göre oranlar biraz düşük de olsa hızla yayılmaktadır. Devletimiz, Emniyetimiz bu konuda kampanyalar düzenleyerek bunlarla kararlı bir şekilde mücadele etmekte ise de, kapatılan kapıların yerine her gün yenileri açıldığı için bu tür alışkanlıklar önüne geçilemez hale gelmiştir.

Burada en büyük görev ailelere düşmektedir. Çocukları ile daha küçük yaşlardan itibaren ilgilenen, onları başıboş bırakmayan, onlara manevi yönden destek veren aile çocukları bu tür kötü alışkanlıklardan uzak kalmaktadırlar.

Eskiden evlerde yaşlılar olurdu, bu yaşlı dedeler, neneler çocukları dizlerine oturtur, onlara masallar, hikayeler anlatarak çocuğun bilinç altına, kötü alışkanlıkları olan kimselerin başlarına neler geldiğini, kötü huyu olmayan iyi insanın herkes tarafından ne kadar sevildiğini yerleştirirler. Çocuklar şuuraltı olarak, kötü alışkanlıklardan, kötü insanlardan kaçarlardı. Kendileri de, iyi insanları model olarak alırlardı. .

Şimdiki çocuklar böyle dedelerden nenelerden mahrum kaldıkları gibi, anne şefkatinden, sevgisinden de mahrum ve uzak bir şekilde yetişmekte. Bu, çocuklarda büyük bir boşluk meydana getirmektedir. Daha sonra çocuk, bu boşluğu başka şekillerde doldurmaya çalışmaktadır. Fakat bu boşluk hiçbir zaman doldurulamamaktadır. Hayatının her safhasında bu boşluğun bedelini ödemektedir.

AA'nın haberine göre, İngiltere'de yapılan bir araştırma, çalışan annelerin çocuklarının duygusal açıdan yavaş geliştiğini, matematik ve okumada geri kaldığını ortaya koydu. Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Enstitüsü tarafından yapılan araştırmaya göre, çalışan annelerin çocuklarının dezavantajı, ilkökul sıralarında başlıyor ve ilk yetişkinlik günlerine kadar sürüyor. Araştırmacılar, bu dezavantajın çocuğun yaşıtlarına göre eğitimde daha başarısız olmasına ve ilk yetişkinlik döneminde işsizlik ihtimalinin artmasına yol açıyor.

Araştırmacılara göre, annenin eğitim ve kazanç düzeyinin yükselmesi dezavantajı ortadan kaldırmaya yetmiyor ve bu tür annelerin çocukları da annesinin ilgisiyle büyüyen çocuklara göre kötü alışkanlıklara eğilimle daha başarısız bir öğrencilik ve gençlik dönemi geçiriyor.

“Onbin Türk genci Hıristiyan oldu!” 9.1.2004

Yıllardır yazıyoruz: Batı'nın Anadolu'da gözü var; uzun vadede ülkemiz insanlarını önce Hıristiyan yapıp sonra da, Anadolu'ya kültürel yönden sahip olmak, arkasından da Osmanlı, Selçuklu öncesine geri döndürmek... diye. Son yıllarda yoğunlaşan Misyonerlik faaliyetleri bu sinsî planın iyice ortaya çıkmaya başladığını göstermektedir.

Toplumun her kesiminden hissedilmeye başlandı bu Anadolu'yu eski halina çevirme gayretleri. Türk Diyanet Vakıf-Sen Başkanı Bilal Eser'in geçen hafta bu konularla ilgili açıklamaları tüyler ürpertici. Ülkemizdeki bu vahim durumu bakınız sayın Eser nasıl açıklıyor:

“ Şu anda Türkiye'de 150 bin misyoner geziyor. Bunlar ilçelere hatta köylere kadar ulaşmış durumdadır. Daha ziyade gençler üzerinde faaliyet gösteriyorlar. Özellikle de üniversiteliler üzerinde. Ülkemizde en fazla zayıt veren il Antalya. Misyonerler o kadar planlı, programlı yürütüyorlar ki bu işi, gördüğünüz, duyduğunuz zaman tüyleriniz diken diken oluyor. Adamlar daha önce Türkiye'ye gelmiş araştırma yapmışlar. Sonra ülkelerinde 'bu insanları nasıl bu yola sevk ederiz' diye düşünmüşler.. Etütlerini tamamladıktan sonra gelmişler ülkemize, planlarını bu çerçevede ortaya koyuyorlar.

Hıristiyan misyonerler iki bölüme ayrılıyor. Birini Protestan, diğerini ise Katolik misyonerler oluşturuyor. Protestan olanlar bunların ayak kesimi.. Ama Katolik misyonerler öyle değil. Bunlar, büyük para babaları. Kökü dışarıda olan bazı kuruluşlarla irtibat ve işbirliği halinde. Medyayı etkiliyorlar. Yıllar önce İzmir'de bir okulda bir olay cereyan etti. Basının, iki öğrencinin dinden çıktığını duyurması ve olayın üzerine gitmesi sonucu sözkonusu okulun kapatılması ile sonuçlandı olay. Ama bugün bazı medya organlarında misyonerler reklamlarını

yapabiliyorlar. Nereden nereye.. Adamlar iliklerimize kadar işleme cüretini gösterebiliyorlar ve bunu ellerini kollarını sallaya sallaya yapabiliyorlar.

Bunların yoğun propagandaları sebebiyle 10 bin gencimiz Hıristiyan olmuştur. Bu konuda vebal; Diyanet İşleri Başkanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı ve İlahiyat Fakülteleri'ndedir. Diyanet İşleri Başkanlığı üzerine düşeni tam olarak yerine getirseydi, biz bu gençleri kaybetmeyebilirdik."

Hadiseye sadece dini yönden bakmak da yanlış olur. Yukarıda bahsettiğimiz gibi bu faaliyetlerin arkasında emperyalizm, sömürü, siyasî emeller bulunmaktadır. Onlar Anadolu'yu "Gasb edilmiş bir yurt" olarak görüyorlar ve yeniden fethetmek istiyorlar. Tıpkı Endülüs'te yapmış oldukları gibi Anadolu'dan da Müslümanları tamamen çıkartıp burayı bir Bizans ülkesi haline getirme siyaset ve stratejisini takip ediyorlar. Dolayısıyla misyonerlik faaliyetleri bizim varlığımızla, varoluşumuzla ilgili hayatî bir tehlike ve tehdittir. Batı dünyasındaki Hıristiyan gençlerin Müslüman olmasında, onlar açısından böyle bir tehdit ve tehlike yoktur.

İnsanlık tarihi boyunca inançlar, dinler mücadelesi olmuş, bundan sonra da olacak. Bugün yasalar gereği her insanın kendi düşüncesini yayma hakları vardır. Fakat bunun eşit şartlarda olması lazım. Oyunun kurallana göre oynanması lazım. Eğer oyunda şike varsa, hile varsa herkesin neticeye itiraz hakkı olur.

İki asırdır; çeşitli, hilerler, desiselerle güçten, kuvvetten düşürülmüş, ekonomik yönden çökertilmiş, kör total hale getirilmiş, ayakta zor duran bir Müslüman, dünyanın süper gücü ABD ve AB ülkelerini arkasına almış, her türlü ekonomik, siyasi desteğini sağlamış Misyonerler karşısında nasıl mücadele edecek? Buna eşit şartlarda mücadele denebilir mi?

Fakat herşeye rağmen kör total da olsak, kendimizi ve çoluk çocuğumuzu dini yönden en iyi şekilde yetiştirip dinimizi, ülkemizi bu büyük tehlikeden korumak zorundayız. Biz elimizden geleni yaparsak mesele kalmaz. Onların bir hesabı varsa Cenab-ı Hakkin da bir hesabı var.

Beşyüzbin Kazak genci İncil okuyor! 10.1.2004

Dün ülkemizdeki misyonerlik faaliyetlerinden bahsetmiştik. Zannetmeyin ki bu faaliyetler sadece Türkiye'de yapılıyor. Aynı hızla Türk devletlerinde de bu çalışmalar yapılıyor. Hatta diyebiliriz ki, buralarda artık meyveleri toplamaya başladılar. Çünkü bu insanların üzerinden 70 yıllık dinsizlik silindiri geçti. Yetmiş yıldır, dinden uzak yaşadılar. Dinlerini anlatacak, yayacak kimseleri yoktu. Bunun için de bu ülkelerin insanları sadece "Müslümanım" diyebiliyor. Bunun dışında hiçbir din bilgileri yok.

Bir eski bakanımız bakınız bu ülkelerin içler acısı hallerini nasıl anlatıyor: "Bir aya yakındır ulu Türkistanda'yım... Kırgızlar'ın ikinci kurultayına katıldım. Kazakistan'da Ahmet Yesevî Üniversitesi'nin yeni dönemi ile uğraşıyorum. Yeni açılan 'Ahmet Yesevi Ortallığı'nı yerleştiriyorum. Buralarda çok iyi işler var. Çok da iyi gelişmeler... Ancak içimizi acı ile dolduran konular da var. Bunların başında, globalizmin, dinî evangalist akımların bölgede hızla yaygınlaşması geliyor.

Bir Kazak dost, beşyüzbine yakın gencin yolundan saptığını söylüyor. Kazak Türkçesi'nden İnciller'in okunduğu, Kazak Türkçesi'nden dinî şarkıların söylendiği bu ülkelerde papazları Kazak olan kiliseler çoğalıyor. Bütün coğrafyada ciddi bir tehlike var.

Öte yandan **Vehhâbilik** bağnazlığı yayılıyor ve misyonerlerin ekmeğine yağ sürülüyor. Bol dolarlı iyi yetiştirilmiş misyonerlerin bu faaliyetleri artık küçümsenecek bir iş olmaktan çoktan çıktı. Yeni Diyanet İşleri Başkanımıza selam ederim. Şimdi baş sorumlulardan birisi oldu. Mehmet Aydın Bakanımıza ise mahsus selam... 'Hocam durmak vakti değil... İmdat!'

Bir profesör 'ibâdeteye gideceğiz' diyor. 'Nereye' deyince '**şirkevine**' diyor. Şirkevi, Kazak Türkçesi'nde kilise... '**Neden Hıristiyan oldun**' sorusunun karşılığına dikkat '**Ne fark eder hepsi aynı değil mi?**' Buyurun '**diyalog**'cular. Buyrun, eserinizi seyredin... Demiyorum ki, misyonerlik 'diyalog'cuların eseri... Diyorum ki, **Müslümanlar arasında modalaştırılan "diyalog", Hıristiyanlığın yayılmasına zemin hazırlıyor...**

Müslümanlık, Hıristiyanlık, Yahudilik hepsi 'İbrahîmî' din ise... Ve de hepsi aynı ise... Ve de hepsi Cennete gidecekse... **Para alan cami yerine para veren kilise daha çekici olabilir.** Üstelik bir de öz dilde ibâdet... Kendisini Müslüman sayan ve bunun sorumluluğunu duyan herkesin bu konuyu derinden düşünmesi '**farz-ı ayn**'. Konu ele alınmalı. Konu enine boyuna irdelenmeli, tartışılmalı, danışılmalı ve etkili önlemler alınmalıdır.

Şu '**diyalog**'laşan **diyalog** saçmalığına da artık son verilmelidir. Ne '**dinler arası diyalogu?**' Açın bakın Yüce Kur'an'a, sizin İbrahîmî dediğiniz dinler için ne söylüyor. İbrahim Hıristiyan mı, Yahudi mi yoksa Müslüman mı?

Bana gelince, dilimin döndüğünce, gücümün yettiğince, aklımın erdiğince uğraşıyorum. Bulduğum en kestirme çözüm ise ulu Türkistan'da ve elbette Kafkasya'da ve Türkiye'de Ahmet Yesevi Yolu'nu yaygınlaştırmak. Ahmet Yesevi Ortallığı bunun için... Orada sadece geçmişimizi değil, geleceğimizi araştırıyoruz."

Evet, sayın bakanın da ifade ettiği gibi şu anda, yalnız Türkiye'de ve Türk devletlerinde değil Müslümanın olduğu her yerde şu iki tehlike var. **Birincisi**, İslam adı altında **Vehhabilik**, **Selefilik** gibi İslam dışı reformcu, terörist bozuk akımlar. **İkincisi**, bunların yaptığı tahribatın üzerine çöreklenen **misyonerlik** ve Vatikan'ın **diyalog** faaliyetleri.

Ormandaki ağaç demiş ki, balta değil sapı beni üzüyor. Bizden biri olan sapı olmasa balta bize zarar veremeyecek!.. Bir baltaya sap olalım, fakat böyle bir baltaya sap olmaktan Allaha sığınalım!

Dinin kaynağı beşeri değil ilâhidir 16. 1.2004

20. asra damgasını vuran ideolojik soğuk savaşların yerini 20.asrın sonlarına doğru, globalleşme hareketi sebebiyle ferdi düşünce ve yorumlar aldı. Bu gelişme sadece ekonomi ve siyasi alanda değil, dini alanda da kendini gösterdi. Bu yorumlardan en çok da, müslümanlar etkilendi. Her önüne gelen kendi felsefi düşüncesine göre dini yorumlamaya kalkıştı. İnsanların 1400 yıllık nakle yani vahye dayalı dinin inanç ve ibadet kuralları büyük ölçüde zarar gördü.

Halbuki dinin kaynağı beşeri değil ilahidir. Tartışma kabul etmez. Bunun için insanların tartışarak ortaya koyduğu düşünce sistemi din olmaz. İnsan aklına, mantığına dayalı felsefi bir sitem olur.

Bütün islâm âlimleri kendi akıllarını ön plâna çıkarmayıp, neticeye varmada Kur'ân-ı kerîmi, hadîs-i şerîfleri esas almışlardır. Kaynak aynı olunca, netice de aynı olmuştur.

İslâm âlimleri her düşünceyi incelemişler. Doğru veya yanlış olduğunu bildirmişler. Bundan maksatları da müslümanların tehlikeye düşmesine meydan vermemektir... Nitekim çalışmalarıyla, müslümanları tehlikeye düşmekten korumuşlardır.

Dokuzuncu yüz yılda yaşamış olan, beşinci Abbâsî halîfesi Hârûnürreşîd zamanında, Bağdâd'a (Dâr-ül-hikmet) isminde bir müessese kurulmuştu. Ayrıca Harran'da da böyle ilim merkezleri kurulmuştu. O zaman Harran dünyanın belli başlı ilim merkezlerinden biriydi. Buralarda Yunancadan ve Latince'den eserler tercüme edildi.

İlk olarak Eflâtûn'un, Aristo'nun eserleri Arabîye tercüme edildi. İslâm âlimleri bunları dikkat ile tetkik ettiler. Yunan ve Latin filozoflarının fikirlerini inceleyip bunların hatâlı, bozuk yönlerini ortaya koydular. Âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîflere, açıkça ters düşen fikirleri tesbit ettiler.

Mesela, Aristo ve onun yolunda olan felsefecilere göre, cisimlerin maddeleri de, sıfatları da kadîmdir. Yâni ezeldir, hep vardır, derler. Yâni bu dünya böyle gelmiş gider, derler. Bu sözün yanlış olduğunu, modern kimya da kesin olarak bildirmektedir. Böyle inanan ve söyleyen, müslümânlıktan çıkar. Kâfir olur. Aristo'nun tesiri altında kalan **Fârâbî** ve **İbni Sina** da böyle demektedir.

Nitekim, İslâm âlimlerinin gözbebeği olan **İmâm-ı Rabbânî** hazretleri, bir talebesine yazdığı mektupta şöyle söylemektedir: "İbni Sînâ'yı çok sevgi ile anlatıyorsunuz. Hâlbuki, onun bozuk inanışları, Ehl-i sünnet itikadına uygun değildir ve kâfirliğine ve dalâletine sebep olmuştur. İmâm-ı Gazâlî, eski Yunan felsefecilerinin sözlerini bildirdikten sonra, 'Onlar ve onların yolunda bulunanlar kâfir olmuşlardır' diyor."

İmâm-ı Gazâlî, **İmâm-ı Rabbânî** gibi her ilimde söz sahibi olan meşhur islâm âlimleri bu felsefecilerin, en mühim îman bilgilerine inanmadıklarını görmüşler, küfrlerine yâni dinden çıkmalarına sebep olan yanlış inanışlarını uzun uzun izah ederek bildirmişlerdir.

Kendileri ise, Resûlullahın ve Eshâb-ı kirâmın bildirdiklerine uymuşlar, eski felsefecilerin bunlara uymayan fikirlerini delilleriyle reddetmişler, böylece islâm dînini, Hıristiyanlık gibi bozulmaktan korumuşlardır.

Şimdi bazı çevreler, İslamiyetin de Hıristiyanlık gibi bozulması, aslından uzaklaştırılması, protestanlaştırılması için, dine şahsî düşünceleri, felsefi yorumları katmak istiyorlar. Bu sinsi oyuna alet olmamak için şahsî yorumlara dayalı dini kitaplara, TV programlarına itibar etmemelidir. Dinimizi, nakle dayalı Ehli sünnet âlimlerinin kitaplarından öğrenmeliyiz. 1400 yıldır dinimiz böyle öğrenilmiş, bizlere bu yolla ulaşmıştır. Bizden sonrakilere de ulaşabilmesi için bu yolun takip edilmesi şarttır.

Akıl ve mantığın dinimizdeki yeri 17.1.2004

Son yıllarda çok kimse, "İslamiyet akıl ve mantık dinidir" deyip kendi kısa aklına göre dinde yorum yapmaktadır. Evet, dinde aklın mantığının yeri önemlidir, akli olmayanın dini de olmaz. Fakat dinin kaynağı akıl ve mantık değildir. Her şeyi akla mantığa göre yorumlamaya çalışırsak, insan sayısı kadar din çıkar ortaya. Yani insan sayısı kadar dinsizlik çıkar.

Bunun için Kur'an-ı kerimdeki emirlerini ve islâmiyetin hükümlerinin hepsini akla uydurmaya, akla beğendirmeye kalkışan, Peygamberlik makamının derecesini anlamamış ve ona inanmamış olur.

İslamiyette aklın ermediği şeyler çoktur. Fakat, akla uymayan birşey yoktur. Âhıret bilgileri ve Allahü teâlânın beğenip beğenmediği şeyler ve Ona ibâdet şekilleri, eğer aklın çerçevesi içinde olsalardı ve akıl ile doğru olarak, bilinebilselerdi, binlerce Peygamberin gönderilmesine lüzûm kalmazdı. İnsanlar, dünya ve âhıret saadetini kendileri görebilir, bulabilirdi ve Allahü teâlâ, hâşâ Peygamberleri boş yere ve lüzûmsuz göndermiş olurdu.

Hiçbir akıl, âhıret bilgilerini bulamıyacağı, çözemeyeceği içindir ki, Allahü teâlâ, her asırda, dünyanın her tarafına, Peygamber göndermiş ve en son ve kıyamete kadar değiştirmemek üzere ve bütün dünyaya, Peygamber olarak, Muhammed aleyhisselâmı göndermiştir.

Akli olmayan delidir. Aklını kullanmayan sefihdir. Yâni israfçıdır, yerli yerinde kullanmaz. Akla uygun iş yapmamak sefâhattir. Akli az olan da ahmaktır. Yalnız akla uyup, yalnız ona güvenip, aklın ermediği şeylerde yanılan kimse, felsefecidir.

Aklın erdiği şeylerde ona güvenen, aklın ermediği, yanıldığı yerlerde, Kur'an-ı kerîmin ışığı altında akla doğruyu gösteren yüksek insanlar ise, islâm âlimleridir.

Dini, bir felsefe, düşünce olarak görmek demek, dinin kaynağının, insanlar olduğuna inanmak demektir. Halbuki, İslamiyet, insanları ebedi saadete götürmek için, Allahü teâlâ tarafından gösterilen yoludur. Demekki dinin sahibi Allahü teâlâdır. Cenâb-ı Hakkın bildirdiği bir sisteme, düşünce, felsefe demek çok yanlış olur. Düşünce, fikir, insanlara mahsus şeylerdir.

Bu sözler cenab-ı Hak için kullanılamaz. Böyle söylemek, insanı dinden çıkartır. İslamiyette felsefe yoktur... İslâm felsefesi, islâm filozofu olmaz! Felsefenin çok çok üstünde olan islâm ilimleri ve felsefecilerin çok çok üstünde olan islâm âlimleri vardır... İslâm bilgilerine felsefe demek, pırlantayı cam parçalarına benzetmek gibidir. İslâm âlimlerine felsefeci demek de, aslana kedi demek gibi olup, bu yüksek âlimlere hakâret etmek olur.

Akıl, göz gibidir, din bilgileri de ışık gibidir. Yâni insanın akli, gözü gibi zayıf yaratılmıştır. Gözümüz, maddeleri, cisimleri karanlıkta göremiyor. Allahü teâlâ, görme organımızdan faydalanmamız için, güneşi, ışığı yaratmıştır.

Güneşin ve çeşitli ışık kaynaklarının nuru olmasaydı, gözümüz işe yaramazdı. Tehlikeli cisimlerden, zararlı yerlerden kaçamaz, faydalı şeyleri bulamazdık. Evet, gözünü açmayan veya gözü bozuk olan, güneşten faydalanamaz. Fakat, bunların güneşe kabahat bulmaya hakları olmaz.

Aklımız da, yalnız başına ma'neviyyâtı, faydalı, zararlı şeyleri anlayamıyor. Allahü teâlâ, aklımızdan fâidelenmemiz için, peygamberleri, gönderdi. Akil ile herşey halledilmiş olsaydı, peygamberlerin gönderilmesi lüzumsuz olurdu.

Peygamberler, dünyâda ve âhırette râhat etmek yolunu bildirmeseydi, aklımız bulamaz, işe yaramazdı. Tehlikelerden, zararlardan kurtulamazdık. Bunun gibi, İslâmiyyet uymayan veya akli az olan kimseler ve milletler, peygamberlerden faydalanamaz. Dünyada ve âhırette tehlikelerden, kendilerini koruyamazlar.

Geleceğimiz gençlerin iyi yetişmesine bağlı 23.1.2004

Gün geçiyor ki, gazetelerde, televizyonlarda fuşşaya dayalı cinayetlerden ve uyuşturucudan ölen gençler ile ilgili bir haber çıkmış olmasın. Her gün yüzlerce genç, magazin, televole haberlerine, renkli yaşantılara aldanıp evinden, ailesinden ayrılıyor ve büyük şehirlere gelip batakhanelerde kurda kuşa yem oluyor.

Günümüzde hiç kimse, benim oğlum, benim kızım böyle tehlikelerden uzaktır, deme lüksüne sahip değildir. Gençler sokağa çıkmasa bile, evinde oturduğu yerden, televizyon ve internet siteleri vasıtası ile bu renkli mekanlarla irtibata geçebiliyor. Bunun örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. Çocukları ile yakinen ilgilenmeyen, onları manevi yönden yetiştirmeyen nice mazbut ailelerin, nice hocaların, hatta şeyh, cemaat lideri diye nitelendirilen kimselerin çocuklarının da bu yola düştükleri bilinen gençeklerdir. Bu işin garantisi yoktur.

Bunun için her ana-baba, hissettirmeden çocuğunu takip etmelidir. Kimlerle arkadaşlık kuruyor, nerelere gidip geliyor, hâl ve hareketleri nasıldır, hangi programlara ilgi duyuyor, zaafı nelerdir bunları adım adım takip etmek mecburiyetindedirler. Devir sertlik devri değildir.

Onlarla arkadaş gibi olup, sevgi ile yaklaşmalıyız. Yönlendirmemizi, vermek istediklerimizi bu yolla vermeliyiz.

Başı boş bırakılan çocuğu başkaları yetiştirir. Eskiden gence evde verilen bir islâm terbiyesine karşı, sokak yanî cemiyet, toplum dokuz veriyordu. Şimdi tersi oldu. Çocuk, evde verilen terbiyenin dokuzunu, sokağa çıktığı zaman kaybediyor. Yukarıda bahsettiğimiz gibi artık sokağa çıkmalarına da lüzum kalmadı; evler de sokak gibi oldu.

Bazı ana-baba çocuklarına kıyamıyor. Daha yaşı küçük, büyüğünce öğrenir, büyüğünce yapar diyor. Meselâ, onları sabah namazına kaldırmıyor. Bu, ana-babanın çocuğuna yapmış olduğu en büyük kötülüktür. Çocuğunu kendi eli ile ateşe, Cehenneme atmasıdır. Ağaç yaş iken eğilir atasözü meşhurdur. Çocuk küçükken buna alışır, büyüğünce kalkması kolay olur. Alışmamış ise, daha sonra zor gelir ve böyle devam eder.

Peygamber efendimiz, "**Bütün çocuklar müslümanlığa elverişli olarak dünyaya gelir. Bunları, sonra anaları, babaları hıristiyan, yahûdî ve dinsiz yapar**" sözü ile müslümanlığın yerleştirilmesinde ve yok edilmesinde en önemli işin, gençlikte olduğunu bildiriyor.

Eğer çocuğa âkil bâliğ olduğu hâlde, bilmesi gereken îmân bilgileri öğretilmemiş ise, bu çocuk dinden çıkar mürted olur. Çocuklarına îmânı, islâmı öğretmeyen analar babalar, çocuklarını müslüman olmaktan mahrûm etmiş, kâfir olmalarına sebep olmuş olurlar. Çocukları ile birlikte, kendileri de Cehennemde bunun cezâsını, azâbını çekerler. Namazları, oruçları ve hacca gitmeleri, kendilerini bu azâbdan kurtaramaz.

O hâlde, her müslümanın birinci vazifesi, evlâdına islâmiyeti ve Kur'an-ı kerîmi öğretmektir. Evlâd, büyük ni'mettir. Ni'metin kıymeti bilinmezse, elden gider. Çocuklarımıza dinin emir ve yasaklarını öğretmek, dine uygun yaşamalarını sağlamak, çocukların haklarını ifâ etmektir. Bu önemli vazifeyi yerine getirmeyen ana-baba baba onun işlediği günahlara ortak olur.

Gençlere dini öğretmenin bu kadar önemli olmasının sebebi nedir? Islâmın temeli, îmânı, farzları ve harâmları öğrenmek ve öğretmektir. Allahü teâlâ, peygamberleri bunun için göndermiştir. Allahü teâlâ, müslümanlara "**Emr-i ma'rûf**" yapmağı emrediyor. Yâni, benim emirlerimi, bildiriniz, öğretiniz diyor ve "**Nehy-i anilmünker**" yapmağı emrediyor. Yâni, yasak ettiğim harâmları bildiriniz ve yapılmasına râzî olmayınız, diyor.

Gençlere bunlar öğretilmediği zaman, islâmiyet yıkılır, yok olur. Bizler önce üzerimize düşeni yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz, buna bakmamız lâzımdır.

Gençlere sahip çıkıyor muyuz? 24.1.2004

Eskiden, anne-baba, çocuğunun öncelikle, dinine bağlı, İslam ahlakı ile bezenmiş iyi bir insan olarak yetişmesini isterdi. Bunun için elinden geleni yapardı. İyi bir mesleği olsun, bol para kazansın zengin olsun gibi düşünceler aklının kenarından bile geçmezdi. İleride bu özelliklere sahip kimsenin zaten iyi bir meslek sahibi olacağına inanırdı.

Şimdi ise, çocuk daha anaokulunda iken hangi okullarda okuyacağıının hesabı yapılmakta. İlk okuldan itibaren kurslar başlamakta. Bu uğurda milyolar harcanmakta. Çocuğun manevi, ahlaki yönü ise akıllara gelmemekte. Gelse bile camideki Kur'an kursuna bir ay göndeririz hallolur düşüncesi hakim. Bir gencin hayatta ve ayakta kalabilmesi, kendine, çevresine, vatanına faydalı olabilmesi için kuş gibi, uçak gibi iki kanada sahip olması lazımdır. Bunlardan biri olmazsa veya eksik olursa genç, topluma yük olur zararlı olur.

Evlâdını manevi yönden yetiştirmesi babanın en önemli vazifesidir. Bunu yerine getirmeyen babalardan, evlâtları âhirette dâvâcı olacaklardır. Evlâdın baba üzerinde hakkı sorulduğunda, Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

"Evlâdın, babası üzerinde üç hakkı vardır. Bunlar: 1- Doğduğu zaman ona iyi bir isim koyması, 2- Kavrayacak duruma gelince, Kur'an-ı kerîmi ve din bilgilerini öğretmesi, 3- Evlenme çağına erişince de evlendirmesi."

Bir defasında, yanında oğlu olduğu hâlde, Hazret-i Ömer'e bir adam geldi ve, "Yâ Ömer! Bu oğlum bana karşı geliyor" diyerek oğlunu şikâyet etti. Bunun üzerine Hazret-i Ömer, o kimsenin oğluna, "Babana nasıl karşı geliyorsun? Allahtan korkmuyor musun? Babanın, evlâdı üzerindeki haklarını bilmiyor musun" dedi. Bu sırada genç sordu: "Ey mü'minlerin emîri, babanın evlâdı üzerindeki haklarını biliyorum. Peki, evlâdın, baba üzerinde hiç hakkı yok mudur?"

Hazret-i Ömer cevap verdi: "Olmaz olur mu hiç! Elbette vardır. Bu haklardan biri, babanın temiz ve asil bir hanımla evlenmiş olmasıdır. Eğer erkek, bayağı bir kadınla evlenmiş olursa, bu hâl, ondan doğacak çocuklar için bir ar meselesi olur. Evlâdın, babası üzerindeki haklarından biri de kendisine iyi bir isim koymasıdır. Ve nihâyet, evlâdına dinini öğretmesidir."

Hazret-i Ömer'den bu sözleri dinleyen genç dedi ki: "Vallahi babam bu söylediklerinin hiçbirini yapmadı. Benim annem asıl bir kadın değildir. Dörtüüz dirhem karşılığında babamın satın aldığı Sind'li birisidir. Sonra, bana güzel bir isim değil bilâkis çirkin bir isim koymuş. Ayrıca bugüne kadar bana dinimi öğretmedi, Kur'ân-ı kerîmden bir âyet bile öğretmedi."

Gencin bu sözleri üzerine Hazret-i Ömer celâllendi. Gencin babasına dönerek, "Oğlum bana karşı geliyor, diye bana şikâyete geliyorsun. Hâlbuki o sana karşı gelmezden önce, sen ona karşı gelmişsin. Önce onun şikâyet için bana gelmesi lâzımdı. Haydi git!" diyerek azarladı.

Gençler öğretim için aileden ayrılınca da anne baba çocuğunu takip etmelidir. Başiboş bırakmamalıdır. Vatanına milletine bağlı, ahlaka, dürüstlüğe önem veren yurtlarda kalmasını sağlamalıdır. Toplumla faydalı insan yetişmesine gayret eden yurtlara, üniversiteye giden çocuğu olsun olmayın herkesin destek vermesi gerekir.

İşte bu yurtlardan biri de, **İHLAS VAKFI** öğrenci yurtlarıdır. Her sene olduğu gibi bu sene de, İhlas vakfı yurtlarında kalan, ülkemizdeki ve Türk devletlerindeki fakir öğrencilerinin yemek ihtiyaçlarını karşılamak için vekalet yolu ile kurban bağışını kabul etmektedir. Çorbada bizim de tuzumuz olsun diyenlerin gönül rahatlığı ile destek verebilecekleri yurtlardır buralar. Vakıf yetkilerinin verdiği bilgiye göre bu seneki kurban fiyatları; **190, 225 ve 260** milyondur. Geniş bilgi ve vekalet vermek için 0212 513 99 00- 45149 00 numaralı telefonlara müracaat edilebilir.

Temcit pilavı haline gelen kurban tartışmaları 30.1.2004

Her sene olduğu gibi, kurban bayramı vesilesiyle bu sene de; kurban kesmek sünnet mi vacibip mi, kesilmese de bedeli fakirlere verilse olur mu olmaz mı... gibi konular gündemde. Sanki İslamiyet yeni geldi, emir ve yasakları bugüne kadar bilinmiyor! Halbuki nisaba malik olana kurban kesmenin vacip olduğunu, kurban kesmeyip bunun bedeli 100 misli fazlasıyla fakirlere verilse bile kurbanın kesilmiş sayılmayacağını bırakın ilim sahibi olanı sokaktaki sıradan bir kimse bile bilir.

Bu tür tartışmalar sadece kurban ile sınırlı değil tabii ki. İslamiyeti sorgulama, dinin her emrini her yasağını tartışmaya açma ve bu yolla din hakkında şüpheler meydana getirme, kafaları karıştırma faaliyetleri son yıllarda iyice hızlandı. Peki bu mide bulandırıcı faaliyetlerin sebebi ne? Sebebi şu: Gerek Avrupa gerekse ABD nezdinde, İslamiyet bugün hala potansiyel bir tehlike. İslamiyet gerçek, orijinal şekliyle yaşandığı müddetçe bunlar için büyük tehlike devam ediyor demektir. AB'ye girdiğimizde, inanç boşluğu içinde olan Hıristiyanların, toplu olarak Müslüman olmaları riski onların uykularını kaçırıyor.

Bunun tahlilini yapan Batı, içeriden dışarıdan İslamiyeti bozma, orijinal halinden uzaklaştırma faaliyetine hız verdi. Son yıllarda gündemden düşmeyen dini tartışmalar; dinler arası diyalog ve hoşgörü, İslamda reform, erkek müslümanlığı, Müslüman feminist kadın gibi konuların ortaya atılması İslam dinini aslından uzaklaştırma faaliyetinin birer parçasıdır.

Dikkat edilirse, dinde reformu, değişimi savunan Batı'nın Türkiye ayağını temsil eden kimseler devamlı, "**Din, Allah, Peygamber; dinde ne varsa herşeyi tartışalım. Tartışılmadık bir şey bırakmayalım**" sloganları ile dini tartışmaları gündemde tutuyorlar. Her ortamda, "**Tesettür, namaz... herşeyi tartışalım, kelam ve fıkıh kitapları tartışmayı önlediği ve standart bir inanış ve ibadet şartı getirdiği için İslam bu hale geldi**" gibi sözlerle kafaları kırıstırıyorlar.

Her gün tartışmanın dozunu biraz daha artırıyorlar. Allahın varlığını bile tartışmaya açacak kadar işi ileriye götürüyorlar. "**Beş vakit namaz nereden çıktı, üç olmaz mı, iki olmaz mı gibi bir soru olabilir. Bu tartışılabilir. Allah'ın varlığını tartışan bir geleneğe sahibiz biz. Allah'ın varlığını, birliğini, sıfatlarını tartışmışız, farklı görüşler ortaya çıkarmışız. Tatmin olmuyorsanız her şeyi tartışabilirsiniz. Dinin kendisini de, din gerekli mi, değil miyi de tartışsınız.... Bir insan, Peygamber'in açıklamalarını da kaale almıyorum' derse, dini çok iyi anlayamaz ama tabii gene bu onun tercihidir. Kişinin böyle bir tercih yapma hakkı vardır.**" gibi sözlerle 1400 yıllık kemikleşmiş dini değerlerimizin yıkılmasının yolunu açıyorlar.

Halbuki tartışacak şeyler var tartışılmayacak şeyler. Din peşin kabule dayanır. Ya inanırsın ya da inanmazsın. Fakat kimsenin kendi inancını din haline getirmeye hakkı yoktur. Nasıl ki, fennin, teknolojinin esası tartışmaya dayalı ise, bu ilimler ancak tartışmayla gelişip olgunlaşıyorsa, din de tartışmamak, olduğu gibi kabul etmekle mükemmelliğini, orijinalliğini koruyabilir, gerçek din olarak kalabilir. Biz bugüne kadar tartışılması gerekeni tartışmadık, hep tartışılmaması gerekeni tartıştık.

Çok şükür halkımız bu yersiz, hatta kasıtlı tartışmalara hiç iltifat etmiyor. Bu tartışmalara kulağını tıkadığı için hiç duymuyor bile. Çünkü, firaset sahibi halkımız maksadın üzüm yemek değil bağıcıyı dövmek olduğunu biliyor..

Halkımız şunu da iyi biliyor: Bu tartışmayı başlatanların bu tarakta bezleri yoktur. Onlar inanmadıkları için kurban kesmiyorlardı zaten. Cahillikle itham ettikleri halkımız çok iyi biliyor bunları. Bunun için bunları muhutap bile almıyor. Kurban kesme oranı her yıl artmaya devam ediyor.

Bayramlar sevinç günlerimizdir 31.1.2004

Çok şükür yarın bir bayramı daha idrak etmiş olacağız. Bayram günleri sevinmek, neşelenmek lâzımdır. Peygamber efendimiz Medine'ye hicret edince, Medinellilerin cahiliye adetlerinden kalma bayramları kutladıklarını görünce; **“Allahü teâlâ size onlardan daha hayırlı iki bayram (Ramazan ve Kurban Bayramı) ihsan etti.”** buyurdu. Bayram günleri, günahların affedildiği, rahmet kapılarının açıldığı günlerdir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki: **“Rahmet kapıları dört gece açılır. O gecelerde yapılan dua, tövbe reddolmaz. Ramazan ve Kurban bayramının birinci geceleri, Berat gecesi ve arefe gecesi.”**

Hazreti. Ebu Bekir, kızı hazreti. Aişe validemizin evine gidince, iki hizmetçinin tef çalıp neşelendiklerini gördü. Ensar-ı kiramın kahramanlıklarını övüyor, destan söylüyorlardı. Hazreti Ebu Bekir, Resulullahın evinde böyle şey yapılmasının uygun olmayacağını bildirerek, onların susmalarını söyledi. Peygamber efendimiz buyurdu ki: **“Ya Eba Bekir, onlara mâni olma! Her kavmin bir bayramı vardır, bu da bizim bayramımızdır. Bayram sevinç günleridir.”**

Müslümanı sevindirmek çok sevaptır. Bayramlar, Müslümanların birbirini sevindirmesine birer vesiledir. Bayram günleri şunları yapmak sünnettir:

Erken kalkmak, gusül abdesti almak, misvak ile dişleri temizlemek, güzel koku sürünmek, yeni ve temiz elbise giyerek, sevindiğini belli etmek, kurban kesen, o gün ilk olarak kurban eti yemek, o gün yüzük takmak, camiye erken ve yürüyerek gitmek ve dönüşte başka yoldan gelmek. Çünkü, ibadet yapılan yerler ve ibadet için gidip-gelinen yollar, kıyamet günü şahitlik edeceklerdir.

Bayram tekbirlerini, Kurban bayramında cehren, açıktan söylemek, müminleri güler yüzle ve **“Selamün aleyküm”** diyerek karşılamak, fakirlere çok sadaka vermek, İslâmiyeti doğru olarak yaymak için çalışanlara yardım etmek, dargın olanları barıştırmak, akrabayı ve din kardeşlerini ziyaret etmek, onlara hediye götürmek ve erkeklerin, kabirleri ziyaret etmeleri de sünnettir.

Teşrik tekbirleri

Arefe günü, yani bugün sabah namazından, dördüncü günü ikinci namazına kadar, yirmiüç vakitte, hacıların ve hacca gitmeyenlerin, erkek-kadın herkesin, cemaat ile kılın veya yalnız kılın, farz namazda veya bu bayramdaki farzlardan birini, yine bu bayram günlerinden birinde kaza edince, selam verir vermez, **“Allahümme entesselam...”** demeden evvel, bir kere **“Tekbir-i teşrik”** okuması vaciptir. Teşrik tekbiri olarak, **“Allahü ekber, Allahü ekber. Lâ ilâhe illallah. Vallahü ekber, Allahü ekber ve lillahil-hamd”** denir.

Cuma namazlarından sonra da okunur. Bayram namazından sonra okumak müstehaptır. Cenaze namazından sonra okunmaz. Camiden çıktıktan veya konuştuğundan sonra okumak lâzım değildir. İmam, tekbiri unutursa, cemaat terk etmez. Erkekler yüksek sesle okuyabilir.

Bayram namazı

Bayram namazı iki rekâttir. Cemaatle kılınır, yalnız kılınmaz. Birinci rekâtte Sübhaneke'den sonra eller üç defa kulaklara kaldırılıp, her defasında tekbir getirilir ve iki yana uzatılır, üçüncüsünde, göbek altına bağlanır. Sonra Fatiha ve zamm-ı sure okunup, rükû ve secdeler yapılır. Ayağa kalkılarak, ikinci rekâtte Fatiha ve zamm-ı sure okunduktan sonra, iki el yine üç kere kulaklara götürülür ve her defasında tekbir getirilir. Üçüncüde de, eller yana salınır. Dördüncü tekbirde, eller kaldırılmayıp, rükûya eğilinir. Secdeler yapılır ve oturulup Ettehiyyatü ve salevat duâlarından sonra selam verilir.

Bu vesile ile bütün okuyucularımızın bayramlarını tebrik eder, daha nice bayramlara sıhhat ve afiyet içinde kuvuşmaları için Cenab-ı Hakka niyaz ederim.

Dostun ahmak ise vay haline! 6.2.2004

Günümüz insanının en büyük sıkıntılarında biri de, güvenilir, gerçek bir dost bulamamasıdır. Hele bir de dost edindikleri ahmak ise vay o kmisenin haline. Ahmak dostla ilgili Mesnevî'de ibretli bir hikaye var. Bugün sizlere bu kıssayı arz etmek istiyorum:

Ormanların kralı arslan, bir ayıya saldırmıştı. Ayı can havliyle bundan kurtulmak için bağıırıyordu. Ayının sesini duyan bir avcı gelip, onu arslanın elinden kurtardı.

Ayı, arslandan kurtulunca, kendisini kurtaranın peşine düştü. Onun yaptığı iyiliğin karşılığını vermek istiyordu. Adama karşı kendisinde bir muhabbet hasıl olmuştu. Adam da ayıyı sevdi. Beraber dolaşmaya başladılar. Adamı, ayı ile beraber gören iyi niyetli birisi, "Bu hâl nedir, ayıyla senin ne işin var? diye sordu. O şöyle cevap verdi: "Bu ayıya bir arslan saldırmıştı. Ben de onu kurtardım. Bu hadiseden sonra benimle dost oldu. Yanımdan hiç ayrılmıyor."

Bunun üzerine iyi niyetli kimse şöyle bir ikazda bulundu: "Ey arkadaş! Ayıya gönül verme! Ahmağın dostluğu, düşmanlıktan kötüdür. Ne yapacaksan yap, onu yanından uzaklaştır!"

Adam bu ikazı yanlış anladı: "Sen bunu hasedinden söylüyorsun. Ayının bana karşı dostluğunu, sevgisini bilsen böyle söylemezsin! Böyle bir sevgiden ne zarar gelir?" dedi. İyi niyetli kimse ikazını şöyle şüdüdü: "Ahmağın sevgisi insanı aldatır. Ben seni kıskanmıyorum. Kıskansam bile, benim hasetçiliğim onun sevgisinden iyidir? Ey kişi beni iyi dinle! Eğer mutlaka dost edinmek istiyorsan, ayıyı değil de, kendi cinsinden birini seç!"

Adam ayı ile dostlukta ısrarlıydı: "Haydi işine git hasetçi! Ben, kimden zarar, kimden de fayda geleceğini bilmeyecek kadar aptal mıyım?" diyerek iyi niyetli kimseyi yanından uzaklaştırmak istedi. İyi niyetli kimse son olarak şunları söyledi: "Başına bir iş gelecek diye korkuyorum. Onunla yalnız kalma, hiç olmazsa ayıyla ormana girme!"

Adamın bütün gayreti, konuşması boşunaydı. Hiç faydası olmadı. Söylenen sözler adamın kulağının birinden girip, ötekisinden çıktı. O kimsenin sözünü, kıskandığı için söylüyor zannetti. Nasihat veren kimse, aralarındaki konuşmasına şöyle devam etti: "Madem sözlerimi dikkate almıyorsun, ben de gidiyorum. " " Bir an evvel git! Boşuna boşboğazlık yapmayalım." "Ey kişi son defa söylüyorum. Ben senin düşmanın değilim. Gel peşime takıl. Ayıdan dost olmaz. Bunları senin iyiliğin için söylüyorum." "Sen yoluna devam et! Benim uykum geldi. Biraz yatıp uyuyacağım." "Uyuyacaksan bir akıllıya sığınarak uyu. Bir gönül dostu bul! Ayının korumasına güvenme!"

Sonra o kimse, onu kıymetli dostu ayı ile başbaşa bırakıp gitti.

Ayının dostluğuna güvenen kimse, yatıp uyudu. Bu konuşmalardan önce, ayının bulup getirdiği balı yiyen adamın, yüzünde bal bulaşığı kalmıştı. Sinekler yüzüne konuyordu.

Ayı, iyilik olsun, rahat uyusun diye adamın üzerine konan sinekleri kovalamaya başladı. Fakat kovaladığı sinekler tekrar geliyor, o da tekrar kovalıyordu. Bu şekilde ayı ile sinekler arasında mücadele epey devam etti.

Sonunda ayı kızdı. Dağdan değirmen taşı büyüklüğünde bir taşı alıp, adamın başında beklemeye başladı. Birkaç sinek yine gelip adamın yüzüne kondu. Bu sefer ayı, "Şu sinekleri öldüreyim de, dostum rahat uyusun(!)" diye getirdiği taşı, sineklerin üzerine öyle bir vurdu ki, adamın başı yamyassı oldu. Zavallı kelime-i şehadet bile getiremedi.

Ahmağın sevgisi, dostluğu tıpkı ayının sevgisi, dostluğu kadar olur. Bunun için ahmaklardan uzak durmak lazımdır. Atalarımız, "**Ahmak dostun olacağına, akıllı düşmanın olsun**" demişlerdir.

Ahmad adamın başına gelenler! 7.2.2004

Bugün de yine Mesnevî'den ibretli bir hikaye ve bununla ilgili Mevlana hazretlerinden nasihatlar nakletmek istiyorum: Ahmağın biri İsa aleyhisselam ile yolculuk yapıyordu. Adam yolculuk esnasında, İsa aleyhisselamın, ölüleri, Allahü teâlânın izniyle dirilttiğini görünce, dedi ki:

- Ne olur, "**ism-i a'zam**" duâsını bana öğret de, ben de senin gibi ölüleri dirilteyim.

İsa aleyhisselam şöyle cevap verdi:

- Sen buna layık değilsin. Bu duâyı öğrenmemen, senin için daha hayırlıdır.

- Zararına da olsa, ben bu duâyı öğrenmeyi çok istiyorum, bana muhakkak öğret.

Adam çok ısrar edince, kendisine "ism-i a'zamı" öğretti. Yolda giderken, bir çukurda kemik yığını gördüler. İsm-i a'zamı öğrenen kimse, bir an önce merakını yenmek için, hemen öğrendiği duâyı okudu. Allahü teâlânın izniyle, oradaki ölüler dirildi. Kemiklerin arasında bir de aslan ölüsü vardı. O da hemen dirildi. Duâyı okuyan adama saldırıp, onu parçaladı.

İsa aleyhisselam aslana dedi ki: " Neden önce bu adamı parçaladın?" Şöyle cevap verdi: " O buna layıktı. Çünkü, duâyı iyi niyetle öğrenmedi ayrıca sana eziyet ediyor ve seni sıkıntıya sokuyordu."

Nice kimseler, kükremiş aslan gibi, birçok dünya malına sahip olur, fakat bunları yiyemeden ölür. Ya Rabbi, bizi hırs ve gafletten kurtar! Sonra aslan dedi ki:

- Bu av mutlak, öğüt ve ibret içindi. O adam rızkım olsaydı, ölümler arasında ne işim vardı, ölüp çürür müydüm?

Nimetin kadrini bilmelidir. Merkep temiz suyun kıymetini bilmediği için, suya boynunu değil, ayağını uzatır.

Ey kimse, buradaki aslan nefsi temsil eder. Nefsinin dirilmesini isteme, o senin can düşmanıdır. Dirildiğinde, ilk parçalayacağı sen olacaksın. Nefs, köpek misali gibidir. Köpeğin dostu kemiktir. Köpek, kemik bulunca rahatlar. Nefsin gıdasını verip, onu rahatlandırma ve onu besleyerek düşmanını kuvvetlendirme!

Ey kimse, yalnız başkalarının hâline bakma! Bunların hâline ibret al! Hep başkalarının hâline ağlama, gel biraz da kendi hâline ağla!

Ey kimse, yanlışlar ortaya dökülünce, tevzi, dağıtım memuru gibi bunları hemen başkalarına dağıtma! Bunları kendine al! Herkes senin gibi başkasına havale ederse, yanlışlar ortada kalır. Yanlışları bertaraf etmek mümkün olmaz.

Hz. Ali Hendek savaşında, bir düşman askerini alt edip, yere yatırdı. Kılıcını çekti. Tam vuracağı zaman, düşman askeri Hz. Ali'nin yüzüne tükürdü.

Hz. Ali kılıcını kınına koydu. Onunla savaşmaktan vazgeçti. Ölümünü bekleyen kimse, bu işten bir şey anlamadı. Hayretle kendisine sordu:

- Kılıcını çekmiştin. Beni öldürmene hiçbir engel yokken neden vazgeçtin? Öfken birden yatıştı.

Hz. Ali şöyle cevap verdi:

- Ben kılıcımı Allah için vuruyordum. Ben Allahın arslanıyım. Nefsin esiri değilim. Sen, benim şahsıma karşı yaptığın hareketten sonra seni öldürseydim, nefsim için öldürmüş olabilirdim. Hâlbuki her yaptığımı Allah için yapmam lazımdır. Ben saman çöpü değilim. Hilm, yumuşaklık, sabır, adalet dağıyım. Kasırga nasıl olur da, bu dağı yerinden oynatabilir. O sadece saman çöpünü uçurabilir. Öfke, padişahlara padişaktır. Fakat bizim kölemizdir. Ben öfkeye de gem vurmuşum.

Burçlar ve fal hurafesi 13.2.2004

Son yıllarda burç ve fal tutkuları iyice yaygınlaştı. Gazetelerin fal köşelerine ilaveten internet siteleri de ortaya çıkıncı borsa, hava tahmin raporu takip eder gibi günlük olarak burçlar takip edilmeye başlandı. O gün eline para geçecek mi, geçmeyecek mi, sağlık durumu nasıl olacak, iş ortağı ile kavga edecek mi etmeyecek mi, başına kötü bir şey gelecek mi, gelmeyecek mi gibi konular günlük yapılacak mutat işler haline geldi. Hatta anne karnındaki çocuğun karakterini burçlar yolu ile öğrenme çabasına girildi. Daha enteresanı bazı anne babalar istemediği burçta çocuğu doğmasını diye, bebeğin doğumunu sezeryan ile gününden önce talep etmektedir.

Bütün bu saçmalıklar, cahillikler inanç yönünden ne kadar erozyona, zafiyete uğradığımızı göstermektedir. Kaza ve kadere inanan, gaybı, geleceği sadece Allahın bileceğine iman eden bir Müslüman böyle hurafelerden uzak durur. Burçlara olan ilginin halkımızın bu konulardaki inançlarında büyük boşlukların olduğunu göstermektedir. Bu boşluk insanların falcılara, kahinlere bel bağlamasına sebep olmuş.

Bu kadar, ilmi ve teknolojik gelişmelere rağmen bugün de insanların büyük bir bölümü bu illetten, hurafelerden kendini kurtaramamaktadır. Maalesef gazetelerin en çok okunan köşeleri, burç ve fal köşeleri... Sıradan bir mahalle gazetede bile fal köşelerine rastlamaktayız

Bu tür hurafeler sadece bizde değil, Batı'da da çok yaygın. Bilhassa, teknolojinin zirvede olduğu Amerika'da meslek haline gelmiş. Her semtte astrologlar, adım başı falcı dükkanları, büroları açmış.

Burçlarla ilgili olarak yapılan bazı istatistiki bilgiler şöyle:

- 1- Bir çok ülkedeki araştırma sonucuna göre nüfusun %50'den fazlası burçlara inanıyor.
- 2- Büyük şehirlerde yaşayanlar kırsal kesimlere nazaran daha fazla burçlara inanıyor ve uğraşıyorlar.
- 3- Astronomi bilen hiç bir bilim adamı burçlara inanmamaktadır.
- 4- Kalabalık şehirlerde, sosyal problemler daha fazla olduğundan burçlara inancı daha yaygındır.
- 5) Kadınlar erkeklere göre daha fazla burçlarla ilgileniyor ve uğraşıyorlar.
- 6) Daha çok fen bilimi eğitimi görmeyen sanatçılar ve işadamları burçlarla ilgileniyor.

Falcılara ve medyumlara inananların karakteristik özelliklerini de şöyle özetliyorlar: Kalabalık toplumlarda refah içinde yaşasalar bile kendilerine güvenleri sarsılan, sosyal bunalımlara giren, inancını kaybeden insanlar burçlar ve fal ile sorunlarına bir çözüm aramaktadırlar.

Eğer burçlara dayalı fallar doğru olsaydı, bugün öncelikle gökcisimleriyle uğraşan astronomlar birer astrolog olurdu. Çünkü toplumda gökcisimlerini en iyi bilenler ve tanıyanlar astronomlardır. Astrologlara göre Başak burcunda doğanlar iyi idareci olamazken, Kova burcunda doğanların hepsi bilimadamı olmaktadır. Halbuki, Gauquelin isimli bir araştırmacı yaptığı istatistik bir çalışma sonunda, on farklı mesleğe sahip 15560 kişinin burçları ile meslekleri arasında herhangi bir ilişkinin olmadığını göstermiştir.

Yine, Culver isimli araştırmacı 1981'de yaptığı çalışmada 300 kişinin fiziksel özellikleriyle burçları arasında hiç bir ilişki olmadığını ortaya koymuştur.

Tıp doktorları üzerinde yıldız haritaları ele alınarak ve yaklaşık 100 denek kullanılarak yapılan istatistik bir çalışma sonunda, gökcisimlerinin konumlarıyla insanların davranışları arasında ilişki kurmanın mümkün olmadığını görülmüştür.

Yine benzer olarak, A.Ü.F.F. Astronomi ve Uzay Bilimleri Bölümü'ndeki öğrenci ve öğretim elemanlarından oluşan 112 kişinin horoskopları çıkartılarak, aralarındaki istatistik ilişkinin araştırıldığı bir çalışmada da, kişilerin burç yüzdelerinin rasgele dağıldığı, anlamlı bir dağılımın olmadığı ortaya çıkmıştır.

Bilim adamlarının burçlarla ilgili bildirisi 14.2.2004

Bugün Batı'da hemen hemen her kesimde bizde ise maneviyattan uzak veya maneviyatı zayıf sosyete kesimde çok kimsenin her gün danıştığı bir falcısı, medyumu bulunmaktadır. Bunlar, şöyle bir iş kurmak istiyorum başarılı olabilecek miyim, işlerim iyi gitmiyor ne yapayım, kızım evde kaldı nasıl evlendirebilirim?... gibi soruların muhatapları.

Verdikleri cevaplar da hep gelecekte haber vermekle ilgili. Halbuki dinimizde, gelecekte haber vermek, buna inanmak insanın dinden çıkmasına sebeptir. Dolayısıyla dinini bilen bir kimsenin yapacağı işler değil bunlar. Günümüzün yerli yabancı ilim adamları da böyle şeylerin hurafe olduğunu söylemekte. Bu tür işlerle uğraşan kimselere ilim adamlarının verdiği ilmi cevaplara yer vermek istiyorum:

Amerika'da "The Humanist" dergisi geçtiğimiz yıllarda astrolojiye karşı önemli bir bildiri yayınlamıştı. Bu, 18'i Nobel ödülü almış 186 bilimadamı tarafından imzalanan bir çağrıdır. Bir emekli astronomi profesörü (B.J. Bok), bir bilimsel makale yazarı (L.E. Jerome) ve bir felsefe profesörü (P. Kurtz) tarafından kaleme alınan bildirin metni özetle şöyledir:

"Bir çok bilim adamı astrolojinin dünyanın büyük bir kısmında giderek yaygınlaşmasından, kabul görmesinden ciddi endişe duymaktadır. Aşağıda imzası bulunan bizler astrologların özel ya da genel olarak yaptıkları kehanetlerin ve verdikleri öğütlerin kabul görmesi tehlikesine karşı toplumu uyarmak istiyoruz. Astrolojiye inanmak isteyenler, ilkelerinin hiç bir bilimsel temele dayanmadığını bilmelidirler."

Astrolojiyle ilgili pek çok araştırma hep aynı sonuca varmaktadır: Astrolojinin öne sürdüğü tezlerin hiç birinde ilmi gerçeklik payı yoktur. İddiaların tamamı bir safsanın ürünüdür.

Astrologların evrenin gerçek fiziksel yapısıyla ilgili ya hiç bilgisi yoktur ya da çok sınırlı ve yanlış bilgiye sahiptirler. Astroloji, altı ay Güneş ve gezegenlerin hiç görülmediği kutup bölgelerinde doğan kişilerin burçları konusunda hiç bir açıklama getirememiştir. Benzer olarak doğum, uzayda veya başka bir gezegende olsaydı falı ne olurdu?

Tıp bilimi, bebek anne karnındayken bile çevreden, dış uyarılardan etkilendiğini ispatlamıştır. Oysa astroloji için sadece ve sadece doğum anı çok önemli olup, doğum öncesi etkiler hiç dikkate alınmamaktadır.

5000 yıldır insanlığın gündeminde olan astroloji, bu yönde insanlığa hiç bir yarar sağlamamıştır; bilimsel düşünceye göre bundan sonra da sağlaması beklenmemektedir. Bu gerçeğin de halka gösterilebilmesi için biz astronomlara bazı görevler düşmektedir. Bunun için yapılabilecek bazı faaliyetler şunlar olabilir :

1- Basın yayın organlarını kullanarak toplumun aydınlatılmaya çalışılması. Ancak bu konuda kullanılabilecek bu türden yayın kaynakları sadece bilimsel yayın organları olmalıdır. Çünkü, zaten medyanın hemen hemen tamamı astrolojiyi kendi çıkarları uğruna kullanmaktadır.

2 - Astronomi bölümlerince periyodik olarak "astronomi günleri" düzenlenerek belli kesimleri eğitmek suretiyle, astrolojinin ne tür bir aldatmaca olduğunun gözler önüne serilmesi.

3 - Astrolojinin anlamsızlığını ve gereksizliğini gözler önüne seren ilmi bir bildiri yayınlaması. Çünkü, bilim adamlarına göre hiç bir gerçeklik payı olmayan astrolojiden çıkar sağlamak, aldatmadan, hatta dolandırıcılıktan başka bir şey değildir.

4 - Kendilerine ve çevrelerine karşı güvenlerini yitiren, sosyal bunalımlara düşen insanların, bu zararlı inançla kendilerini avutup zaman geçirmelerine mani olunmalı, kendilerine astrolog diyen umut tacirlerine alet olmaktan kurtarılmalı.

Cem Karaca'nın ardından 20.2.2004

Geçen hafta Cem Karaca dualarla toprağa verildi. Cem Karaca'nın ölümü, vasiyeti, cenaze merasimi günlerce basınımızın önemli konuları arasında yer aldı. Bu ölüm olayında benim şahsen takdir ettiğim, cesurca bulduğum yaptığı vasiyettir. **"Hiçbir tören istemiyorum, sadece dini tören istiyorum, beni duaları gömün, alkış istemiyorum"** demesi, diyebilmesi bence önemli bir olaydır. Çok faydalı bir çığır açmadır.

Bu konuyu biraz sonra açmak istiyorum. Fakat bundan önce şunu ifade edeyim. Tabii ki bu takdirim, Cem Karaca'yı olduğu gibi takdir ettiğim, bütün düşüncelerini, inancını aynen kabul ettiğim manasında algılanmamalıdır. Çünkü onun inancı, yaşayışı benimkinden çok farklı idi. Sık sık televizyonlara bizzat kendisi ifade ettiği gibi, Bektaşî kökenliydi. Bektaşî tarikatının inançlarına saygılı olmakla beraber, benim inandığım ve yaşadığım sade Müslüman inancından farklı şeylerdi bunlar.

Bunun için taşları yerli yerine koymak gerekir. Toplum olarak abartmayı çok seven bir milletiz. Bunun için de çok duygusalız. Gazetelerdeki haberlere bakıyorum, herkes kendi kafasına göre abartılmış birşeyler yazıyor.

İnancımıza göre insanın hali son nefeste belli olur. Onu da biz bilemeyiz. Allah bilir. Gönül ister ki, herkes imanla gitsin, Cennette yerini alsın. Tabii ki bunun da şartları vardır. Peygamber efendimiz bununla ilgili buyuruyor ki: **"İnsan nasıl yaşarsa öyle ölür, nasıl ölürse öyle haşrolunur!"** Bu hassas konuyu daha fazla uzatmadan **Necip Fazıl'**ın bir sözü ile noktalayayım: **"İmanlı ölen herkese Allah rahmet eylesin!"**

Şimdi gelelim alkış istememesi ve dualalarla gömülmesi arzusuna. Bu vasiyet gerçekten takdir edilmesi gereken bir davranıştır. Çünkü, bilerek bilmeyerek biri bir yanlışlık yapıyor, bu yanlışlık ikaz edilmediği, doğrusu bildirilmediği için bir müddet sonra o sanki dinin bir kuralıymış gibi kalıyor. Sonra da bunu kaldırmak mümkün olmuyor. Bunun için din görevlilerin çekinmeden yapılması gereken ikazları yapması şarttır.

Eğer cenaze merasimi dini inançtan dolayı yapılıyorsa – ki bunda kimsenin şüphesi yok- dinin bildirdiği şekilde yapılması kadar tabii ne olabilir? Şunun bunun yapması ile yapılan dini vazife olmaz. Yapanın düşüncesi olur.

Dinimiz her hususta olduğu gibi, cenazeye yapılacak dini vecibeleri de bildirmiş. 1400 yıldan beri bunlar hiç değiştirilmeden tatbik edilmiş. Yapılan bir işin dini olabilmesi için, kaynağının dini olması lazımdır. Dinimizin esas kaynağı Kur'an-ı kerimdir, Peygamber efendimizin sünnetidir, bunun açıklaması olan müctehid alimlerin fıkıh kitaplarında bildirdikleri fetvalardır. Dolayısıyla işin dini olabilmesi için mutlaka bu kaynaklara dayandırılması gerekir.

Bugün maalesef bunlar bir kenara atılmış her önüne gelen kendi aklına göre bir şey yapmaya kalkışıyor. Bu kaynaklara baktığımız zaman cenaze merasiminde; slogan atmanın, alkış tutmanın, çiçek atmanın, çelenk göndermenin, mezar taşına resim koymanın, yakaya resim takmanın, siyah elbise giymenin, saygı duruşunda bulunmanın, bağırıp çağırmanın, ağıt yakmanın olmadığını görüyoruz.

Dini kaynaklarda olmayan şeyi yapmanın birçok zararı vardır. Başta, dinde olmayan bir şey yapıldığı için, insan günaha girer. İkincisi, yapılan bu işin ölüye faydası olmadığı gibi tam aksine zararı olur; bunlardan üzüntü duyar, sıkıntı çeker. Üçüncüsü de hiçbir faydası olmayan bir iş yapıldığı için yapılanlar israf olur. İsrif da haramdır. Kısacası, bu yapılanlar ile kişi, hem dine, hem dünyasına, hem ölüye zarar vermiş olur. Yapanlar genelde bilmedikleri için, cahilliğinden dolayı yapmaktadırlar. Bunların iyi niyetle yapılması da mazeret olmaz. Dini yayanağı olmayan iyi niyetler, insanı Cehenneme götürür Çünkü, Cehennemin. yolları iyi niyet taşları ile döşelidir.

Alkış cahiliye devri âdetidir 21.2.2004

Dün, dini merasimlerin dine uygun yaplmasından, cenaze merasiminde “Alkış” tutmanın dinde yeri olmadığından bahsetmiştik. Burada en büyük görev din adamlarına düşmektedir. Bunun için sık sık ikaz etmeleri, **“Dinimizde alkışlama yoktur. Eğer mevtaya iyilik yapmak istiyorsanız, lütfen alkışlamayın, dua edin, Fatıha okuyun!”** diyerek çok önemli dini bir vecibenin yerine getirilmesine vesile olmalıdırlar. Çünkü, herkes herşeyi bilemez. Neyin dinde yeri vardır, neyin yok; bu ancak ikazlarla mümkündür.

İslamiyet nerden gelirse gelsin ve hangi maksatla olursa olsun batıl inanç, bid’at, örf ve adetleri yasaklamıştır. Maalesef cenaze ile ilgili yapılması gereken işlemlerin arasına çoğu zaman bilgisizlik, menfaat temini, bazen de eski din ve kültürlerin etkisinden kalınarak bid’at ve hurafelerin karıştığı görülmektedir.

Cenazeye çelenk gönderilmesi cenazenin katafalka konularak uzun süre bekletilmesi, saygı duruşunda bulunulması, görev yaptığı yer veya yerlere götürülerek başında nutuk çekilmesi, bando ve marşların eşliğinde teşyi edilmesi, cenazenin bekletildiği yerlerde veya kabrin başında mum yakılması, çiçek bırakılması gibi davranışlar, bid’atların en çok dikkat çekenleri arasındadır.

Gerçekten acı, üzüntü, gözyaşı, ıstırap ve ayrılık ateşinin tuttuğu bir törende aykırı davranışta bulunmak o andaki teslimiyet, vecd ve samimiyetle uyumlu düşmemektedir. İşte uygun olmayan bu davranışlardan biri de cenaze nakil ve defni esnasında ona saygı adına tutulan alkışlardır.

Tarih ve kültürümüzde cenaze merasimi dışında alkış vardır. Alkış daha çok hayatta olanlarla dünyevi işlerde bağlılığını, sevgisini, ispatlamak için el çırpma maksadıyla takdir hislerini dile getirmektir. Nitekim Osmanlı döneminde de yapılan bir çok protokol hizmetlerinde alkışın bu amaçla icra edildiği görülmektedir.

Eskiden araplar alkışı dini merasimlerinde de kullanıyorlardı. Bunun için Kuran-ı kerimde dua, Kabe’yi tavaf ve namaz kılmak gibi hallerde ıslık ve alkışın bir işaret olarak Cahiliye dönemi Arapları tarafından kullanıldığı bildirilmektedir. Onların bu eylemi Kuran-ı kerim’in şu ayeti ile kınanmıştır: **‘Onların Beytullah yanındaki duaları da ıslık çalmak ve el çırpmandan başka bir şey değildir.’** (8/35)

Müşriklerin bazı erkek ve kadınları Beytullah’ı çıplak olarak tavaf ediyorlardı. Tavaf esnasında parmaklarını birbirine kenetleyip ağızlarına götürerek ıslık çalıyorlar, bir taraftan da ellerini çırparak alkış tutuyorlardı. Bu da iddialarına göre onların duası idi. Islık ve el çırpma olayı dua, ibadet ve hatıra adına yapılmış olsa bile tasvip görmemiştir. Bu nedenle son yıllarda bazı cenaze törenlerinde toplanan kalabalıklar da el çırpmayı bir adet hatta cenazeye karşı tabii bir görev ve anlayış haline getirmişlerdir.

Halbuki hangi amaçla olursa olsun bu doğru bir iş değildir. Cenazeye olan saygı ve üzüntümüzün bir işareti olmaktan da uzaktır. Tersine ağıt yakmak, yüksek sesle ağlayarak feryat etmek onu nasıl rahatsız ediyorsa, alkış ve ıslık gibi hiçbir dini mesnedi olmayan hareketler de onun ruhunun incinmesine sebep olur. Bunun için bu tür yanlış davranış ve uygulamaların daha fazla yaygınlaşıp tabii bir teamül haline gelmeden önüne geçilmelidir. Hem cenaze sahibi hem de cenaze törenlerine katılanlar yeterince aydınlatılmalıdır.

Cenaze törenleri son görevdir. Bu son önemli görevin ölen kimseye faydası olacak şekilde olması gerekir. Bu da alkışla olmaz. Çünkü tuttulan alkışların, ölene hiçbir faydası yoktur, aksine her ikisine de zararı vardır. Aklı başında olan bir kimse hem kendine hem de mevtasına zarar vermek istemez!

Wall Street Journal’ın araştırması 27.2.2004

Avrupa, Amerika gibi gelişmiş ülkeler, teknoloji, insan hakları, sosyal adalet gibi konularda devamlı yükseliş kaydediyorlarsa da, insanı insan yapan hayvanlardan ayıran ahlaksızlık, fuhuş gibi konularda da her gün irtifa kaybetmektedirler.

Batı’ya yaklaştıkça biz de bundan nasibimizi almaktayız. Avrupa Birliği’ne girdiğimizde bizi bekleyen en büyük tehlike de budur. Şimdiden bununla ilgili savunma, koruma tedbirlerini almazsak bir müddet sonra onlardan farkımız kalmaz. Daha Avrupa Birliği’ne girmeden bu tehlikenin sinyalleri gelmeye başladı. Geçenlerde bir gazetenin manşetten verdiği haber bu acı gerçeği göstermektedir. Bu haberde, iki erkeğin; Alman vatandaşı olmuş bir Türk genci ile Türk vatandaşı bir Türk gencinin Almanya’da resmen evlendikleri bildiriliyordu.

Cenab-ı Hakkın, lanetlediği, çirkin iş buyurduğu ve bu yüzden bir kavmi (Lut kavmini) helâk ettiği, Hıristiyanlık dahil bütün dinlerin yasakladığı bir fiile sözde Hıristiyan olan bir millet resmen müsaade ediyor. Batı’da erkek- kadın ve kadın kadına fuhuş, zina zaten hayatın normal bir parçası haline gelmiş durumda. Batı bu tür ahlaksızlıklara engel olmak bir yana her türlü

kolaylığı, desteği vermektedir. İnsanları hayvanlaştırmak hatta hayvandan daha aşağı hale getirme gayreti içindeler.

Milletlerin dışa dönük huzur ve emniyetini sağlamakla görevli Birleşmiş Milletler de milletlerin iç huzurunu bozmak için kapıyı aralamış durumda. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Koffi Annan, Geçenlerde Birleşmiş Milletler bünyesinde çalışan homoseksüel çiftlerin evliliğinin de, geleneksel evliler gibi tanınacağını, bunun da Birleşmiş Milletleri, toplumsal, dini ve kültürel açıdan zenginleştireceğini söyledi.

İnsanların sözde rahat ve huzurunu sağlamak maksadı ile ortaya çıkan kuruluşlar, bir taraftan bazı faydalı işler yaparken diğer taraftan öyle hatalar yapıyorlar ki, insan insan olmaktan çıkıyor. Bazı yönlerden insanları medeniyetin zirvesine taşıırken diğer yönden vahşetin, gayri insaniliğin zirvesine taşıyorlar.

Sonra da, kimse evlenmiyor, nüfus artışı eksiye düştü, bunu nasıl artıya çıkartabiliriz bunun planlarını yapıyorlar. Ailenin, evliliğin korunması ve evliliği kötü yönde etkileyen nedenler üzerine araştırmalar yapıyorlar.

Bu konuda yapılan bir araştırmanın özeti şöyle: (A.A)'nın New York mahreçli haberine göre, **Wall Street Journal** gazetesinde yayımlanan bir araştırmaya göre, işyerinde karşı cinsten çok sayıda kişi bulunması, evliliklerin yüzde 70 oranında bozulmasına yol açtığı, aynı cinsten insanların bir arada çalıştığı işyerlerindeyse benzeri duruma rastlanmadığı tespit edildi.

7 yıl süren araştırmanın 1.500 işyerinde çalışan 37.000 çalışana kapsadığı bildirildi. Araştırmanın ilginç bir sonucu, karşı cinsten çok sayıda insanın bulunduğu işyerlerinde flört başlayanların evli ya da bekar olmasının fazla önemli olmadığı, her iki kesiminde meşru evliliğe büyük darbe vurduğu tespit edildi.

Araştırmaya göre, böyle işyerlerinde çalışanların üçte biri boşanmışsa evli bir çalışanın boşanma ihtimali yüzde 43 oranında artıyor. Ayrıca işyerinde aynı cinsten çok sayıda bekar çalışan bulunması halinde, boşanma riskinin yüksek olduğu, zamanla bu iş arkadaşlarını kendine örnek alan evli bir çalışanın boşanma riskinin yüzde 60 arttığı kaydedildi.

Araştırmaya katılanlar, evli de olsalar, karşı cinsten biri eğlence olsun diye kendileriyle flört etmeye başlayınca, buna karşılık verdiklerini itiraf ettiler. Ancak böyle başlayan masum flörtlerin zamanla ciddi ilişkiye dönüştüğü ve evlilikleri tahrip ettiği belirlendi.

Gerçekten Avrupa'yı anlamak mümkün değil. Bir taraftan böyle doğru tespitlerde bulunuyorlar, diğer taraftan bu tespitlerin tersini yapmak için de ellerinden geleni yapıyorlar.

Beş yılda birbirlerini tanıyamayanlar 28.2.2004

Dün, Amerikan Wall Street Journal gazetesinin, evliliğin en büyük düşmanının flört ve iş arkadaşlığının olduğuna dair bir araştırmasına yer vermiştim. Bugün de evlilik öncesi flörtün evliliğin üzerindeki etkileri üzerinde durmak istiyorum.

Evlenmek, yuva kurmak, insanın hayatını değiştiren, hayatın dönüm noktasını meydana getiren bir olaydır. Yanlış bir tercih, insanın dünyasını karartır. Hattâ insanın âhiretine de tesir ederek, sonsuz azâba sebep olabilir.

Dış görünüşe aldanıp da yanlış karar vermekten sakınmalıdır. Çünkü evlilik hayatına başladıktan sonra, geri dönmek zordur ve kötü huylu kimsenin, bundan sonra düzeltilmesi de kolay değildir.

Evlilik öncesi eşlerin birbirlerini tanımalarında bir çok meşru yol vardır. Fakat bir çok genç bugün flört yolunu tercih etmektedir. Flört; kız ve erkeğin arkadaşlık kurmasıdır. Bu yolla gençlerin birbirini tanımaları mümkün değil. Çünkü her iki tarafta rol yapacak, gerçek yönlerini saklayacak, karşı tarafın arzu ettiği yönlerini ön plana çıkartacaktır. Beş yıllık arkadaşlıktan sonra evlenip üç ay sonra da, "Bu güne kadar gerçek halini tanıyamamışım" diyerek ayrılan çok kimseye şahit oluyoruz.

Çoğu zaman flört bir tuzak olarak kullanılmaktadır. Bu arkadaşlıkta çok defa kız, erkek tarafından kandırıldıktan sonra bir paçavra gibi sokağa terk edilmektedir. Simsarların kucağına itilmektedir. Flört, akıl-mantık hislerini altüst eder. Bu işin en mühim özelliği de, sık sık arkadaş değiştirmektir. Kızı kandırıp terkeden erkek hâin, kandırılan kız da maskara durumuna düşer.

Bu işte çok defa, iffet elden gider. Nâmûslu Müslüman bir kız için bundan büyük felâket olamaz. Flörtle meydana gelen tahrik, gençleri huzursuz, rahatsız ve saldırgan hâle getirir. Flört, birçok gençleri serseri, müsrif ve perişan hâle sokar. Gençler arasında aşağılık kompleksi, kıskançlık, kin, nefret, karamsarlık, düşmanlık, anarşi ve çeşitli rûhî bunalımlar doğurur. Hattâ intihârlara sebep olur.

Flört, zamanla tenhâda buluşmaya sevkeder. Sonunda, birçok gencin başı belâyâ girer. Genelde bu hissi eğlencelerden sonra hep soğukluk olur. Genç erkek, kokladığı çiçekten

hemen doyar, sonra başka renkte bir çiçek arar. Artık gördüğü bu sahne onu avutmaz. Çünkü ondaki esrar, onu çeken câzibe, bağ ve düğümler çözülmüştür. O artık başka bir câzibe, daha esrarlı bir düğüm ister, başka eğlenceleri kovalar. Bu durum evlendikten sonra da devam eder.

Bekârken çok kimseyle görüşen, çok kimseyle eğlenen erkek ve kızda, evlendikten sonra da çok kimseyle görüşme arzusu devam eder. Bir kişiye bağlı kalmak, zamanla onu sıkımsaya başlar, değişiklik arayışına girer. Bunun sonucu olarak, her gün gazetelerde boy boy resimlerini gördüğümüz cinâyatlar meydana gelir. Bugün yüzlerce âile bu yüzden perişan olmaktadır. Bir kısmı hapishanede, bir kısmı da kendini mezarda bulmaktadır. Bir anlık gaflet, değişiklik arzusu, kişilerin hem dünyasını, hem de âhîretlerini karartmaktadır.

Çok gence belki bunlar manâsız gelir. Çünkü birisine gönlünü kaptıran gence verilecek nasîhat, deli saçması kabûl edilir. Onun için Peygamber efendimiz, "**Sevgi insanı sağır ve kör eder**" buyurmuştur. Sağıra ne anlatsanız, ne söylerseniz duymaz.

Bu bakımdan ileri görüşlü, tecrübeli sâlih ana-babanın tavsiyelerine de mutlaka uymalıdır! Ana-baba, oğlunun veya kızının evleneceği kişiye, evlâtlarının gözü ile bakmaz. Acı tecrübelerin verdiği firâsetle bakar. Ana-baba sadece görünüşe değil, perdenin arkasına da bakar. Perde gerçeği görmeye mâni olur. İnsanı yanıltır. Bunun için böyle önemli, hayati bir konuda gençlerin kendi başlarına karar vermeleri büyük risktir, tehlikelidir. Anne-baba ve çevredeki güvenilir kimselerin görüşleri de mutlaka alınmalıdır.

'İlimli İslam'dan maksad ne? 6.3.2004

Bugün sizlere geçen hafta gazetelerde yayınlanan bir haberi sunarak bununla ilgili kısa bir yorum yapmak istiyorum. Bu haber şöyleydi: "Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu, Washington'da "İlimli İslam" Türkiye modelinin İslam dünyasında uygulanmasına ilişkin görüşmeler yapıyor. Utah Üniversitesi'nde İslam konulu bir konferansa katılan Bardakoğlu, ABD Dışişleri Bakanlığı ve ABD Ulusal Güvenlik Konseyi (NSC) yetkilileriyle bir araya geldi.

NSC yetkilileriyle "İlimli İslam" ve Türkiye örneğini tartıştıklarını belirten Bardakoğlu, Diyanet İşleri Başkanlığı olarak bu konuda işbirliğine hazır olduklarını ifade ettiğini söyledi. Bardakoğlu, NSC'nin, ilimli modelin Ortadoğu'da desteklenmesi bakımından somut öneri sunduğunu kaydetti. ABD'nin, dinin teröre destek veren görüntüsünden rahatsız olduğunu belirten Bardakoğlu, bu çerçevede Türkiye'yi önemli örnek olarak gördüklerini, Türkiye'deki laik demokrasinin, mevcut tablodaki payını bildiklerini kaydetti. Bardakoğlu, Türkiye'nin geleneksel dini bilgisinin, teröre hiçbir zaman zemin olmadığını, dışarıdan gelen, "yama" dini bilginin radikal unsurları desteklediğini söyledi. AB'ye girmenin hem Türkiye hem de AB açısından kazanım olduğuna işaret eden Bardakoğlu, AB'nin Türkiye'yi içine alarak, dinlerarası barış örneği vereceğini kaydetti.

Washington'da 10 yıl önce 59 dönüm arazi üzerinde temeli atılan Türk Amerikan İslam Vakfı'nın (TAYIF) canlandırılması projesi üzerinde çalışacaklarını da belirten Bardakoğlu, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın ABD'deki ilgili bilimsel ve akademik faaliyetlere de katılması gerektiğini bildirdi. Ali Bardakoğlu, Washington'da Georgetown Üniversitesi'nin Hıristiyan ve Müslüman Anlayış Merkezi ile İslam ve Demokrasi Merkezi adlı kuruluşların temsilcileriyle ayrı ayrı görüşmelerde bulundu. New York'a hareket edecek olan Bardakoğlu, burada da Türk dernek ve cami yetkilileriyle toplantılar yapacak, Musevi Konseyler Birliği adlı kuruluşun temsilcileriyle bir araya gelecek." (Yeni Şafak- 27.2.2004)

Son yıllarda Ülkemizde ve Batı Hıristiyan âleminde hiç gündemden düşürülmeyen "İlimli İslam" modelinin ne olduğu tam olarak açıklığa kavuşturulmadı. Bu, asırlardır ecdadımızın yaşadığı ve dünyaya yaydığı, terörden, anarşiden uzak, herkesin inancına saygılı "Ehli sünnet" itikadı ise diyeceğimiz bir şey yok. Çünkü bu inanç gerçek İslamı temsil eder, bu sayede asırlarca her din mensubu rahat bir şekilde yaşadı. Eğer, ilimli islamdan maksadın, İslamın light hale getirilmiş şekli yani protestanlaştırılarak, İslamda reform yaparak yeni bir model ortaya koymak ise bu gerçek İslamı temsil etmediği için dine büyük zarar verir.

Çünkü, reform, ıslah etmek, bozulmuş bir şeyi düzelterek, eskiyi doğru haline getirmek demektir. Hıristiyanlık bozulduğu için reform yapıldı. Müslümanlık bozulmadığı için böyle bir hareket ise tam tersine onu bozmak olur. İslamiyet her çağa uygundur, reforma ihtiyacı yoktur.

Bunu sadece biz söylemiyoruz. Bir zamanlar komünizmin fikir babası meşhur fikir adamı **Roger Garaudy** "Niçin İslâmı seçtiniz? sorusuna "İslâmı seçmekle çağı seçtim" şeklinde cevap verdikten sonra şöyle devam ediyor: "**İslam, çağları arkasında sürükleyen bir dindir. Diğer dinler ise, çağların arkasında sürüklendi. İslam dışındaki bütün dinler zamana uyduruldu. Reforma tabi tutuldu. Mukaddes kitaplar zamana göre tahrif edildi. Kur'an-ı kerim ise,**

indirildiği günden beri hep zamana hükmetti. O, zamanı değil, zaman onu izledi. Zaman yaşlandıkça o gençleşti. Bu, çağlar üstü bir olaydır. Bugüne kadar, bunca savaşların bıraktığı korkunç, sosyal, siyasi ve ekonomik sarsıntılardan daha büyük bir olaydır. İslâm, bütün düşüncelere hakimdir. Fakat bunlardan hiçbiri, İslama hakim değildir."

İslam çağa uymuyor diye reform yapmak isteyenler, bilerek veya bilmeyerek İslamın yıkılmasına yardım etmiş olurlar.

İstedikleri yeni Müslüman modeli 7.3.2004

Hıristiyan Batı âlemi, İslamiyeti yok etmek için yaptığı asırlar süren mücadeleden bir netice alamayınca; kendileri ile uyumlu, istedikleri tarafa yönlendirebilecekleri, sınırlarını kendilerinin çizdiği yeni bir "İslam" yeni bir "Müslüman" modeli geliştirmeye karar verdi.

"Hoşgörü" "ılımlı" "Light İslam" adını verdikleri bu modelde; emir ve yasağı olmayan, tatlıya, tuzluya karışmayan, haftada bir cumaya giden, bayram namazlarını kılan, cenazesi camiden kalkan ve Müslüman mezarlığına gömülen bir Müslüman tipi esas alınmaktadır. Bu yolla, dinin dinamik değerleri, emir ve yasakları yok edilerek, ilâhî olmayan tamamen insan düşüncesine dayalı felsefî bir sistem geliştirmek istiyorlar. Bu çalışmanın içinde sadece Vatikan değil ABD'de var.

Bunu açıkca da ifade ediyorlar: "AA'nin Washington mahreçli ve 23 Eylül 2003 tarihli haberi özetle şöyle: "CIA ve ABD Federal Soruşturma Bürosu FBI hakkında yazdığı kitaplarla tanınan Ronald Kessler "CIA Savaşta" (The CIA at War) adlı kitabında, CIA Direktörü George Tenet ve diğer üst düzey CIA yetkilileriyle yaptığı görüşmelere de yer verdi. 'İslamda, öteki dinlerde olduğu gibi ruhban sınıfı olmadığı için herhangi bir kişi kendini dini lider olarak adlandıramaz. Bu yüzden CIA, bazı din adamlarını para ile satın aldığı gibi, sahte dini liderler de çıkarttı.' Ayrıca kitapta, CIA'nin, kendilerini din adamı olarak tanıtan ve Müslüman olmayanlar hakkında daha yumuşak dini mesajlar verecek görevlileri işe aldığı ifade edildi.

Bir CIA kaynağının "Radyo istasyonlarının yönetimini devralıyor ve din adamlarını destekliyoruz. Propagandaya geri dönüş. İlimli Müslümanlar çıkartıyoruz" şeklindeki sözlerine yer verdi. Bu yönde fetvalar veya dini yazılar yayınlamaları için din adamlarına para verildiği de bildirildi."

Şimdi de, araştırmacı - yazar Serdar Kuru'nun bu konu ile ilgili yorumuna (yorumdan pasajlara) yer verelim: "Bugünlerde elime çok ilginç bir kitap geçti. Kitap, CIA ve FBI üzerine çeşitli kitapların da yazarı olan Ronald Kesslerin " The CIA at War" çalışması. Yazar CIA'nin İslamda kesin kurallara ve hiyerarşiye bağlı resmi bir ruhban sınıfı olmadığını analiz ettiğini bunun üzerine çeşitli din adamlarına rüşvet vermek dışında kendi din adamlarını da ortaya çıkarttığını söylemekte. CIA tarafından şekillendirilen bu "din adamı" ajanların kendilerini şeyh, hoca, molla ve dini lider olarak tanıtır bütün islam aleminde "ılımlı" ve "hoşgörülü" islam modelini vaaz ettiklerini belirtmiş. Kitapta görüşlerine başvurulan ismi açıklanmayan bir CIA kaynağı teşkilatın şu anda dünya çapında elindeki tüm propaganda tekniklerini kullanarak bu sahte din adamlarını destekledikleri ve kendi "ılımlı müslüman" modellerini kendilerinin çıkarttığını söylemekte.

Sonuç olarak özellikle 1980lerden sonra dünyaya yayılan emperyalizme, kapitalizme ve siyonizme "hoşgörüle" bakan islam ve Müslüman versiyonlarının nereden seri üretim yapıldığı hakkında bu kitap oldukça zihin açıcı bir görev yapmakta."

Batı'nın yaptığı bütün bu çalışmaların gerçek sebebi şu: Dünya küçüldü. Herkes çeşitli vesilelerle gittiği yerlerde fikirlerini, inançlarını yaymakta. Batı âlemi, Hıristiyanlığın mensuplarını tatmin etmediğini, yeni bir inanç arayışı içinde olduklarını görüyor. Ya gerçek İslam bu inanç boşluğunu doldurursa!.. Hıristiyanlık yok olursa!... İşte bütün korkuları bu...

Bunun için de İslamiyeti Hıristiyanlığa benzetmek istiyorlar. Maksatları İslamiyetin içini boşaltarak potansiyel tehlike(!) olmaktan çıkartmak. Bazı kesimlerce ikide bir gündeme getirilen Ahkam ayetlerini yok farzetme veya bu âyetleri yeniden yorumlama gayretleri bunu gösteriyor. Böylece asli unsurları yok edilmiş bir İslamiyet cazibesini kaybedecek, Batı'da taraftar bulamayacak. Hıristiyan âlemi de rahat bir uyku uyuyacak!

Herkes ayrı bir din yaklaşımı! 12.3.2004

Geçenlerde, Milliyet gazetesinde, "Problem nerede? Dinde mi, dini anlayışlarda mı? Çözüm için 'dinde reform' yapılmalı?" konularını ihtiva eden bir yazı dizisi yayınladı. Günümüzün meşhur ilahiyatçıların konu ile ilgili görüşlerine geniş yer verildi. Bütün ilahiyatçılar şu üç noktada hem fikirler: **1-** Dinde akıl esas alınmalı. **2-** İctihat kapısının açılması. **3-** Dinde refom yapılmalı.

Bazı ilahiyatçılar 'dinde reforma gerek yok, dinde değişim kafi' fikrini savunuyorsa da, değişimden neyi kastetiklerine bakıldığında, onların da reform istedikleri, fakat halkın reform kelimesine karşı olan allerjilerini bildikleri için daha yumuşak bir ifade olan 'değişim'i tercih ettikleri anlaşılıyor. Diyorları ki: "Toplumun yeni sorunlarına çözüm için içtihat kaçınılmazdır. İctihatta da en önemli unsur akıldır. Reform ve içtihat yapmak, kayıtsız ve şartsız düşünmekle olur. İslamda reform yapmaya içtihat denir. Bundan dolayı her müçtehit reformcudur. İslamın din bilgisi kaynağı akıl ve Kuran'dır. Kuran'a gidip fikhın, tasavvufun, kelamın, hüküm ve kurallarını gözden geçirip değiştirmenin temel kuralı şudur: Ayetleri günümüzün şartlarına göre insanın, toplumun, yararına göre yeniden yorumlamaktır."

İctihad gerekli mi gereksiz mi, bugün ictihad yapacak kimse var mı? Konularını yarına bırakıp, dinimizde aklın yeri üzerinde durmak istiyorum bugün. Dikkat ediyorsanız, alimler ve hazret-i Peygamberden hiç söz edilmiyor. Alimlerden sonra Peygamber efendimizi de devre dışı bıraktı bunlar. Hep akıl ön planda. Çünkü hazret-i Peygambere de tam itimatları yok.

Halbuki din, Resûl-i Ekrem efendimizin, Allahü teâlâ tarafından, Peygamber olarak, bütün insanlara getirdiği ve bildirdiği emirlerin hepsine güvenmek ve inanmaktır. Peygambere inanmamak veya i'timâd etmemek, ona yalancı demek olur. Yalancılık kusûrdur. Kusûru olan kimse, Peygamber olamaz.

Muhammed aleyhisselâmın, Peygamber olarak bildirdiği şeyleri, akla, mantığa, tecrübeye ve felsefeye danışmaksızın, tasdik ve i'tikâd etmektir, inanmaktır din. Akla uygun olduğu için tasdik ederse, akılı tasdik etmiş olur. Resûlü tasdik etmiş olmaz. Veyahud, Resûlü ve akılı birlikte tasdik etmiş olur ki, o zaman Peygambere i'timâd tam olmaz.

Her şey akıl ile halledilebilseyde Peygamberlere lüzüm kalmazdı. Aklın kapasitesi sınırlı olduğu ve tek başına doğruyu, yanlış ayırt edemediği için Peygamberler gönderildi. **Herkes kendi akli ile bu din bilgilerini bulmaya çalışırsa, yeryüzündeki insan sayısı kadar bozuk düşünce, din ortaya çıkar.** Çünkü, herkesin anlayışı, düşüncesi, fikir yapısı bir değildir. Dünyalık meselelerde bile, herkes başka başka düşünmekte, herkes ayrı bir fikir yürütmektedir. Dünya işlerinde bile böyle olunca, aklın ermediği, anlıyamadığı âhıret bilgilerinde doğruyu bulmak hiç mümkün olur mu?

Dinimizin emir ve yasaklarını doğru olarak bildiren sadece Ehl-i sünnet âlimleri olmuştur. Zaten, ben ehli- sünnet i'tikâdındayım demek, Peygamber efendimiz ve Eshâbı nasıl inanmışlar ise, ben de öyle inandım demektir.

Ehl-i sünnet âlimlerini taklîd etmek, onların yolundan gitmek, insanı bozuk, zararlı inanıştan kurtarır. Çünkü, Ehl-i sünnet âlimleri, aklın ermediği bilgilerde, yalnız Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere uymuşlar, akıllarını yalnız bu ikisinin m'nâlarını arayıp bulmakta ve onları anlamakta kullanmışlardır. Bu manâları, Eshâb-ı kirâmdan, Onlar da, Resûlullahdan öğrenmişler ve öğrendiklerini kitaplarına yazmışlardır. Yalnız akli esas alanlar yolda kalıp helak olmuşlar, vahyi yani peygamberin bildirdiklerini esas alanlar kurtulmuşlardır. Nitekim, **İmâm-ı Gazâlî** hazretleri "Gördüm ki akıl izmihlâl (yıkılma) içindedir. Akıl daha kendisinden bile habersizdir. Her şey peygamberlik gerçeğindedir. Bu gerçeğe yapıştım ve kurtuldum." demiştir.

Zamane müctehidlerinden ictihadlar! 13.3.2004

Dün, aklın dinimizdeki yeri üzerinde durmuştuk. Bugün de ictihadın dinimizdeki yeri üzerinde durmak istiyorum. Milliyet gazetesindeki, dinde reform yazı dizisinde bir ilahiyatçı prof. " Kapanmış içtihat kapısını açmak gerekir. Ancak, her önüne gelenin 'ictihat yapıyorum, bu da benim ictihadım' diyerek dini ifsat etmesi, bozması da yanlış olur. Buna mani olunmalıdır. Ancak ehli olan ictihad yapmalıdır" diyor. İctihad konusunda işte bütün mesele burada düğümleniyor. Önce şunu ifade edeyim. Akli başında, dini seven ve kayıran, hazret-i Peygambere ve onun varisleri olan alimlere hürmeti olan herkes bugün ictihada lüzüm olmadığını, geçmişteki müctehid alimlerin yaptıkları ictihadların yeterli olduğunu ve bundan sonra da dini konularda kimsenin sıkıntıya düşmeyeceğini bildiriyorlar.

Şimdi faraza, ictihada lüzüm var kabul edelim. Yine az sayıda da olsa ictihad yapacak ehil kimse var kabul edelim. Peki, herkes benim ictihadım doğru diyeceğine göre, hangisinin doğru, kimin ehil kimin ehil olmadığını nasıl ayırt edeceğiz. Şimdi size, işin vahametini göstermek için zamane müctehidlerinin bazı ictihadlarını(!) sunmak istiyorum:

Bir ilahiyatçı Prof. çıkıyor: "Kadınların başı açık, Kuran okumaları, namaz kılmaları caizdir. Baş örtmek, namazla ilgili değildir. Hatta evde kimse yoksa çıplak olarak da kadın namaz kılabilir." diyor. Başka bir ilahiyatçı milletvekili de * Allah Kuran'da örtünmeyi toplulukların örflerine bırakmıştır. Örf her topluluğun hukuku, kültürü, yorumunu kapsar.

Dolayısıyla benim yorumuma göre, bir kadın 'riş-burç ve hamilelik bölgesini kapattığında dinin örtünme kurallarını da yerine getirmiş olur. Bu zamana ait bir örnekle söyleyecek olursak, tek parçalık bir mayo ile vücudunu örten kadın 'minimum örtünmenin' koşullarını da tamamlamış olur. Benim 'kadında örtünme' içtihatım budur.' diyor. (Güler Kömürçü, Haber Türk, 02.03.2004)

Başka biri çıkıp, " Kur'anda bugün bildiğimiz beş vakit namaz açıkca bildirilmemiş. Kur'anda geçen salat kelimesinin manası dua, anmak, hatırlamak manasındadır. Günlük işleri arasında, birkaç defa Allahı anmak, hatırlamakla Kur'anın namaz emri yerine getirilmiş olur." diyor. Daha neler neler söylüyorlar...

Benim kafama takılan şu: Bildiğim kadarı ile ilahiyatta öğretim üyesi olmak için Müslüman olma şartı yoktur. Müslüman olmayan biri veya nüfus kağıdında Müslüman görünen biri İslam dinine zarar vermek için ictihad adı altında dini yıkma faaliyetinde bulunsa buna kim mani olacak? Sen ehilsin ictihad yapabilirsin, sen değilsin yapamazsın, diye kim yetki verecek. Eskiden kimse böyle bir şeye teşebbüste bulunamazdı. Aklından bile geçiremezdi. Çünkü bunun şartları vardı. Her önüne gelen ben müctehidim diye ortaya çıkamazdı. Çıksa bile haddi bildirilirdi. Şimdi de kısaca müctehidde olması gereken bazı şartları sıralayalım:

Arapçayı iyi bilmesi, kelimelerin, hakîki ve mecaz mânâlarını bilmesi, fıkıh âlimi olması, hükümlerin delillerini bilmesi, Kur'ân-ı kerîmi ezberlemiş olması, Kur'ân-ı kerîmin bütün âyetlerinin tefsirlerini bilmesi, âyet-i kerîmelerin nüzûl sebebini yâni hangi hâdis üzerine ve ne için indiğini, hükmünün kaldırılıp, kaldırılmadığını bilmesi lâzımdır. Hadîs-i şerîflerin sahihlerini, çeşitlerini, râvîlerini, hadîs-i şerîfin niçin, nerede ve ne zaman söylendiğini bilmesi, Kütüb-i Sitte ve diğer hadis kitaplarında geçen yüzbinlerce hadîs-i şerîfi, rivâyet edenlerle birlikte ezberlemesi lâzımdır. Müslüman olması kafi değil ayrıca verâ sâhibi, nefsi tezkiye bulmuş, sâdık, emin olması lâzımdır. Bunun yanında, zamânın fen bilgilerinden de yeteri kadar bilmesi şarttır.

Şimdi sormak lazım: Müctehidlik taslayanlarda bu şartlardan hangileri mevcut. "Verâ sâhibi, nefsi tezkiye bulmuş, sâdık, emin" kaç kişi var? Bu şartları bunlar bildiğine göre, ictihad, reform adı altında dini yok etme veya İslam dini adı altında gerçek dinle ilgisi olmayan, USA patentli "İlimli" bir İslam modeli mi ortaya konulmak istenmektedir.

Diplama evliliğinin sıkıntıları 19.3.2004

Son yıllarda toplumun çekirdeğini oluşturan ailede büyük sarsıntılar yaşanmakta. Boşanma oranları gün be gün artmakta. Bunun pek çok sebepleri olmakla beraber istatistiklere göre önemli bir oran teşkil eden "Diplama evliliği" konusu üzerinde durmak istiyorum bugün. Bu konu ile ilgili, Aydın Abalı'nın "Genç Beyin" dergisinde yayınlanan önemli tespitlerini sizlerle paylaşmak istiyorum:

Evlilikte, aile hayatında yüksek öğrenimin kaliteyi artırması beklenirken; diplomalar enâniyet (benlik) yansına yol açmakta, o da sinir harbi başlatmakta, sonunda incir çekirdeğim bile doldurmayacak konular yüzünden çıkan tartışmalar büyük meydan muharebelerine dönüşmekte ve sonunda mahkeme yolu görünmektedir. Gerekçe bildiğiniz gibi: "Şiddetli geçimsizlik..."

Peki, yuvayı yapan dişi kuş yüksek öğrenim görünce neden problem yaşanır? Neden üniversite okumuş hanım birikimini aileyi cennete çevirip kendisine, eşine ve çocuklarına iki cihan saadeti yaşatmak için kullanmaz? Çünkü tahsil onda, eğitim onda, bilgi ve beceri onda, problem çözüme kabiliyeti onda, geniş düşünmek onda, akademik yaklaşım onda... Fakat gelin görün ki, bizim köyün çobanı Haydar Amca'nın, elleri orakla yonca otu dermekten nasır tutmuş kızı Gülsüm Hanım mutlu bir evlilik sürdürüyor; Boğaziçi Üniversitesi Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik (PDR) bölümünü derece bitirmiş Emel Hanım'ın aile hayatı cehennem! Evlilik işkence halini almış, her saat kimsenin üstün gelmediği ve gelemeyeceği bir tartışma var. Emel Hanım elâleme psikolojik danışmanlık ve rehberlik yapmada çok marifetli ama eşine bu danışmanlık hizmetini veremiyor bir türlü... Olmuyor, yürümüyor, gitmiyor işte!

Yürüyenler de " mecburiyetten" yürüyor. İmajı ve klası zarar görmesin diye yıllardır aynı evde bekâr gibi yaşayan, evi pansiyon olarak kullanan öyle evliler var ki. Örneğin Melih Bey, her ABD'deki meşhur bir üniversitede doktora öğrencisiyken tanışmış meslektaşı ve eşi Figen Hanım'la... 4 yıl flört ederek evlenmişler. Evlilikleri "mecburen" yürüyor, her tartışmada boşanmaya karar veriyorlar ama çevrenin baskısıyla buna cesaret edemiyorlar bir türlü... Melih Bey anlatıyor: "Figen onuruna ve kişiliğine çok düşkün. Ben ise ondan daha fazla düşkünüm. Çok basit bir şey, meselâ diş macununun bitmiş olması bile birkaç dakika içinde kariyer yarışı ve münakaşaya dönebiliyor. Figen sinirlenince dev bir ateş topunu andırıyor; kızgınken

ağızından çıkanları teybe kaydedip Nobel Jürisi'ne dinletsem, duyduklarıma sabrettiğim için Nobel Barış Ödülü'nü bana verirler."

Gerçek olan şu ki: Kendisine ve kariyerine güvenen, icabında eşine bağlı kalmadan geçinebilecek durumda olan, her halükârda kendi çarkını çevirebileceğine inanan, "ene" sine (benlik) toz kondurmayan, muhatabından kayıtsız şartsız saygı bekleyen, özgürlüğüne uzanacak elleri derhal kırmaya hazır bir kişilik. Hal böyle olunca niçin boyun eğsin!

Her gün binayı 7.4 şiddetinde sarsan tartışmaları, kavga döğüşleri, bağırıp çağırılmaları dinlemekten apartman sakinleri bile rahatsız olur. "Tartışacaksınız sessiz olun be kardeşim! Birbirinizi dinlemeyi öğrenin önce... İkiniz de konuşuyorsunuz habire, hiç susmuyorsunuz ki! Biraz da tartışmamayı deneyin be kardeşim!" diye ikaz etmek zorunda kalırlar.

Olup bitenlere seyirci olan akraba ve taallukat da muzdarip: "Bunlarda aile mahremiyeti denen şey hiç mi yok Allah aşkına? Biraz da kol kırılınsın yen içinde yahu; Allah Allah! Herkes her şeyi bütün incelikleriyle biliyor, anında öğreniyor; böyle aile mi olur? Bunları sadece gurur ve kibir yarış, başka bir şey değil! Sizininki nasıl yüksek eğitim? Koca koca diplomalarınızdan utanın!" diye müdahale ederler. (Yarın da, diploma evliliği yapmış kimselere "huzurlu evlilik" için önemli tavsiyelerimiz olacak!)

Kariyer evliliğinde dikkat edilecek hususlar 20.3.2004

Dün kariyer evliliklerinde ortaya çıkan bazı sıkıntılardan bahsetmiştik. Bugün de bu sıkıntıları aşma yollarına değinelim.

1- İstisnalar hariç, yüksek öğrenim günümüz insanına sadece bilgi veriyor; eğitim ve hayat tecrübesi kazandırmıyor maalesef... Hayatta her şeyin bir bedeli vardır; kariyer yapmış hanımın bedeli usandıracak derecede nazdır, beklentilerdir, doyumsuzluktur, olması gerekenin üzerinde bir ilgidir, emrine amade olmaktır.

2- Yüksek öğrenimli hanımın sahip bulunduğu akademik birikimin bir şekilde deşarj edilmesi sağlanmalı, ona çeşitli meşru ve mantıklı imkânlar sunulmalı, fırsatlar verilmelidir. Örneğin Boğaziçi'nden mezun olmuş birini eve kapatmak zordur, belki de imkânsızdır. Yüksek tahsilli evli hanımlarda görünen depresif problemler, akademik birikimin şarj ve deşarj devridaiminin yapılamamasından kaynaklanmaktadır. Yüksek tahsilli bir hanımla evliliği göze alan kişi, bütün bu fedâkârlıkları düşünüp uygulamak durumundadır.

3- Hem akademik kariyerin, eğitimin, başarının kendisi için önem arz ettiğini söyleyen; hem de bu özelliklere sahip bir hanım bulunca da ondan kendisinin hizmetçisi olmasını bekleyen kişi tamamen haksızdır. Çünkü ilmin tevazuu artırdığı dönemlerde yaşamıyoruz maalesef, günümüzde bilgi enâniyeti (benlik, kibir, gurur) körüklemektedir. Erkek yaratılış itibarıyla, yani fitrî olarak hanımından itaat bekler. Yüksek tahsilli bir hanıma talimatlar vermek, onu verilen bütün emirleri yerine getiren olarak görmek neredeyse imkânsızdır.

4- Yüksek tahsilli kadın kariyerine, diplomasına, eğitimine güvenerek kendisini daha bağımsız, özgür, minnetsiz hisseder. Eşini evinin tek direği, maddî ve manevî desteği halinde görmez. Hatta birçoğu evlilik safhasındayken bile "Yürümezse yürümez!" mantığını aklından geçirmekte, bir nevi boşanmaya tâ en baştan kendisini hazırlamaktadır. Bu sebeple yüksek tahsilliler arasında boşanma daha yaygındır. Böyle biriyle evlenmiş kişinin aklından asla çıkmaması ve dikkatli davranması gereken esaslardan biridir bu...

5- Yüksek tahsilli hanımla geçinmenin yolu, onu diğerlerinden hayli fazla miktarda dinlemeyi öğrenmektir. Konuşulanlar mantıksız, desteksiz, mesnetsiz, hayalî de olsa dinlemek ve dinlemek... Çünkü onun buna daha fazla ihtiyacı vardır. Aksi halde fazladan sarf edeceğiniz her kelime size yüz misli olarak geri dönecektir. "Dinleyebilme" işini kavratsanız, evliliğinizin 15 yılını atlattıktan sonra taşların yerine oturacağından ve artık size de konuşma hakkı tanınacağından emin olabilirsiniz!

6- Yüksek tahsilli hanım tebrik ve takdir edilmeye bayılır, tenkit edilmeye ise asla ve kat'â tahammül gösteremez. Tebrik ve takdir cimrisi bir toplum olduğumuz kesin, hiç değilse onu eleştirmekten kaçının! Küçümseyici, alaycı konuşma herkesi sinirlendirir ama yüksek tahsilli hanımı kelimenin tam anlamıyla çileden çıkarır.

7- Yüksek tahsilli hanımı yoğun alışverişler, topluluk içinde şahsına değer verilmesi, kendisiyle neredeyse her şeyin sorulması, özel günlerin unutulmaması, birlikte gezip dolaşma, seyahat etme.. rahatlatır.

8- Yüksek tahsilli hanımla konuşurken dikkatli olmalısınız. Çok küçük bir söz veya fiiliniz ondan hiç beklemediğiniz tepkiye yol açabilir. Madem diploma evliliği yaptınız, o halde tartışırken geri adım atan siz olmalısınız ki ortam yatışsın. Aksi halde düello sabahlara kadar sürebilir.

9- Hayat arkadaşlığı için kimi seçtiğinizi devamlı hatırlınızda tutun. İradenize daha fazla hakim olun, en son söylenecek sözü en başta söylemeyin, milimetrik ayarla evliliğinizin 15 yılını kazasız belâsız atlatmaya bakın. Kalan diğer yıllarda inşallah her şey rayına oturacaktır..

Evlilikte esas güzel huyluluktur 20.3.2004

Dînimiz her husûsta olduğu gibi, evlilik husûsunda da nelere dikkat etmek gerekli olduğunu bildirmiştir. Dikkat edilecek husûslardan biri de, evlenilecek kadının güzel huylu olmasıdır. Eğer güzel huyu esas alınmaz, mesleği, kariyeri, tahsili esas alınırsa kişinin hem dünyası hem de âhireti kararır. Huzur yuvası olması gereken ev Cehennem azabına dönüşür. Bunun nice acı örnekleri vardır. Sadece güzellikten, tahsilden yola çıkan yolda kalır. Bu kaide sadece bizim için değil, her millet için geçerlidir.

Meselâ, Üçüncü **Napolyon** dünyanın en güzel kadını sayılan Teba Kontesi **Marie Evgenie** ile evlenmeye karar verdiğini açıkladığında, ortalık karıştı. Tecrübeliler, “Bu iş olmaz” dediler. Napolyon tepkilere kulak asmadı. “Sevdiğim kadını tercih ediyorum” diyerek güzelliği esas alarak evlilik kararını gerçekleştirdi.

İkisi de birbirlerini çok seviyorlardı. Şöhretliyidiler. Güzeldiler. Büyük servete sahiptiler. İyi bir öğrenim görmüşlerdi. Fakat bir şey eksikti. O da, kadın, güzelliğinin aksine çok huysuzdu. Napolyon’un gözünü güzellik kamaştırdığı için, bu yönünü göremedi. Fakat çok geçmeden bu evlilik yıkıldı. Ne Evgenie’nin imparatoriçe olması, ne aşklarının kuvveti, ne de tahtın göz kamaştırıcı kudreti bu evliliğin yok olmasını önleyemedi. Evgenie, Napolyon için tam bir baş belâsı olmuştu. Şüpheler içinde kıvranan Evgenie, Napolyon’un en meşgul anında yanına gider, en önemli görüşmelerini keser, bağıırır, çağırırdı. Aklına estikçe kızkardeşinin yanına kaçar, eşini şikâyet eder, ağlar, sızlar, sonunda dönüp yine Napolyon’a hakâretler yağdırırdı.

Bir sürü muhteşem sarayın sahibi olan Napolyon, bir an başını dinleyebilmek için bir oda bulmaktan âciz kalıyordu. Karısının o eşsiz güzelliği, onun için korkulu rüyâ hâline gelmişti. Eskiden onun yüzüne baktığında rahatlayan Napolyon, artık onun yüzünü görmediği anlar rahat olabiliyordu. Huysuzluğun zehirli dumanları, bu evliliği de boğmuştu. Kadın dırdırı bir imparatoru bile evinden kaçirtmişti.

* * *

Meşhur Rus yazarı, **Tolstoy** da güzelliği dillere destan, iyi öğrenim görmüş bir kadınla evlenmişti. Kısa zaman sonra, karısının bir işkence makinasından farkı kalmamıştı. Tolstoy düşündüğü gibi yaşamak istediğini söyledikçe, karısı kendini yerlere atar, yeminlerle intihâr edeceğini söyler, ağlar, bağıırır, çağırırdı, hakâret ederdi.

Öyle bir an geldi ki, **Tolstoy**’un biricik isteği bu sinir krizlerinden kurtulabilmek oldu. Etrafına yalvarıyordu: “Ne olur, karımın yanıma gelmesine müsaade etmeyin!”

En sonunda, evindeki bu Cehennem hayatı, içindeki huzuru tarumar etti. Karlı bir gecede soğuk karanlığa doğru atıldı. Evinden uzaklaştı. Onbir gün sonra bir istasyonda zatürreden ölürken, yine tek isteği vardı: “**Karımı yanıma sokmayın! Mezarıma da gelmesin!**”

Kötü huylu bir kadının güzelliği, kariyeri çirkin insana güzel bir elbise giydirmeye benzer. Elbisenin güzelliği o şahsa hiçbir şey kazandıramadığı gibi; kötü bir huyun yerleştiği vücûdun güzelliği de ona hiçbir asâlet kazandıramaz.

* * *

Abraham Lincoln vurularak öldürülmüştü. Fakat hayatının faciası, uğradığı bu suikast değildir. Onun uğradığı esas facia evliliği idi. Yirmüç yıl boyunca hergün hayatına ayrı bir suikast oldu. Çünkü karısı onu devamlı üzüyor, eziyor, aç bir fare gibi rûhunu kemiriyordu.

Bayan Lincoln’un canhıraş feryâdları, ağır hakâretleri, azarlamaları, hergün sokağa taşardı. Komşularının onun öfke dalgalarına şahit olmadıkları gün yoktu. Bayan Lincoln yalnız sözle saldırmaz, tecâvüzün her hudûdunu geçirdi. Bayan Lincoln’un hiddet ve şiddeti ile ilgili birçok olay hâlâ anlatılır.

Bu huysuzlukları öyle çılgınca şeyler yaptırmıştır ki, Lincoln’un tek mutlu anı karısını görmediği anlar olmuştur. İmparatoriçe Evgenie, Bayan Lincoln ve Kontes Tolstoy kocalarının hayatlarına birer felâket gibi çöküp, onları da, kendilerini de mahvettiler. Evliliklerini çekilmez bir bağ hâline getirdiler.

İstanbul’da yirmi yıl boşanma davalarına bakan meşhûr bir avukat diyor ki:

Kocaların evlerini terketmelerinin en önemli sebebinin, karılarının dırdırı olduğunu gördüm. Çoğu kadın, işte evliliklerinin mezarını böyle kazıyorlar. Aile hayatınızı huzurlu kılmak ve evliliği Cehennem azâbına çevirmemek için, herşeyden önce tahsil değil kadında güzel huy aramalıdır. Sevgili Peygamberimiz, 1400 sene evvel aile huzurunun folmülünü şöyle bildirmiştir:

“Kadın, ya malı için veya güzelliği için, yâhud dîni için alınır. Siz dîni olanı, güzel huylu olanı alınız! Malı için alan, malına kavuşamaz. Yalnız güzelliği için alan, güzelliğinden mahrum kalır.”

Amerika'nın yeniden keşfi 26.3.2004

İnsanın yaratılışında vardır: Her insan ölmek istemez, en azından sağlıklı ve uzun yaşamayı arzu eder. Aslında dinimiz bunun da yolunu göstermiş. İslamiyet bildirdiği şekilde yaşayan bu arzusuna kavuşmuş olur. Bilim adamları bu konuda devamlı çalışmalar yapmaktadırlar. Aslında Amerika'nın yeniden keşfine gerek yok. Yıllarca yaptıkları araştırma neticelerine bakıyorsanız, İslamiyetin bildirdiği hayat tarzına bire bir uyuyor.

Son yapılan bir araştırmada da aynı neticelere varılmış: **Amerikan Profesörler Birliği'nin** hükümet desteğiyle yaptığı bir araştırmaya göre; kişinin seçtiği hayat tarzı sağlıklı bir hayat üzerinde yüzde 80 etkili oluyor. Araştırmanın başında bulunan profesör **David Demko**, "Daha uzun ve sağlıklı nasıl yaşayabilirim" sorusunun cevabında, insan hayatında önemli dört faktörü tespit etmiş. Bunlar, "niçin yaşıyorum?" sorusuna uygun bir hayat, doğru beslenme, düzenli çalışmak ve hareket; son olarak da işlek bir zekaya sahip olmak.

Sağlıklı bir hayat tarzına başlamak için asla geç kalınmadığını söyleyen Demko, zararın neresinden dönülürse kâr olduğunun da altını çiziyor. Şimdi profesörler kurulunun sağlıklı bir hayat için tespit ettiği hususlara bir bakalım bir de bu hususta dinimiz ne diyor ona bakalım:

- Boş durmamak, devamlı çalışmak. En önemlisi de, çalışmayı sevmek. İmkanlar elveriyorsa, ücretsiz gönüllü olarak çalışmak.

Bununla ilgili Peygamber efendimiz hadis-i şeriflerde bakınız ne buyuruyor: "En güzel rızık, helale, harama dikkat edilerek alın teri ile kazanılandır.", "Çalışıp kazanmak her Müslümana farzdır.", "İbadet on kısımdır, dokuzu çalışıp helal kazanmaktır", "Cihad, sadece kılıç sallamak değildir. Ana babaya, evlada bakmak, kimseye muhtaç olmamak için çalışmak da cihaddır. Çalışıp kimseye yük olmayan mücahiddir.", "Bir kimsenin malayani ile uğraşması, boş vakit geçirmesi, Allahü teâlânın onu sevmediğine işarettir"

- İlim sahibi olmak. Ne yaptığını, niçin yaptığını bilmek.

Dinimiz de insanın her yaptığını "niçin" yaptığı bilmesini emrediyor. Bu da ancak, ilim ile ihlas ile olur. Nitekim hadis-i şeriflerde şöyle buyurulmaktadır: "Heves edilecek iki kimse vardır: Biri, Allahü teâlânın verdiği ilimle amel edip başkasına da öğreten, ikincisi de, Allahın verdiği serveti hayra sarfedendir.", "Bir saat ilim öğrenmek veya öğretmek, sabaha kadar ibâdetten daha sevabdır." "İlim yolunu tutana, Allah Cennet yolunu açar.", "Melekler, ilim talebesinden memnun oldukları için kanatlarını onların üzerine gererler.", "İlimden bir mesele öğrenmek, dünyadaki her şeyden kıymetlidir."

- Evli olmak. "bekarlık sultanlıktır" safsatasına kulak asmamak. Hem erkek hem de kadın için sağlık ve uzun ömürlü olmada evliliğin büyük etkisi vardır.

Peygamber efendimiz de bizzat kendisi evlenmiş, İslamiyette ruhbanlığın yeri olmadığını bildirmiş: "Evlenen, dininin yarısını korumuştur.", "Sizin çokluğunuzla, diğer ümmetlere karşı iftihar ederim" hadis-i şerifleri ile evlenmeyi teşvik etmektedir.

- Neşeli olmak. Olup bitenlere takılıp, niçin böyle oldu, nasıl bunu yapabilir tarzında düşüncelere dalıp, kendini strese sokmamak.

Yoğun çalışmalar ve üzücü olaylar karşısında sıkılan insanın, neşeli olmaya ihtiyacı vardır. Üzüntüyü dağıtmak, unutturmak için ara sıra fıkra anlatmak, şakalaşmak iyi olur. Peygamber efendimizin de şakalaştığı, "Ben de şaka yaparım, fakat doğru konuşurum" buyurduğu hadis kitaplarında bildirilmektedir. Bir defasında, yaşlı bir kadına, "Cennete kocakarı girmez" buyurunca, kadıncağız üzülür. Bunun üzerine kadına, "Sen o zaman genç olursun" buyurur. Dinimiz, güler yüzlü, yumuşak ve cana yakın olmayı emrediyor. Bu insana rahatlık verir, stresten, üzüntüden kurtarır. İnsanı ruhen rahatlatır. Ruhen bedenlen rahat olan insan da, sağlıklı olur, uzun ömürlü olur. (Araştırma raporunun kalan maddelerine isterseniz yarın devam edelim)

“Bütün iyilikler İslamın içinde...” 27.3.2004

Amerikan Profesörler Birliği'nin sağlıklı bir hayat için tespit ettiğini maddelere bugün de devam ediyoruz:

- Beyin cimnastiği yapmak.

Dinimizde buna tefekkür denilmektedir. Bunun ne kadar önemli olduğunu peygamberimiz bakınız nasıl ifade buyuruyor: "Allahın yarattıkları hakkında bir saat tefekkür, bir gece ibâdet etmekten daha kıymetlidir.", "Allahın azameti, Cennet ve Cehennem hakkında bir an tefekkür,

bir geceyi ibâdetle geçirmekten daha kıymetlidir.” “Bir saat tefekkür, bir sene ibâdetten kıymetlidir.”

- Az yemek ve dengeli beslenmek abur cubur şeyler yememek.

Az yemenin faydasını bakınız Resulullah efendimiz veciz şekilde nasıl ifade buyuruyorlar: “İnsan kalbi, tarladaki ekin gibidir. Yemek, yağmur gibidir. Fazla su, ekini kuruttuğu gibi, fazla gıdâ kalbi öldürür.”

Az yiyebilmek ustalıktır, çok yemek hastalıktır. Evliya az uyur, az yer, az içer, sıratı kuş gibi geçer. Çok yiyen çok uyur, herkesten tembel olur. Tokluk, hastalık dolu çanaktır, açlık sağlığa kaynaktır. Çok yemek hederdir, çok uyumak kederdir. Çok yemek zihni çalıştırmaz, çok uyumak menzile ulaştırmaz. Az yiyenin kalb gözü körleşmez, açlıkla hastalık birleşmez.

- Sigara, içki, uyuşturucu türü zararlı şeyler kullanmamak.

İslâmiyet, alkollü içkileri, kumarı ve uyuşturucu maddeleri haram etmiştir. Dünyadaki en büyük fenalıklar, bu üç belâdan hasil olmaktadır. Kur'an-ı kerimde mealen, “Şeytan, içki ve kumar ile aranıza düşmanlık ve kin sokmak, sizi Allahı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister. Artık hepiniz vazgeçin!” buyuruldu. (Maide 91)

Hadis-i şeriflerde de, “İçkiden sakının! Ağaç dal budak saldığı gibi, içki de, kötülük saçar.”, “İçki her kötülüğün anahtarıdır.”, “İçki, günahların en büyüğü, bütün kötülüklerin başıdır.” “İçkide ilaç özelliğı yoktur. Hastalık yapar.”

- Kilolu olmamak. Eğer, olunması gereken kilo ile mevcut durum arasında uçurumlar varsa, bu sağlıklı hayat için büyük tehlike demektir.

Kilolu olmak çok yemek yemeğe bağlıdır. Peygamber efendimiz çok yememeğı tavsiye buyurmuştur: “Hastalıkların başı çok yemektir. İlaçların başı perhizdir”, “Allahü teâlâ, çok yiyip içeni ve çok uyuyanı sevmez.”, “Çok yiyip içmekle kalbinizi öldürmeyin!” , “Allahü teâlâ, çok yiyip içeni ve çok uyuyanı sevmez.”

Çok yemek akıl için kılıktır, zeka için sakatlıktır. Oburluk insana düşman olur, çok yiyenler pişman olur. Çok yemek, çok uyumak, çok konuşmak, kalbe sıkıntı verir, mide şişer, kalb ölür, acıkınca tekrar dirilir. Çok yiyen çok uyur, çok uyuyan çok konuşur, çok konuşan nimetten mahrum olur. Çok yiyen unutkan olur, yüzü gülmez somurtkan olur.

- Canlıları sevmek, onlara karşı merhametli olmak.

Zaten dinimizin esası da merhamete dayanır. Nitekim bir bedevi, Peygamber efendimize gelerek, bana İslâmiyet nedir, anlat aklıma yatarsa, dediğini yaparım, deyince Efendimiz, ona, “İslâmiyet, et- ta'zimü bi emrillah veş-şefekatü alâ halkıllâh, yani, İslamiyet, Allahü teâlânın emirlerini yapmak, onun bütün yaratıklarına şefkat göstermektir” buyurdu.

Başka bir hadis-i şeriflerinde de, “ Ben lânet etmek için gönderilmedim. Hayır duâ etmek, her mahlûka merhamet etmek için gönderildim. Ben, insanların azap çekmesi için değil, herkese iyilik etmek ve insanların huzura kavuşması için gönderildim.” “Merhamet edenlere Rahman da merhamet eder. Yerdekilere merhamet ederseniz, göktekiler de size merhamet eder. Yerdekilere merhamet etmezseniz, göktekiler de size merhamet etmez.”buyurmuştur.

Araştırma raporundaki maddeler daha devam ediyor. Fakat hepsini almaya yerimiz müsait değil. Bütün bunlardan sonra, işim özetini son devir İslam büyüklerinden Abdülhakim Arvasi hazretlerinden dinleyelim: “Bütün faydalı, iyi şeyler İslam dairesinin içindedir. Bunun dışında hiçbir iyilik ve fayda yoktur”

Cenaze merasimleri de değişti! 2.4.2004

Bir çok şey gibi cenaze merasimleri de değişti günümüzde. Eskiden cenaze merasimlerde bir ağırlık ciddiyet vardı. Cenaze sahipleri göz yaşlarını daha çok içlerine dökerlerdi. Allaha tam bir tevekkül vardı, “ Allah verdi Allah aldı, veren de O alan da o” diyerek sabır gösterilirdi. Şimdi ise bağırmalar çağırımlar, kendini yerlere atmalar, “bizleri bırakıp nereye gidiyorsun” türü serzenişler... Sanki kendisi bırakıp gidiyor! Bunlar hep Allaha isyandır!

Her meselede olduğu gibi, bu ölüm acısında da nasıl davranmamız gerektiğini Resûlullah efendimiz bildirdi. Buyurdu ki; “Bir kimseye bir musîbet yettiğinde, eğer ağlayıp yakasını yırtsa, o kimsenin dîni parça parça olur. Eğer yüzünü yırtsa, Allah da, ona kendi cemâlini görmeyi harâm eder. Eğer vaveylâ koparıp figân eylerse, Allah onun duâsını kabûl etmez. Eğer ölü üzerine ağlayıcı getirirse; Allah üzerine, o kişiyi, o ölüyü ve ağlayıcıyı bir araya toplayıp hepsini Cehenneme atmak vacip olur.”

Dâvûd aleyhisselâm eshâbı arasında otururken biraz uyuklayıp gözünü açtı ve güldü. Dediler ki: “Ey Allahın resûlü, ne sebepten güldün?” Dâvûd aleyhisselâm, onlara cevap olarak dedi ki: “Cennette çocukların birbirine elma atarak eğlenip oynadıklarını gördüm.

Yalnız bunlardan birisi vardı ki, bir kenarda üzgün üzgün duruyor, onların oyununa katılmıyordu. Ben onlara: “ Bu çocuk niçin sizinle oynamıyor, böyle yaslı yaslı oturuyor? Hâlbuki Cennet sevinç ve saâdet evidir, gam ve gussa yeri değildir, dedim.” Bunun üzerine bana şöyle cevap verdiler: “ Bunun arkasından dökülen göz yaşı vardır. Bağırıp çağırma vardır. Onun için bu âlemde gülmez.”

Ölünün arkasından sabırsızlık ederek bağıra çağıra ağlayan bir kimse üç türlü kötülüğe sebep olur: 1- Sabır sevâbdan mahrûm kalır. 2- Günâha girmiş olur. 3- Ölüsünü sıkıntıya sokmuş olur.

Ancak bağırıp çağırmadan sessizce ağlamak bir zarar vermez. Çünkü bu şekilde ağlamak, kişinin ihtiyarında olmayan ve yemek, uyumak gibi insanın tabiatından gelen bir şeydir. Bunun için böyle ağlamak günâh değildir. Hattâ Resûl aleyhisselâm, oğlu hazret-i İbrâhim dünyadan göçtüğü zaman elinde olmadan sessizce ağladı. Bunun üzerine; “ Siz de mi ağlıyorsunuz, yâ Resûlallah? Hâlbuki sen bizi, ağlamaktan nehyederdin “diye suâl edenlere cevap verip buyurdu ki: “Bilmez misiniz ki, Allah, gözü yaşlı ve gönlü üzüntülü hiç kimseye azâb etmez. Ancak şu sebeple azâb eder, diyerek mübârek dillerini işâret ettiler. Ya'nî azâba müstehak olmak, diliyle "Ah, vah" gibi nidâlar çıkararak ve yüksek sesle bağıra çağıra söylenerek ağlamaktır. Aynı zamanda ölünün arkasından meziyetlerini sayıp dökmek, şiir okur gibi ağlamaktır. Ağıt yakmaktır.

Fatıma binti Ahmed, şöyle anlatır: "Onbeş yaşında yiğit oğlum öldüğü zaman sabredemedim, yüksek sesle çok ağladım. Her zamanda böyle bir genç öldüğünde kendimi tutamaz, ağlardım. Bir sene sonra rü'yâmda, daha önce ölmüş olan oğlumu gördüm. Yüzünde türlü türlü kabarcıklar hâlinde çıbanlar vardı. Ona dedim ki: “Ey canım oğlum, bu yüzündeki çirkin hastalık ne hastalığıdır?” Oğlum cevap olarak dedi ki: “ Ey anacığım, işte senin gözünün yaşı beni böyle eyledi.” Uyandığım zaman hemen tevbe ettim ki, bir daha bundan sonra böyle yapmıyayım. Ondan sonra her zaman umardım ki, oğlumu bir daha görüp de hâlini sorayım.

Nihâyet bir gece yine rü'yâmda gördüm. Evvelki hâli tamamen gitmişti. Sevine sevine bana duâlar etti ve dedi ki: “Ey ana! Allah seni kabir azâbından halâs etsin ki, ağlamayı terk etmek suretiyle beni kabir azâbından kurtarmış oldun. Ey ana! Benim için duâ et ve sadaka ver. Çünkü biz kabir ehli, sizin duânıza muhtâcız.”

Gördüğümüzden ibret almıyoruz! 3.4.2004

Geçenlerde bir cenazeye gitmiştim. Mezarlıkta cenaze mezara konurken, biraz ileride, iki kişinin hararetle bir şekilde iş görüşmesi yaptıklarına, alacak verecek meselesi üzerinde konuştuklarına şahit oldum. Hemen onun arkasındaki kişiler de neşeli bir şekilde birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Demek ki ölüm hadisesi bile kalbleri yumuşatmamış, dünyaya bağlı sarsmamış. Daha bir gün önce beraber yiyip içtiği kimsenin mezara konulması bunları hiç mi hiç etkilememiş. Bu ve bunun gibi olaylar kalblerimizin ne kadar katılaştığını, taşlaştığını gösteren ibretli olaylardır. Peki bu çok zararlı “kalb hastalığı” ndan nasıl kurtulacağız?

Birgün, Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden, Ebüdderdâ hazretlerine bir kişi gelerek dedi ki:

“Yâ Ebüdderdâ! Benim büyük bir hastalığım var. Bunun tedâvisinde bana yardımcı ol! Bu hastalıktan kurtulmam için hangi ilâçları kullanayım?” Ebüdderdâ sordu: “Hastalığın nedir? “ “Hastalığım şu: Benim kalbimde dünyaya karşı aşırı sevgi var. Dünya, âdetâ kalbimi işgâl etmiş. Kırdığım namazlardan haz duymuyorum. İbâdetlerimden bir tat, lezzet alamıyorum. Yâ Ebüdderdâ, ne olur beni bu hastalıktan kurtar!”

Ebüdderdâ hazretleri bu kişiye şu nasîhati yaptı: “Sık sık hasta ziyâretlerine git! Cenâze namazlarında bulun! Kabirleri ziyâret et! Bu üç şeyi muntazam yaparsan bu hastalıktan kurtulursun! Sendeki dünya sevgisi yok olur. Kalbin nûrlanır, kalb gözün açılır. Kalbin yufkalaşır!”

Bu kişi bildirilen üç şeye bir müddet devam etti, fakat kendi hâlinde herhangi bir değişiklik hissetmedi. Üzüntülü bir şekilde tekrar Ebüdderdâ hazretlerine gidip dedi ki: “Yâ Ebüdderdâ! Tavsiyelerini aynen yerine getirdim. Fakat kendimde hiçbir değişiklik görmüyorum. Ne olur beni bu hastalıktan kurtar! “ “Ey kişi, bildirdiğim gibi, hastaları yokladın mı, cenâzelerde bulundun mu, kabir ziyâretleri yaptın mı?” “ “Evet, devamlı bu üç şeyle meşgûl oldum.”

Bunun üzerine, Ebüdderdâ hazretleri şöyle buyurdu: “Öyle ise sen, cenâzeye bir hayvan ölüsüne gider gibi gitmişsin! Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle: Hasta ziyâretlerine gittiğin vakit, birgün senin de onun gibi zayıf, hâlsiz, yatağa uzanmış olacağını düşün! Bir yudum suyu bile eline alıp içemiyecek, başkalarının yardımı ile içebileceksin! Bütün bu gerçeklere rağmen hâlâ dünyaya bağlanmaktaki maksadın ne? Görüyorsun ki, dünya

zenginliği, insanın bu hâle gelmesine mâni olamamaktadır. Bunları, hastanın yanında düşün ve nefesine şöyle de: Şunun hâline bak, ibret al! Senin de sonun budur, o hâlde dünya muhabbetinden elini çek!

Cenâze namazına gittiğin zaman düşün ki, bu kimseyi, bütün dünya nimetlerinden ayırmışlar. Tabutun içine koyup musalla taşının üzerine bırakmışlar. Yakınları, çok sevdiği ve bütün ömrünü onlar için harcadığı çocukları onu geriden seyrediyorlar.

Mezarlığa vardığında, kabirde yatanların hâlini düşün! Birgün sen de onlar gibi olacaksın! Nâzik bedenini çürüyüp böceklerle yem olacaktır.”

Ebüdderdâ hazretleri sözünü şöyle tamamladı:

- Ey kişi, işte üç şeyi yaparken bunları düşünüp, kendini bunların yerine koyarsan, kısa zamanda bu tehlikeli hastalıktan kurtulursun!

O kişi, bu nasihatları aynen uydu. Kısa zamanda bu hastalıktan kurtuldu. Dünyadan tiksirmeye başladı. Kalbi nûrlandı. Kalb gözleri açıldı. Hakkı bâtıldan ayırdı. Bundan sonra bütün ömrünü, âhireti düşünerek, ona hazırlanmakla geçirdi.

Ebüdderdâ hazretlerini gördüğünde:

- Allah senden râzı olsun! Kalb gözümün açılmasına, gerçekleri görmeme vesile oldun, dedi.

Demek ki, hastalığı bilmek kafi değil. Hastalıktan kurtulmak için luzumlu ilacı kullanmak da gerekiyor! İşte o zaman gördüklerimizden ibret alabiliriz!

Hazret-i İsa ölmedi; göğe kaldırıldı! 9.4.2004

Son zamanlarda Hazret-i İsa tartışması hiç gündemden düşmüyor. Aslında sadece bu konu değil, Müslümanların kafasını karıştırmak, 1400 yıllık İslam inancını sarsmak için her gün yeni bir dini konu tartışmaya açılıyor. Maksat belli; Müslümanları geçmişten koparmak sonra da kendilerine göre yeni bir İslam modeli ortaya koymak.

Daha önce günlerce, gazetelerde ve TV'lerde bu konu ile ilgili şunlar tartışıldı: Hazret-i İsa öldü mü, ölmedi mi? Tekrar gelecek mi gelmeyecek mi? Şimdi de gelecekse nasıl gelecek, konusu tartışılıyor.

Bu konularda bugün insanlar üç gruba ayrılmış durumda: 1- Yahudiler gibi İsa aleyhisselamın öldüğüne inananlar. Mısırlı Abduh, Şeltut vb kimseler böyle inanıyor. 2- Hazret-i İsa'nın ölmediğine ve tekrar geri geleceğine inanan fakat bu geri gelişin, ruh ve beden olarak değil de, şahsı manevi; uzlaşmaya, barışa, diyaloga dayalı bir hareket, bir akım, bir esinti şeklinde olacağına inananlar. İbni Teymiye, İbn Kayyim ve bunun yolunda olan Ehli sünnet dışı bazı kimseler böyle inanıyor. 3- Hazret-i İsa'nın ölmediğine, onun yerine, İsa aleyhisselema ihanet havari Yehuda'nın çarmıha gerildiğine, hazret-i İsa'nın kıyamete yakın tekrar ruh ve beden beraber olarak geleceğine, evlenip çocuğu olacağına, Deccal ile savaş yapacağına, 40 yıl hüküm sürüp Medine'de Resulullah efendimizin yanına defnedileceğine inanlar. 1400 yıldan beri Ehli sünnet inancında olan Müslümanlar hep böyle inanmışlardır. Şimdi bunlarla ilgili bugüne kadar yapılan tartışmalara ve gösterilen delillere bir bakalım:

Son devir Ehli sünnet alimlerinden şeyhülislam vekili Muhammed Zahid el-Kevserî, Mısır'da bulunduğu sıralarda, Hz. İsa'nın kıyamete yakın yeryüzüne ineceği meselesine dair *"Nazretu'n-Abira"* isminde bir kitap yazmıştır. Kevserî, bu konuda Kur'an-ı kerimde bulunan ayetleri ele alarak inceledikten sonra, bu ayetlerin Hz. İsa'nın ineceğini çok açık, sarîh, kesin bir şekilde ifade eder. Üstad Kevserî konu ile ilgili hadislerin mütevatir derecesine ulaşan hadisler olduğunu belirtir. Mütevatir hadis, her asırda yalan söylemesi mümkün olmayan çok kimselerin bildirdiği hadislerdir. Mütevatir hadislerin akide ve inanç konusunda kesin bir delil olduğu konusunda, alimler arasında tartışmasız kabul edilen müşterek görüşü hatırlatır. Akide ve inanç konusunda mütevatir hadisler de Kuran ayetleri gibi bir kaynak oluşturur. Bu konuda alimler arasında herhangi bir tartışma mevcut değildir.

Kevserî, Kuran ve sünnet naslarının yanı sıra, bu hususta eskiden beri Müslüman alimlerin arasında görüş birliği (icma) olduğunu belirtir. İslam alimleri, Hz. İsa Mesih'in kıyametten önce yeryüzüne ineceği ve aynı zamanda zuhur edecek olan kötülük ve şerrin lideri Deccali öldüreceği hususunda birleşmişlerdir.

Bu husus çeşitli muteber sahih hadis kitaplarında yer almış, bunun yanı sıra eski-yeni akaid kitaplarında kıyamet alametleri arasında sayılmıştır. Bu mesele, bu konuda gelen ayet ve hadislerin açık anlamları ve buna dayanan ortak dini kanaat nedeniyle içtihadî bir mesele olarak addedilmemiştir... Tam tersine ümmet içinde herkesin paylaştığı ortak bir dini akide olarak kabul edilmiştir..

Bu konu geçmişte de Ehli sünnet dışı kimseler tarafından zaman zaman dile getirildiği için, İslam alimleri, İsa aleyhisselamın ölmediğine, ruh ve beden beraber olarak tekrar geleceğine dair 20'den fazla kitap yazmışlardır. Bunlardan biri de Hindistan'ın büyük alimlerinden Enver Şah

Keşmiri'dir. Keşmiri, **Et-Tasrih bima tevatere fi nüzuli Mesih** adlı eserinde, İsa aleyhisselamın geleceği konusundaki hadisi-i şeriflerin mütevatir olduklarını inkarının küfür olduğunu bildiriyor.

Çünkü, mütevatir hadisler kesin bir bilgidir. Bu haberlerin doğru veya yanlış olması hiç kimse tarafından tartışma konusu yapılamaz. Bu nedenle Fıkıh usulü alimleri bunları mutlaka kabul etmenin, gereğiyle amel etmenin zorunlu olduğunu belirtirler. İtikat konularında Kur'an-ı Kerimin yanı sıra ve onunla birlikte mütevatir hadislerin dini bir delil ve hüccet olduğunu tartışmasız kabul ederler.

Mucizeye inanmak Kur'an-ı kerimin emri 10.4.2004

Hazret-i İsa'nın ölmediği ve kıyamete yakın tekrar geleceği konusuna bugün de devam ediyoruz. Hazreti İsa'nın göğe kaldırılması, kıyamete yakın ruh ve beden olarak tekrar gelecek olması normal bir olay değildir; bunlar birer mucizedir. Muhammed Abduh, Reşid Rıza, Mustafa el-Meraği Mahmud Şeltut gibiler işte bunun için inanmıyorlar. Çünkü bu ekolün mensupları mucize kavramı konusunda iman zaafı yaşarlar. Mucizelerden büyük rahatsızlık duyar, Kur'an-ı kerimde her nerede bir mucizeye rastlasalar, o olayın bir mucize olmadığını, sıradan, doğal bir şey olduğunu ispatlamak için ellerinden geleni yaparlar. Mesela Fil Suresinde Cenab-ı Hakk'ın Kabeyi yıkmak maksadıyla gelen Habeş ordusu üzerine sürü sürü, kuşlar gönderdiği, bu kuşların ordunun üzerine siccilden taşlar attığı anlatılır.. Sonsuz kudret sahibi Allahü teala, bu azgın orduyu kuşların attığı taşlarla yenilmiş ekin yaprağı gibi yaparak helak eder. Abduh bu sureyi tefsir ederken, o zamanda çiçek ve kızamık hastalığı ortaya çıktığını belirtir. Bu hastalığa ise, ayette kuş olarak açıklanan sineklerin ayaklarına bulaşmış olan mikropların sebep olduğu fikrini ortaya atar.

Halbuki Kur'an-ı kerimin pek çok surelerinde Hz. İbrahim, Hz Musa, Hz. İsa, Hz. Süleyman, Hz. Davud, Hz. Salih gibi bir çok peygamberlerin mucizeleri anlatılmaktadır. Hz. İsa'nın doğumundan bahseden ayetler, onun hiç evlenmemiş bir bakireden, babasız olarak doğduğunu bahseder. (Kuran, 3/47; 19/20) Çocuk daha beşikte iken dile gelmiş ve konuşmuştur. (19/29-33) Risalet görevini yaparken Allah'ın izni ve kudretiyle anadan doğma körlerin gözlerini açmış, mezarda yatan ölüleri diriltmiştir. Kur'an-ı kerimde tekrar tekrar anlatılan bu mucizeleri çeşitli şekillerde tevil etmek ve bunları bir mucize olmaktan çıkarmak mümkün değildir. Bu yapılmaya çalışılırsa ayetler işaret ettikleri hakiki manalarından çıkarılarak tahrif edilmiş olurlar..

Kura'n-ı kerimdeki bütün bu mucizelere inanan, Hz. İsa'nın ruh ve beden olarak yükseltilmesi ve yine ruh ve beden olarak inmesine de inanmak zorundadır. Zaten Kur'an-ı kerimde, hazret-i İsa'nın ölmediği açık bir şekilde bildirilmektedir:

"Ve "biz Allah'ın peygamberi Meryem oğlu Mesih İsa'yı öldürdük" demeleri sebebiyle (onları rahmetimizden kovduk...) Halbuki onlar onu öldürmediler, onu asmadılar da. Fakat kendilerine benzeri gösterildi. Onun hakkında ihtilafa düşenler bir şek ve şüphe içindedirler. Onların buna (onun katline) aid hiçbir bilgileri yoktur. Ancak zanna uymaktadırlar. Onu kesinlikle öldürmemişlerdir. Tersine Allah onu kendisine yükseltmiştir... (Nisa, 157,158) . Bu ayetten Hz. İsa'nın göğe yükseldiği anlaşılmaktadır. Zira bu ayette yükseltmek ve yukarı kaldırmak kelimesi (Rafea) kullanılmaktadır. Yükseltmek ve yukarı kaldırmak kelimesi bir şeyi aşağıdan yukarıya nakletmek anlamına gelir.

Ali İmran Suresi 55. Ayette de, "Ey İsa, doğrusu seni teveffi ettireceğim. Seni kendime yükselteceğim ve seni küfredenlerden temizleyeceğim..." buyurulmaktadır. Kevseri, Nazretun Abira, kitabında "teveffi" kelimesini şöyle izah eder:

Hz. İsa'nın geleceğini inkar edenler, bu kelimenin vefat ve öldürmek manasına geldiğini, dolayısıyla onun ölmüş olduğunu ileri sürmekte... Halbuki teveffi kelimesi başka manalara da gelmektedir. Bunlardan biri de "*kabzetmek ve almak*"tır. Mecaz olarak canını almak, öldürmek anlamına da gelir. Zemahşeri'nin "Esasu'l-Belağa" adı sözlüğünden anlaşılan budur. O halde ayetin anlamı : *Seni yerden alacağım ve kendime, semama kaldıracağım, şeklindedir.*

Teveffi kelimesinin "Almak, Kabzetmek" anlamına gelişine Kur'an-ı kerimden şu örnekler de gösterilebilir: "Allah, ölümleri anında canları alır (teveffi ettirir); ölmeyenleri ise uykularında alır (teveffi ettirir...)" (Zümer :42), "Geceleyin sizleri teveffi ettiren ve gündüzün neler yaptığınızı bilen O'dur. " (Enam :60)

Yukardaki her iki ayette de geceleyin uykuda ruhların bir çeşit alınmasına (uyku haline) teveffi denilmiştir. Açık ki bu ayetlerde teveffi, ölüm anlamına gelmemektedir. İşte bunlar gibi Hz. İsa hakkındaki ayette geçen teveffi de ölüm anlamında değil, yükseltmek, yukarı kaldırmak manasındadır. İsa aleyhisselam ölmemiştir; göğe kaldırılmıştır.

Hazret-i İsa ruh ve beden olarak gelecek! 16.4.2004

Geçen hafta yarım kalan, Hazret-i İsa'nın ölmediği, kıyamete yakın ruh ve beden olarak tekrar

geleceği hususuna bu hafta da devam etmek istiyorum. Bu hususta kafalar çok karıştırıldı. İslam alimleri, "Bu hususta icma hasil oldu, buna inanmayan dinden çıkar" buyurdıkları için bu konu doğru itikat açısından önem arz etmektedir.

Hindistan'da yetişmiş büyük İslam alimi Enver Şah Keşmirî (1292-1352 Hicri) Hz. Meryem oğlu Hz. İsa'nın yeniden geleceği hakkında bildiriler bütün hadis-i şerifleri bir araya toplamış. "*et-Tasrih bimâ tevâtera fi nuzuli el-Mesih*" adını verdiği bir eser vücuda getirmiştir. Kitapta, bu konudaki 100'den fazla mütevatir hadis-i şerife yer verilmiştir

İsa aleyhisselâmın ruh ve beden olarak geleceğini haber veren hadis-i şeriflerden bazıları:

Hz. Ebu Hureyre'nin rivayetine göre Resûlullah şöyle buyurdu: "Nefsim elinde olana yemin ederim ki, Meryem oğlu İsa, adil bir yönetici olarak aranızda inecektir. Sonra haçı kıracak, domuzu öldürecek ve harbe son verecektir. O zaman servet öylesine bollaşacak ki, hiç kimse onu kabul etmeyecek ve Allah huzurunda bir secde'de bulunmak dünya ve içindekilerden daha hayırlı görülecektir. (Buhari: Kitab-ül-Ehâdis'il-Enbiya, Bâbü Nüzûl'i İsa İbn Meryem'; Müslim: Bâbü Nüzûli İsa; Ebvâb el-Fiten, Bâbün fi Nüzûli İsa; Müsned-i Ahmed: Merviyâtü Ebi Hureyre)

Hz. Ebu Hureyre'den gelen bir başka rivayet şöyledir: "Meryem oğlu İsa, nüzûl etmedikçe kıyamet kopmayacaktır..." (Buhari, Kitab-ül-Mezâlim, Bâbü Kesris-Salib; İbn Mâce, Kitab-ül-Fiten)

Hz. Ebu Hureyre; Rasûlullah efendimizin (Deccâl'in zuhuruyla ilgili haberleri zikrettikten sonra) şöyle dediğini rivayet etmektedir: Müslümanların onunla (Deccâl'la) savaşmak üzere hazırlık yapıp, saf bağlayıp ikame'de bulunulduğu sırada nüzûl edecek. Ve Allah'ın düşmanı (yani, Deccâl) onu görür görmez, tuzun suda eridiği gibi erimeye başlayacaktır. Eğer İsa onu kendi haline bırakırsa, öyle eriyip ölecektir. Fakat Allah onu İsa'nın eliyle öldürecek ve İsa mızrağı üzerindeki kanını Müslümanlara gösterecektir. (Mişkât: Kitab ül-Fiten; referans Müslim'edir.)

Ebu Hureyre'nin rivayetine göre Resûlullah şöyle buyurmuştur: "Onunla (yani İsa Mesih ile) benim aramda peygamber yoktur ve o nüzûl edecektir. Şu halde onu gördüğünüzde tanıyın. Orta boylu, açık tenlidir. İki parçalı sarı bir elbise giymiş olacaktır. Saçları adeta üzerinden su damlıyor gibi olacaktır ama ıslak olmayacaktır. İslâm uğruna hasımlarla savaşacak, haçı kıracak, domuzu öldürecek ve cizye'yi kaldıracaktır. Allah İslâm'ın dışındaki tüm ümmetlere son verecek ve Mesih, Deccâl'i katledecek ve dünyada 40 yıl kalıp ölecek ve cenaze namazını Müslümanlar kılacaktır. (Ebu Dâvud: Kitâb el-Melâhim; Müsned-i Ahmed: Merviyât-ı Ebû Hureyre).

Abdullah bin Amr bin As, Rasûlullah'ın şöyle dediğini rivayet ediyor: "Deccâl, ümmetin içinde zuhur edecek ve kırk şu kadar yaşayacak. Sonra Allah Meryem oğlu İsa'yı gönderecek. O, Urbe bin Mesûd'a (ki bir sahâbi'dir.) çok benzeyecek. Deccâl'i izleyip öldürecek. Sonra yedi yıl boyunca insanlar o durumda yaşayacak ki iki kişi arasında ne kötü niyet, ne de düşmanlık mevcut olacak." (Müslim: Zikrû'd-Deccâl)

Hz Aişe (Deccâl haberi ile ilgili olarak) rivayet etmiştir: Sonra İsa inecek ve Deccâl'i öldürecek. Bundan sonra İsa yeryüzünde adil bir imam ve hak tanır bir yönetici olarak kırk yıl kalacaktır. (Müsned-i Ahmed)

İmran bin Husayn Resûlullah'ın şöyle dediğini rivayet ediyor: "Ümmetimden daima Hak üzere sebat eden ve düşmanları alteden bir grup olacak. Tâ ki Allah'ın hükmü gele ve Meryem oğlu İsa nüzûl ede..." (Müsned-i Ahmed)

Bütün bu hadis-i şeriflerden, İsa aleyhisselâmın şahsı manevi olarak değil ruh ve beden olarak geleceği açıkça anlaşılmaktadır. Bu konuda farklı yol tutmak, İslam âlimlerin söz birliğinden ayrılmak, kötü bir çığır açmak olur.

Yanlıı yorumlara itibar edilmemeli! 17.4.2004

İsa aleyhisselâmın geleceğini bildiren hadis-i şeriflere bugün de devam ediyoruz:

Câbir bin Abdullah, Rasûlullah efendimizin (Deccâl'dan söz ederken) şöyle dediğini rivayet ediyor: "İşte tam o sıralarda Müslümanlar arasında Meryem oğlu İsa Aleyhisselâm zuhur edecektir. Sonra insanlar namaz için kalktıklarında kendisine sorularak "Öne geç ve bize namaz kıldır. Fakat O, "Hayır, sizin kendi önderiniz geçip namazı kıldırmalıdır." diyecektir. Sonra sabah namazını edâ ettikten sonra, Müslümanlar Deccâl ile savaşmaya çıkacaklardır. Buyurdu ki: "O yalancı, İsa'yı görünce tuzun suda eridiği gibi eriyecektir. Sonra İsa, ona doğru ilerleyecek ve onu katledecektir. Ve öyle bir durum olacaktır ki, ağaçlar ve taşlar "Arkamda bir Yahudi gizleniyor " diye bağıracaklardır. Deccâl'a tâbi olanlardan hiçbiri kalmayacaktır ki İsa kendisini öldürmemiş olsun." (Müsned-i Ahmed, Rivayâtü Câbir bin Abdullah)

Hazret-i Nevvas bin Sam'ân Kitâbî, (Deccâl haberiyle ilgili olarak) şunları rivayet ediyor: "Deccâl şunları yaparken Allah Meryem oğlu Mesih'i gönderecek ve o, Dimaşk'ın (Şam) doğu kesimine beyaz minarenin yakınına sarı elbiseli ve iki meleğin kanatlarına yaslanmış olarak inecektir. Başını eğdiğinde saçlarından su damlıyor gibi olacaktır, başını kaldırdığında da âdeta inci misali damlalar aşığı dökülüyormuş hissini verecektir. Nefesindeki havanın ulaştığı yerlerdeki ve görüş ufkunun içinde kalan

bütün kâfirler ölecektir. Sonra Meryem'in oğlu, Deccâl'in peşine düşecek ve onu Lud kapısında kaltetip, öldürecektir." (Müslim: Zikrüd'-Deccâl, Ebû Dâvud: Kitab el-Melâhim: Tirmizi: Ebbab el-Fiten; İbn Mâce: Kitab el-Fiten.)

Huzeyfe bin Esîd el-Gifarî anlatıyor: "Bir keresinde Rasûlullah meclisimize teşrif etti. Biz o esnada aramızda konuşmaktaydık. "Ne hakkında konuşuyorsunuz" diye sordu. "Kıyamet hakkında konuşuyorduk" dediler. "On alamet belirmedikçe kıyamet kopmaz." dedi ve sonra on âlameti saydı: (1) Duman, (2) Deccâl, (3) Dâbbet'ül-Arz, (4) Güneşin batıdan doğması, (5) Meryem oğlu İsa'nın nüzulu, (6) Ye'cüc ve Me'cüc, (7) Üç büyük yer kayması: Biri doğu'da (8) İkincisi batı'da, (9) Üçüncüsü Arap yarımadasında, (10) Yemen'de çıkacak ve insanlığı mahşere kadar körükleyen bir yangın." (Müslim: Kitab el-Fiten, Ebu Dâvud: Kitab el-Melâhim.)

Ebu Umâme Bâhilî (Deccâl'i uzun bir hâdis içinde zikrederken) rivayet ediyor: Selâm verildikten sonra İsa şöyle diyecek: "Kapıyı açın." Kapı açılacak, karşılarına 70.000 silâhlı Yahudiyle Deccâl çıkacak. O, İsa'ya bakar bakmaz tuzun suda eridiği gibi erimeye başlayacak ve kaçmaya başlayacaktır. İsa şöyle diyecek: "Sana öyle bir nefes edeceğim ki, seni öldürecek." Sonra onu Lud kapısının doğu yakasında altedecek ve Allah Yahudileri yenilgiye uğratacak... Ve yeryüzü tıpkı kabın suyla dolması gibi Müslümanlarla dolacak. Tüm dünya bir de aynı Kelime'yi zikredecek, ona uyacak ve Allah'tan başkasına ibadet edilmeyecektir. (İbn Mâce: Kitab el-Fiten)

Semûra bin Cündüp (Uzun bir hadiste) rivayet etmiştir ki, Resûlullah şöyle dedi: "Sonra o sabah Meryem oğlu İsa, Müslümanlarla bir olacak ve Allah, Deccâl ile ordusunu hezimete uğratacaktır. Ta ki duvarlar ve ağaç kökleri haykıracaktır: "Ey mü'min, bir kâfir arkamda saklanıyor, gel ve öldür onu." (Müsned-i Ahmed, Hâkim).

Rasullah'ın azadlısı Sefine (Deccâl ile ilgili haberdan söz ederken) rivayet ediyor: Sonra İsa inecek ve Allah, Afik tepesi yakınlarında Deccâl'i öldürecektir. (Müsned-i Ahmed)

İki gündür yayınladığımız mütevatir hadis-i şeriflerden açıkça anlaşılıyor ki, İsa aleyhisselam gelecek. Bu gelmesi de, şahsi manevi, bir hareket, bir akım şeklinde olmayacak. Ruh ve beden olarak olacak. Bunu da, hadis-i şeriflerde geçen, adil bir yönetici olacak, hac ve umre yapacak, namaz kılacak, Deccali öldürdüğünde mızrağı üzerinde kan olacak, orta boylu, açık tenli, iki parçalı elbise giyecek, 40 yıl kalıp ölecek ve namazını Müslümanlar kıldırarak, Dimaşk'ın (Şam) doğu kesimine beyaz minarenin yakınına sarı elbiseli ve iki meleğin kanatlarına yaslanmış olarak inecektir... gibi ifadelerden anlaşılmalıdır.

Bu hadis-i şeriflerin ve nusûl ile ilgili diğer hadislerin mütevatir olduğunu müfessir ibn-i Cerir et-Taberi, el-Aburi, İbn-i Atiyye, Müfessir el-Kurtubi, Müfessir Ebu Hayyan, Müfessir ibn-i Kesir, Buhari şarihi Hafız ibn-i Hacer el-Askalani.... Keza Sahih-i Buhari'yi şerh eden el-Keşmiri kitaplarında açıklamışlardır.

Sormak hakkımız değil mi : Taberi, Ebu Hayyan, Kurtubi, İbn-i Kesir gibi seçkin tefsir otoritelerinin, Hafız İbn-i Hacer gibi bir hadis uzmanının karşısında saf tutan bozuk bir görüşün ne gibi ilmi değeri olabilir?!

Bugüne kadar, Ehli sünnet alimleri, bu açık ifadelere hiçbir yorum getirmemişler, olduğu gibi inanmışlardır. Bundan sonra da, ehli sünnet yolunda olanların böyle inanmaları, Ehli sünnet dışı yorumlara itibar etmemeleri gerekir.

“Sen daha iyisini bilirsin!” 23.4.2004

Geçenlerde, kariyer sahibi kadınla evliliğin sıkıntılarından bahsetmiştik. Bugün de, kariyer sahibi bir erkekle evli kadının sıkıntısız, huzurlu bir aile için dikkat edeceği hususlara değinmek istiyoruz.

Tecrübeler göstermiştir ki, kendisini iyi yetiştirip geliştirmiş olması şartıyla, ilköğretim mezunu hanımla yüksek tahsilli bey de mutlu beraberlik yaşayabiliyor. Yüksek tahsilli beyin evlilikteki psikolojisini tahlil ettiğimizde karşımıza ilginç özellikler çıkıyor. İşte "yüksek tahsilli beyle geçinme sanatı"nın önemli ve hassas incelikleri:

Yüksek tahsilli bey için "haddini bilmek" önemli bir özelliktir. Bunun için ukalâlık sınırlarını zorlayıcı üslûp ve konuşma alışkanlığı ciddî problem demektir. Hanımların iyi geçim için diline daha fazla sahip olması, en son söylenecek sözü en başta söylememesi, bilgiçlik taslamaktan kaçınması, konuşurken gereksiz ayrıntılara girmemesi gerekir.

Her insan gibi yüksek tahsilli bey de, iltifat, övgü ister. Fakat yapılacak övgü, tebrik ve takdir ifadesi olu orta olursa tepki çeker; ters etkiye yol açar. Bu motivasyonun yerini ve zamanını, dozunu ve üslûbunu iyi ayarlayamayan bir hanım, beyefendiye ne kadar şatafatlı methiyeler dizse de etkili olamaz; bilakis hatları koparabilir.

Erkeğin meslekî faaliyetlerine fazla zaman ayırması eşini sevmediğinden kaynaklanmaz. Hele sanatkâr ruhu yanı varsa, bu beyin tek istediği kendisinin serbest bırakılması; meslekî özeline girilmemesi, akıl verilmemesidir. Geçimsizlik istenmiyorsa, böyle bir beye gerekli anlayış, hoşgörü, sabır ve tahammül gösterilmelidir.

"Fazla naz âşik usandırır" sözü sanki yüksek tahsilli beyler için söylenmiştir. Sıradan insan nazın altında işve arar, fakat yüksek tahsilli bey bunu zaman kaybı ve gereksiz meşguliyet olarak görür. Böyle bir beyle evlenen hanım, nazın ve mızıldının dozunu iyi ayarlamalı; aşırı beklentiler içine girmemelidir.

Hanımlar yaratılış itibarıyla gezip tozmaya, seyahate, tatile, çıkıp dolaşmaya fazla meraklıdır. Yüksek tahsilli beylerse genellikle seyahati sevmez ve bu konuda ısrar istemezler. Yılda bir defalık tatil plânı bile onların gözünde ciddî derttir. Mecburen seyahat gerekse bile kaldıkları yerde hemen sıkılırlar, bir an evvel kendilerini evlerine atmak isterler. Kazara yap-tıkları tatilde bile işlerini düşünürler. Bu anlayışla karşılanmalıdır.

Evlenip çoluk çocuğa karışsa bile yüksek tahsilli bey yalnız kalmak ister, kalabalıktan hiç hoşlanmaz. Elâlemin başkalarıyla paylaştıklarını genelde kendisiyle paylaşır, eşiyile bile değil! Bu özellik birçok hanımı deli etse de değişen bir şey olmaz. En iyisi, problemsiz evlilik için yüksek tahsilli beyi yalnız bırakmaktır.

Yüksek tahsilli beyin belki de en karakteristik özelliği, eşi veya başkası tarafından dedektif gibi takip edilmekten nefret duymasıdır. Bir çok boşanmanın esasını bu davranış teşkil eder. Daha çok yüksek tahsilli hanımlar beylerini yakın markaja alıp sıkı denetim ve kontrol altında bulundururlar. Halbuki yüksek tahsilli bey kendisini sokaktaki insan gibi çeşitli hatalar yapmayacak kadar eğitilmiş, donanımlı ve özdenetimli kabul eder. Dolayısıyla güven eksikliği imasına bile tahammül edemez.

Şu tür cümlelerden hoşlanır: * Benim fikrim bu ama sen daha iyisini bilirsin! * Seninle ve başarılarınla iftihar ediyoruz! * Bu akşam özel olarak istediğin bir yemek varsa onu yapayım! * Sen ailemizin direğisin! Allah seni başımızdan eksik etmesin! * Kendini hiç üzme, köşe taşı yerde durmaz; sen köşe taşısın, elbet bir gün istediğin yere geleceğine inanıyorum!"

Şu davranışlardan hoşlanmaz: Dayatma, aşırı ısrar, küçümsemek, mesleğinin aşağılanması, tenkit edilmek, kendisine fikir danışılmadan iş yapılması...Tabii bütün bu tespitler sadece kariyer sahibi erkekler için değil, bütün erkekler için geçerli aslında. (Genç Beyin Ekibi)

Kadıköy'de evlenip Karaköy'de ayrılanlar 24.4.2004

Günümüzde Kadıköy'de evlenip Karaköy'de boşananlar çok...Çünkü pazarda domates seçerken bile hassasiyet gösteren gençler eş seçiminde aynı hassasiyeti göstermiyor genellikle... 4 yıl flört ettiği kişiyle evlenip 4 ay geçirmeden soluğu mahkemede alarak "şiddetli geçimsizlik" ten boşananların sayılan her gün artıyor. Bunun için evlilik muhabbetine akıl da katılmalıdır. Ana-babanın tavsiyelerine, çevredeki akli başında kimselerin sözlerine de kulak verilmelidir. Bir de günümüzde "diploma evliliği" çok oluyor. Bu tür evlilikler ya yürümüyor ya da "mecburen, mecburiyetten" yürütülmeye çalışılıyor. Türkiye'de ayıp olmasın diye mecburen yürütülen evliliklerin sayısı tahmin edilenden fazla!

Yuvayı yapan dişi kuştur. Evlilikte hanımefendiler "yuva yıkıcı" değil, "yuva yapıcı" özelliklerini unutmamalıdır. Anahtar kelime "fedâkârlık". Anahtar cümleyse şu: "Küçük şeylerle mutlu olmasını öğren ve silgini büyük tut!" Aranan kişi ol ki, aradığını bulasın. Tek başınayken mutlu olabilen kişinin mutluluğu evlendiğinde paylaştıkça artar.

Deneme yanılma yolu ile huzurlu bir evliliğin prensiplerini tespit eden Laura Doyle'un mutlu evlilik reçetesinde "kadının eşine boyun eğmesi" tavsiyesinde bulunuyor. Sitesinde mutlu evlilik reçetesini açıklayan Doyle, kadınlara diyor ki: "Çalışma hayatında patronluk taslayabilirsiniz. Fakat evin kapısından içeri girdiğinizde kadınlığınızı hatırlayın ve erkeksi tavırlardan vazgeçin!" Doyle'a göre kadın olmak, "konuşmadan önce iki kere düşünmek; erkeği şoförlüğü, giyimi, yemek tarzı ve zevki konusunda tenkit etmemek; onu olduğu gibi kabul etmek. Otoyolda yanlış yola saptığı veya palyaço gibi giyindiği zaman bile karışmamak..." Doyle, "Yolda kaybedeceğiniz 20 dakika, mutlu bir 20 yıllık evliliğin yanında hiçtir" diyor. Mutsuz çiftlere telefonda danışmanlık hizmeti veren, ülkenin dört bir yanında seminerler düzenleyen Doyle'un bu tavsiyelerini normal olarak feministler müthiş öfkeyle karşılıyor, Doyle'u evlilik konusunda geri kafalıkla suçluyorlar.

"Sevda masalı" "Biz evleniyoruz" türünden programlar sadece reyting amaçlı... Bir kere bu konuda kimse kimseyi aldatmasın. Bu programların en faydalı tarafı, akli başında evlilere eşlerinin kıymetini bilmeyi veya farketmeyi öğretmesi... Seyredenler genellikle şu itirafta bulunuyorlar: "Çok şükür son derece mantıklı ve doğal yollarla yapmışız eş seçimimizi! Böyle maskaralıklara düşmemişiz!" Bu tür evliliklere "vitrin evliliği" demek lâzım. Vitrinde sergilenen şeyler ne kadar kalıcıysa, böyle evlilikler de o kadar kalıcı olur.

Şöyle bir problem de var: Günümüz gençlerinin önemli bir kısmının depresif, intihar düşünen, halinden şikâyetçi, problemlili, mutsuz, huzursuz, bunalımlı, psikolojik bakımdan dengesiz olmalarının sorumlusu biraz da bu tür programlar... Çünkü özendirici oluyor; ekranda seyrettiğini gerçek hayatta

denemeye kalkan bir genç, hiç beklemediği tepkilerle karşılaşınca depresyona giriyor, saldırgan tutumlar sergiliyor. Dikkat ederseniz söz konusu programlarda genellikle tartışmalar, atışmalar, kapışmalar, kıskançlıklar, agresif özellikler konu ediliyor ve reyting yapıyor.

İnsan, kalbine karşılık bir kalbin bulunmasını fitraten ister. Evlilik insanı hamlıktan çıkarıp pişiren, mayalayıp şekillendiren, derli toplu hale getiren bir kurumdur. Evlendiği halde dağıtan, kendini iyice salıverenlerin mutlaka başka problemleri vardır. Bekârlık sultanlıksa, evlilik imparatorluktur. Evlilik bir holdingin veya imparatorluğun ilk adımıdır. ABD'de 1955'te boşanma oranı %15'ti, 2003'te %55... ABD yönetimi üniversiteleri aile kurumunu ve evliliği yaygınlaştırmak için devamlı yönlendiriyor. Çünkü evlilik dışı faaliyetler tarihte birçok süper gücü bitirmiş, tarih sahnesinden silmiştir. (Genç Beyin Ekibi)

Yarın Mevlid kandili 30.4.2004

Mevlid kandili, âlemlerin sultanı sevgili Peygamberimiz **Muhammed aleyhisselâmın** dünyayı şerefliendirdiği gece... Resûlullah efendimiz, hicretten 53 sene evvel Rebî'ul-evvel ayının onikinci Pazartesi gecesini sabaha karşı, güneş henüz doğmamış; tan yeri ahenk ve ihtişam ile ağarırken O kararmış dünyayı aydınlattı...

Bütün kainatın dört gözle beklediği bu mukaddes doğum, milâdî 571 yılına ve Nisan ayının yirmisine rastlamaktaydı. Bu geceye, Peygamber efendimizin doğum zamanı manasına **Mevlid Gecesi** adı verildi. Bu gece, Kadir gecesinden sonra en kıymetli gecedir. Hatta bu geceden daha kıymetli olduğunu bildiren âlimler de oldu. Mevlid gecesinde Resûlullah efendimiz doğduğu için sevinenler affolunur. Bu gece Peygamber efendimizin doğduğu sırada görülen hâlleri, mucizeleri okumak, dinlemek, öğrenmek çok sevaptır.

Her peygamberin ümmeti, kendi peygamberinin doğum zamanını bayram yapmıştır. Müslümanlar da **Muhammed aleyhisselâmın** doğum zamanını bayram yaptılar. Dünyanın dört bir tarafındaki Müslümanlar, her sene bu geceyi Mevlid kandili olarak kutlamaktadır. Her yerde **Mevlid kasîdeleri** okunarak, Resûlullah hâtırlanmaktadır.

Mevlid günü ve gecesinin şerefi, kıymeti çoktur. Kendisine tâbi olanlar için kurtuluş vesîlesi olan Resûlullah efendimizin doğumu için sevinmek, Cehennem azabından kurtulmaya sebep olur. Bu geceye hürmet etmek, sevinmek, bütün senenin bereketli olmasına vesile olur.

Mevlid gününün fâzileti Cuma günü gibidir. Cuma günü, Cehennem azâbının durdurulduğu hadîs-i şerîf ile bildirilmiştir. Bunun gibi, Mevlid gününde de azab yapılmaz. Mevlid geceleri sevindiğini göstermeli, çok sadaka vermeli, davet vermeli, davet edilen ziyâfetlere gitmelidir.

Ayrıca bu gece kaza namazları kılmalı, Kur'ân-ı kerîm okumalı, dua, tevbe etmeli, hayır hasenat yapmalı, Müslümanları sevindirmeli, bunların sevablarını ölümlere de göndermelidir. Bu gecelere saygı göstermelidir. Saygı göstermek günah işlememekle olur.

Bütün müminlerin, bu mübarek gece ve günlerin kadrini çok iyi bilmeleri, mümkün merteye en güzel biçimde değerlendirmeleri gerekir. Bu gün ve gecelerde, evlerimiz gerçek bir bayram havasına bürünmeli, akraba, dost ve yakın arkadaşlar bir araya gelerek "**Kâinata rahmet olarak gönderilen**" Yüce Peygamberi şanına lâyık bir şekilde, büyük bir aşkla hatırlamalı, çoluk ve çocuğumuzun gönül ve kafaları, sevgi nûrları ile aydınlatılmalı...

1400 yıldan beri, İslâm Dünyası'nda "**Mevlid Kandilleri**" hep böylece karşılanmış, bu tebrik işi bir "gün" ve "gece"ye sığmamış, müminler, Rebîülevvel'in tamamını "Mevlid Ayı" olarak değerlendirmişlerdir. Bu, tâ Eshab-ı kirâm'dan beri böyledir ve kıyamete kadar böyle kalmalıdır.

Günümüzde, bu mübarek gün ve geceleri değerlendirmek konusunda, müminlerin sorumlulukları daha da artmış bulunmaktadır. Çünkü dinimizi yakinen tanımayan bazı kimseler, yazıları ile programları ile hiç ara vermeksizin, yüce dinimize, Şanlı Peygamberimize ve mukaddeslerimize doğrudan veya dolaylı yoldan dil uzatmayı marifet bilmekte...

1400 yıldır beşeriyete yol gösteren, bütün sahte mâbutları yıkarak Allah'a giden yolu açan, milyarlarca insanın gönlünde taht kuran, birçok milletin kültür ve medeniyetine ruh veren, dünyayı yeniden şekillendiren ve dünya yaşadıkça etkisi giderek büyüyen Yüce dinimize dil uzatmak için kitap yazan, program yapan nasipsizler, varsın kendi nasipsizliklerine yansınlar.

Kesin olarak bilmek gerekir ki, şöhrat olmak için çırpınan bu zavallılar, kendilerinden öncekiler gibi çok yakın zamanda unutulup gidecekler, fakat, saldırmak cüretini gösterdikleri bu Yüce Peygamber, yine bütün haşmeti ile mevcudiyetini sürdürecektir.

Mevlid kandiliniz mübarek olsun 1.5.2004

Bu gece Mevlid Kandili. Dün, Peygamberimizin kararmış dünyayı teşrihi ile aydınlattığından, mevlid kandilinin öneminden bahsetmiştik. Bugün de, gelmiş gelecek bütün insanların ahlâkından üstün olan olan, O serverin güzel ahlâkından denizde damla misali bir nebze bahsetmek istiyorum.

Allahü teâlâ, sevgili Peygamberine verdiği iyilikleri, ihsanları sayarak kendine güzel huylar verdiğini **“Sen güzel huylu olarak yaratıldın.”** mealindeki ayet-i kerime ile bildirmektedir. Çok kimselerin İslâm dinine girmesine, Resulullahın bu güzel ahlâkı sebep olmuştur.

Muhammed aleyhisselamın bin mucizesi görüldü, dost düşman herkes de buna şahid oldu. Bu kadar mucizelerin en kıymetlisi, **“edepli olması”** ve **“güzel huyları”** idi.

Güzel huyu, yumuşaklığı, affı, sabrı, ihsanı, ikramı, o kadar çoktu ki, herkesi hayran bırakırdı. Görenler ve işitenler seve seve Müslüman olurdu. Hiçbir hareketinde, hiçbir işinde, hiçbir sözünde, hiçbir zaman, hiçbir çirkinlik, hiçbir kusur görülmemiştir. Kendisi için kimseye gücünmediği halde, din düşmanlarına, dine dil ve el uzatanlara karşı sert ve şiddetli idi. Herkese karşı yumuşak olmasaydı, peygamberlik heybetinden, büyüklük hallerinden, kimse yanında oturmaya ve sözünü dinlemeye takat getiremezdi.

Fakirle, zenginle, büyükle, küçükle karşılaşıncı, önce selam verirdi. Bunlarla müsafefa etmek için, mübarek elini önce uzatırdı. Her kim olursa olsun, çağrılan yere giderdi. Önüne konulan şeyi, az olsa da, hafif, aşağı görmezdi. İyilik etmesini sever idi. Herkesle iyi geçinirdi. Güler yüzlü, tatlı sözlü idi. Söylerken gülmezdi. Üzüntülü görünürdü. Aşağı gönüllü idi. Heybetli idi. Yani saygı ve korku hasıl ederdi. Fakat, kaba değildi. Nazik idi. Cömert idi. Fakat, israf etmez, faydasız yere birşey vermezdi. Herkese acırdı. Mübarek başı hep önüne eğik idi. Kimseden birşey beklemezdi. Kimseye kötülük düşünmezdi.

Bir savaşta kendisini öldürmek için mücadele eden müşriklerin yok olması için dua buyurması istendiğinde, **“Ben, lanet etmek için, insanların azap çekmesi için gönderilmedim. Ben herkese iyilik etmek için, insanların huzura kavuşması için gönderildim”** buyurdu.

Büyük, küçük; köle, hizmetçi herkesin derdi ile ilgilenirdi. Bir gün, Peygamber efendimiz çarşıya giderken, bir hizmetçi kızın ağladığını görünce, **“Kızım, niçin böyle ağlıyorsun?”** diye sordu. “Bir Yahudinin hizmetçisiyim. Bana bir dirhem verdi. Yarım dirhem ile bir şişe ve yarım dirhem ile de yağ satın al dedi. Bunları alıp gidiyordum. Elimden düştü. Hem şişe, hem de yağ gitti. Şimdi ne yapacağımı şaşırıyorum.” diye cevap verince, yanındaki son dirhemini kıza verdi, **“Bununla şişe ve yağ al. Evine götür”** buyurdu. Kızcağız, “Eve geç kaldığım için, Yahudinin beni döveceğinden korkuyorum” dedi. **“Korkma! Seninle birlikte gelir, sana birşey yapmamasını söylerim”** buyurdu.

Onunla beraber eve gelip, kapıyı çaldılar. Yahudi kapıyı açıp, **Resulullahı** görünce şaşırıp kaldı. Yahudiye, olanı biteni anlatıp, kıza birşey yapmaması için şefaata buyurdu. Yahudi, Resulullahın ayaklarına kapanıp, “Binlerce insanın baş tacı olan, binlerce arslanın, emrini yapmak için beklediği ey yüce Peygamber! Bir hizmetçi kız için, benim gibi bir miskin kapısını şereflendirdin. Ya Resulallah bu kıza senin şerefine azad ettim. Bana imanı, islamı öğrettin. Huzurunda müslüman olayım,” dedi. Resul aleyhisselam, ona müslümanlığı öğretti. Müslüman oldu... Çoluğuna çocuğuna da anlattı. Hepsini Müslüman oldu. Bunlar hep **Resulullahın** güzel huylarının bereketi ile oldu. Dünya ve ahiret saadetine kavuşmak isteyen, Muhammed aleyhisselama tabi olması, onun bildirdikleri ile amel etmesi lazımdır...

Bu vesile ile siz değerli okuyucularımızın kandillerini tebrik eder, dünya ve ahiret saadeti dilerim.

İmam-ı a'zâm Ebû Hanife 7.5.2004

Dün, İmam-ı a'zâm Ebû Hanife hazretlerinin ölüm yıl dönümüydü. Ölüm yıl dönümleri vesilesi ile bir çok kimse anılmakta, hatta anma haftaları düzenlenmektedir. Her nedense bu tür günleri düzenleyenlerin aklına İmam-ı azam hazretleri gelmemektedir.

Halbuki İmam-ı a'zam sıradan bir kimse değildir. İslam tarihinde, rehber edinilen, yolundan en çok gidilen başka bir şahıs yoktur. Bugün bütün dünyadaki Müslümanların dörtte üçü, onun yolundadır. Dünyadaki müslüman nüfusu 1.5 milyar kabul edecek olursak, bunun bir milyar 125 milyonu onun yolunda gitmektedir. Dini öğrenmede, yaşamada onu kendine rehber edinmiştir. Kalan dörtte birinde de ortakdır. İslâmiyette ev sâhibi, âile reîsi odur. Bütün diğer müctehidler, onun çocuklarıdır. Ehl-i sünnetin reîsi, fıkıhın kurucusu odur.

Yolu yani mezhebi, Türkler vasıtasıyla özellikle Osmânî devleti zamanında dünyanın her tarafına yayıldı. Osmanlının resmi mezhebi gibi oldu.

Fakat buna rağmen maalesef Türkiye de dahil olmak üzere İslam aleminde son 100-150 yıldan beri sitemli bir şekilde, bu mübarek zat unutturulmaya çalışılmakta, hatta bununla da kalınmayıp sinsi bir şekilde kötülünmektedir. Tabii ki bu düşmanlık sadece İmam-ı azam hazretlerine mahsus değildir, bununla beraber diğer üç büyük mezhep imamı ve meşhur alimler de bu sinsi unutturma ve düşmanlık tuzağının içindedirler.

Mezhep konusunda cehalet almış yürümüş... Mezhebin ne olduğunu, önemini bilenlerin sayısı her gün azalmaktadır. Bakıyorsunuz adam, İmama-ı azam hazretlerinin bildirdiğine yani ichtihadına göre, abdest alıyor, namaz kılıyor; lafa gelince de, ben mezheplere karşıyım, hiçbir mezhebi kabul etmiyorum, diyor. Kendine yazık ediyor.

Hazret-i Ali, bu günleri görüp haber vermiş; "Size bu Kûfe şehrinde bulunan, Ebû Hanîfe adında birini haber vereyim. Onun kalbi ilim ve hikmet ile dolu olacaktır. Âhir zamanda, birçok kimse, onun kıymetini bilmeyerek helâk olacaktır." buyurmuştur.

Halbuki biraz insafı olan bu gerçeği görür. Çünkü, imam-ı azam hazretleri imamların evveli, evlası, efdali ve en üstünü, müslimanların imamı, tabiinin yükseği, ümmetin ışığı, imamların, müctehidlerin medârı iftiharıdır. İslâm dünyasında ilimleri ilk defa tedvin ve tasnif eden odur. Din bilgilerini kelâm, fıkıh, tefsir, hadis, vs. isimleri altında ayırarak bu ilimlere âit kâideleri tesbit etti.

Onun menkıbeleri hakkında söylenen sözler, yazılan yazılar anlatmakla bitmez. Hakkında alimlerin ve velilerin cildlerle kitab yazdıkları İmâm-ı a'zamın, her halini, kemalini, zekasını, ilmini, içtihad ve istinbatının derinliğini anlatmak imkansızdır. Fıkhtaki çok geniş bilgisini ve hele kıyâstaki hârik-ul'âde kuvvetini ve zühd ve takvâdaki ve hilm ve salâhtaki, akıllara hayret veren üstünlüğünü bildiren kitaplar, sayılamıyacak kadar çoktur.

İmam-ı a'zam, az söyler, çok düşünürdü. "Ömrümde bir kerre güldüm. Ona da pişmânım" demiştir. Bazı din konularında, talebesi ile, başkaları ile münâzara, konuşma yapardı. Bir gece, yatsı namazını cemâ'at ile kılıp çıkarken bir konu üzerinde talebesi Züfer ile konuşmaya başladı. Konuşma sabâh ezânına kadar sürdü. Sabah namazını da kılıp öyle çıktılar.

Kendisi zaman zaman dini konularda münazara yapar fakat yakınlarının yapmasına mani olurdu. Bir gün oğlu Hammad, "Bize müsaade etmiyorsunuz fakat kendiniz yapıyorsunuz!" diye sorunca şöyle cevap verdi: "Biz münazara yaparken karşımızdakinin yanılacak kayıp düşecek diye korkudan başımızda kuş varmış gibi dikkatli dururuz. Siz ise, bilakis arkadaşınızın düşmesini, yanılmasını istiyorsunuz. Arkadaşının kayıp düşmesini isteyen, arkadaşını tekfir etmek istiyor demektedir. Arkadaşının küfre düşmesini isteyen ondan önce kendisi küfre düşer."

İşte İmam-ı azam hazretleri, bir baba şefkatiyle Müslümanları, yanlışlıktan, küfürden korumak için böyle hassas davranırdı.

İmam-ı a'zâm Ebû Hanife (2) 8.5.2004

İmâm-ı a'zam Ebu Hanefî hazretleri, Allahü teâlânın rızasından başka bir düşüncesi olmayan büyük bir âlimdi. Dinden soranlara İslâmiyeti dosdoğru şekliyle bildirir, tâviz vermez, bu yolda hiçbir şeyden çekinmezdi. Onun kitaplarına, ders halkasına ve fetvâlarına herhangi bir siyâsî düşünce ve güç, nefsânî arzu ve menfaat, şahsî dostluk ve düşmanlık gibi unsurlar aslâ girmemiştir.

Devlette resmi görev almamış, siyasete hiç karışmamıştır. Bütün ısrarlara, tehditlere, zulümlere rağmen kendisine teklif edilen Temyiz reisliğini kabul etmemiş; ölümü de bu yüzden olmuştur. Fitneden, anarşiden hep uzak kalmıştır. Kurucusu olduğu, Ehli sünnet yolunda, hangi şartlarda olursa olsun devlete isyan etmemek, yolunun esasları arasında yer almıştır.

Kuvvetli şahsiyeti, keskin zekâsı, üstün aklı, engin ilmi, heybeti, geniş muhâkemesi, muhabbeti ve câzibesi ile karşılaştığı herkese tesir eder, gönüllerini cezbederdi. Karşısına çıkan ve uzun tetkiki gerektiren bazı meseleleri, derin bir mütâlaadan sonra, böyle olmayanları ise anında ve olayın açık misâlleriyle cevaplandırırdı. En inatçı ve peşin hükümlü muârizlerini bile, en kolay bir yoldan cevaplandırarak ikna ederdi.

Devlette resmi vazife almak istemiyordu. Halife Mansûr kendisini kadı yapmak isteyince, " Ey Emir'ül-mü'minin! Ben bu işe layık değilim. Layık değilim diyorum. Eğer doğru söylüyorsam, layık değilim. Eğer yalan söylüyorsam, yalan söyleyen, müslimanlara kadı

olmaz. Ve sen Allah'ın halifesi, yalan söyleyişi kendine halife yapmazsın". Halife bu cevap karşısında sustu. Kadı yapmaktan vazgeçti.

Bir defasında da halife, Azrâil aleyhisselamı rüyada görüp, kaç sene daha yaşayacağını sordu. Azrâil Aleyhisselam beş parmağını kaldırdı ve ona işaret etdi. Halife bu rü'yanın ta'birini bir çok kimselerden sordu. Tatmin edici bir ta'bir bulunamadı. Acaba beş sene ömrüm mü kaldı diye endişeye kapıldı. Ebu Hanife'ye sordu. Tabirinde, beş parmak, beş şey'i bilmeye işaretdir. Bu beş şey', yani kimsenin bilmediği beş şey, ayet-i kerimede bildirilen beş şeydir. Bunlardan biri de, insanın ne zaman öleceğidir.

Hazret-i imam, bir gün otururken, bir kimse önünden geçiyordu. İmam dedi ki, şu kimse garibdir, muallimdir ve koynunda tatlı vardır. İmamın yanında olanlar o kimseye, bunları sordular. İmamın dediği gibi çıkınca İmama: "Bunu nasıl anladınız?" diye sordular, buyudu ki, onu sağına soluna bakar, halinde değişmeler olduğunu gördüm. Anladım ki, bu memleketin yabancısıdır. Yine gördüm ki, yanına çocuklar gelse, onlara dikkatlice bakar, bundan muallim olduğunu anladım. Ve yine gördüm ki, koynuna sinekler giriyor, buradan, koynunda tatlı olduğunu anladım.

Haramdan çok korkardı. Kûfe şehrinin köylerini haydutlar basıp, koyunları kaçırmışlardı. Bu çalınan koyunlar şehirde kesilip, halka satılabilir düşüncesi ile o günden beri ,yedi sene Kûfe'de koyun eti yemedi. Çünkü, bir koyunun yedi yıl yaşayacağını öğrenmişti.

Dâvûd-ı Tâî, "O bir yıldızdır. Karanlıkta kalanlar onunla yol bulur, hidayete kavuşur." buyurdu. Hafız Abdülazîz ibni Revvâd der ki: "Ebû Hanîfe'yi seven, Ehl-i sünnet vel-cemâat mezhebindedir. Ona buğz eden, kötöleyen bid'at sâhibidir. Ebû Hanîfe bizimle insanlar arasında miyârdır (ölçüdür). Onu sevenin, ona yüzünü dönenin Ehl-i sünnet olduğunu; buğz edenin bid'at sâhibi olduğunu anlarız."

İslâm âlimleri, İmâm-ı a'zamı bir ağacın gövdesine, diğer âlim ve evliyai da bu ağacın dallarına benzetmişler, O'nun her bakımdan büyük ve üstün olduğunu, diğerlerinin ise bir veya birkaç bakımdan büyük kemâlâta (olgunluklara, üstünlüklere) erdiklerini belirtmişlerdir.

Ebû Ahvas der ki, eğer kendisine üç güne kadar öleceksin deseler yapmakta olduğu amelden, ibadetten daha fazlasını yapamazdı. Çünkü her zaman en çok ibadet ediyordu.

Kimler medeni kimler vahşi! 14.5.2004

Son günlerde, ABD askerlerinin Irak'ta uyguladıkları işkenceleri, zulümleri ibretle izliyoruz. Çeresiz insanlara yapılan vahşetin resimlerini, görüntülerini gazetelerde, TV'lerde seyrederken tüylerimiz ürperiyor. Hatta bazı gazeteler ve televizyonlar bu insanlık dışı görüntüleri, çocuklar korkmasın, ruh dengeleri bozulmasın diye sansürleyerek verdi.

Bunları yapanlar bu iğrenç görüntülerin karşısına geçip kakhaha atabiliyorlar. Bu kimselerin insan olmaları mümkün değildir. Böyleleri Kur'an-ı kerim ifadesiyle "**Onlar hayvandır hatta hayvandan daha aşağıdırlar**"

İşin en ilgiç olanı da bunları yapanların ilkel bir toplumun askerleri olmayıp teknolojiye zirvede olan bir süper devletin askerleri olması. Sadece teknolojiye zirve diyebiliyoruz, medeniyette zirve diyemiyoruz. Çünkü medeni insanların yapacağı şeyler değil bunlar.

Tarihe baktığımızda, süper devletler, insan haklarına riayet edip, adaletle hükmettikleri sürece ayakta kalabilmişler; adaletten ayrılıp zulme, vahşete yöneldiklerinde fazla ayakta kalamamışlardır. Tarihin kara sayfalarında yerlerini almışlardır.

Bu tür vahşetler sadece bugüne mahsus uygulamalar değildir. Tarih boyunca, dinden, insanlıktan uzaklaşan her millet buna benzer iğrenç uygulamalara yönelmiştir. Mesela, Asurlular düşman esirlerinin derisini yüzüp ele geçirdikleri şehrin kapısına asmayı, şehirde bulunan kadın, çocuk yaşlı kim varsa öldürmeyi milli bir görev telakki ediyorlardı.

Eski Yunanlılar ve Romalıları esirlere her türlü işkenceyi reva görüyorlar, vücutlarını parçalıyorlar, büyük küçük, kadın erkek demeden herkesi öldürüyorlardı. Sözde semavi din mensubu olduklarını iddia eden Yahudi ve Hıristiyanlar da bunlardan farklı değildir. Mesela, Yahudilerin Kutsal kitap kabul ettikleri Talmut'ta, savaştan sonra kadın, çocuk, yaşlı her canlının hatta hayvanların bile öldürülmesi hükmedilmişti.

İslamdan önce Araplarda bunlardan farklı değildi. Esirler toplu olarak yakılıyor veya bazı organları kesilmek suretiyle işkenceye tabi tutulduktan sonra öldürülüyorlardı. Kadın alınıp satılan cinsel bir meta, mal hükmünde idi.

Yakın tarihte sözde medeni devletler toplanıp kadının statüsünü tespit ettiler. Cinselliğinin istismar edilmemesi için, 1907 Lahey 4. Sözleşmesine ek nizamname ile aile

şerefi ve haklarına saygı gösterileceği hususu karara bağlandı. 1949 tarihli Cenevre 4. sözleşmesi ile de, tecavüz, fuhuşa zorlama vb davranışlara karşı Birleşmiş Milletler kadınları himayesi altına aldı.

Fakat bütün bunlara rağmen, devletler hukukunda güçlü olanın istediğini yapabileceği alışkanlığı devam etti, kadının korunmasını kayda alan maddeler kağıt üzerinde kaldı. 2. Dünya savaşı esnasında, Almanya'da 1.9 milyon kadın Rus askerlerinin tecavüzüne uğradı. Almanların da, Doğu Avrupa ülkelerinde, 3 milyon kadına tecavüz ettikleri ve bunlardan 1.5 milyon çocuğun dünyaya geldiği bilinmektedir. Nazilerin Batı Avrupa ülkelerindeki tecavüzleri sonucunda doğan çocukların sayısı ise 100 binin üzerindedir.

Yine, 2. Dünya savaşında, Japonlar Kore'de, Amerikalılar, Filipinlerde on binlerce kadına özel şekilde hazırlanmış mekanlarda tecavüz etti ve bunları sürekli olarak fuhuşa zorladılar. 1992 yılı başlarında Bosna-Hersek'te başlayan savaş sırasında Sıpraların 10 -15 yaşlarındaki çocuklardan ve ihtiyar kadınlara varana kadar tecavüz ettikleri Boşnak kadını sayısı 40 binin üzerindedir.

Dikkat ederseniz, bütün bu vahşetleri yapan kimseler, İslamiyetten nasibini almamış milletlerdir. Kendi dindaşlarına bile bu vahşetleri yapmaktan çekinmemişlerdir. Bunların gerçek din ile de ilgilerinin kalmadığı anlaşılıyor. Çünkü dinler, İnsanların dünya ve ahirette huzur içinde yaşamaları için gelmiştir. Bunun tersine hareket eden kimselerin gerçek dinle ilgisi olmadığı anlaşılır.

Tarihi belgeler, arşivler artada; Asrı sadetten tutun da, Emeviler, Abbasiler, Selçuklular, Osmanlılar zamanında, elde edilen ülkelerde, bu tür vahşetlerin işlendiği vaki midir? Bütün Batılı tarihçiler de, bu milletlerin adaletten ayrılmadıklarını, bu devirlerde zulm ve vahşetlerin yaşanmadığını ittifakla bildirmektedirler. İşte aradaki fark; kimlerin medeni kimlerin vahşi oldukları ortada!..

İslam dininde esirleri konumu 15.5.2004

Dinimiz İslamiyet, savaş esirlerinin herşeyden önce insan olduklarını; dolayısıyla insanca muamele görmeleri gerektiğini temel prensip olarak kabul etmiştir. Esirlere insanca muamele yapılamayacaksa; onların yiyecek, giyecek barınacak gibi zaruri ihtiyaçları karşılanamayacaksa esir alınmamasını, alınmış olanların ise serbest bırakılmasını tavsiye etmiştir. Dinimiz, öldürmeyi değil affı her zaman ön planda tutmuştur. Bunun için Müslümanlar, bırakın masumlara zulmetmeyi, kendilerine zulüm edenleri bile affetmişlerdir.

Mesela, Peygamber Efendimiz, Mekke'nin fethinden sonra, kendisine ve diğer Müslümanlara yaptıkları zulüm ve işkencelere rağmen Mekkelilerin hepsini affetmiştir. Bedir Savaşında esir alınan Ebu Azze'nin, beş kız çocuğum var, bakacak kimseleri yok, demesi üzerine karşılıksız serbest bırakılmıştır.

İslam tarihinde fetihlerin çoğunun barış yolu ile yapıldığı görülür. Müslümanlarla barış içinde yaşamak isteyen milletlerle antlaşmalar yapılmış, antlaşmalara uydukları sürece savaştan kaçınmışlardır.

Fetihlerden sonra, hiç kimseye dokunulmayarak halk zımni statüsüne sokulmuş ve toprakları vergi karşılığında kendilerine bırakılmıştır. Savaşlarda, muharip erkekler dışında, sivillere, kadın, çocuk ve yaşlılara, sakatlara, din adamlarına ve diğer insanlara bilfiil savaştıkları sürece, bırakın işkenceyi, kimsenin kılına bile dokunulmamıştır.

Dinimiz, esirlerin insani ihtiyaçlarının devlet tarafından karşılanacağını bildirmiştir. Kur'an-ı kerimde iyi kulların özellikleri sayılırken, “ **Onlar kendi canları çektiği halde yemeği fakire, yetime ve esire yedirirler**” buyurulmuştur. (İnsan, 76/8)

Bir defasında bir esirin, “Açım beni doyurun; susuzum bana su verin” demesi üzerine Peygamberimiz, “**Bunlar senin tabii ihtiyacıdır**” karşılığını vermiştir. Peygamberimiz savaşlarda, çocukların annelerinden ayrılmamasını emretmiştir. “ **Kim bir anne ile çocuğunu ayırırsa Allah da kıyamet gününde onunla sevdiğinin ayırsın**” buyurmuştur.

Peygamberimiz, esirlere iyi davranılmasını emretmiş, onlara eziyet ve işkence yapılmasını şiddetle yasaklamıştır. Ondan bilgi almak için bile olsa işkence edilmesini uygun görmemiştir. Bazı azılı İslam düşmanlarının, uzuvlarının kesilmesi teklifi yapıldığında, Peygamberimiz, “ **Ben bunu yapamam. Peygamber de olsam, Allah da beni bu şekilde cezalandırır**” buyurmuştur. Yine, “**Öldürme konusunda insanların en çekingeni ve merhametlisi Müslümanlardır**” buyurmuştur.

Savaşta öldürülen bir patriğin başı Medine'ye Hz. Ebu bekir'e gönderildiğinde buna çok üzülmüş, “Onlar da bize böyle davrandılar” denilince, “ Biz, Farslılarla, Bizanslıları mı örnek alacağız” cevabını vermiştir.

Dinimiz esirlere kötü muameleyi yasakladığı gibi, kadınların kişilik ve iffetlerine de belirli bir hukuk düzenlemesi getirerek güvence altına almıştır. Hukuki bir statüye kavuşturulmadan onlarla cinsi münasebeti haram kılmıştır.

Kur'an-ı kerimde, insanların köleleştirilmesine dair tek bir ayet bulunmamasına karşılık kölelerin azad edilmesi, serbest bırakılması çeşitli vesilelerle teşvik edilmiş; yemini, oruç kefareti öldürme gibi cezalarda köle azad etmeyi mecbur kılmıştır. Batılıların da itiraf ettikleri gibi, Müslümanlar kölelere çok iyi davranmışlar, onları ailelerinin bir ferdi gibi muamele etmişlerdir.

Cenevre sözleşmesinde yer alan hükümler incelendiğinde, esirler ile ilgili insani hakların 14 asır önce İslam hukunda fazlasıyla yer aldığı görülür. İşte gerçek medeniyet, işte gerçek insan hakkı. Gerisi lafu gizaf.

Kasımiye Medresesi dile gelse de.... 21.5.2004

Temcit pilavını da geçti bu diyalog görüşmeleri. Belli aralıklarla planlı bir şekilde milletin önüne sürülüyor. Şanlıurfa'dan sonra, "Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü" mensupları bu defa da Mardin'de bir araya geldi. Bu konu ile ilgili gazetelerdeki haber özetle şöyleydi: "İslamiyet, Hıristiyanlık ve Museviliğin önde gelen din adamlarının üç yıl önce Şanlıurfa'nın Harran ilçesinden dünyaya verdikleri barış ve hoşgörü mesajı dün sınır ilimiz Mardin'deki tarihî Kasımiye Medresesi'nde yankı buldu. Ezan ve çan sesinin aynı anda duyulduğu sempozyumda sanatçı Mahsun Kırmızıgül'ün okuduğu duygu yüklü şarkı, toplantıya katılanlar tarafından coşkuyla alkışlandı."

Tarihi medresinin duvarları dile gelse de duyduğu ıstırapı bizlere bir aktarabilse... Asırlardır, İslam dinin anlatıldığı, İslam inancının yayıldığı mekan şimdi nelere maruz kalıyor. Tarihi boyunca, Kur'an-ı kerim emri gereğince bu mekanda, Hıristiyanlar, Yahudilerle dost olunamayacağı, onların dini simgelerinin ne maksatla olursa olsun taşınamayacağı, taşındığı takdirde dinden çıkılacağı öğretilen medresenin alınına büyük bir haç asılmıştı. Çalgı, şarkı ve Çan sesleri tarihi mekanın iliklerine kadar işliyordu. Bu durum karşısında medresenin ve bu medresiye kuranların ruhlarının çektiği ıstırapı düşünabiliyor musunuz?

Diyalogçular daha sonra Dayruzzafaran Kilisesine geçiyorlar. Papazlar ayin yaparken, Müslümanlar da namaz kılıyor. Sanki Mardin'de hiç cami yok, namaz kılınacak yer bulunamadı. İşte diyalogçuların en büyük yanlışları burada. Tabii ki, diyalog yapılacak, fakat bu insani boyutta olacak. Başka din mensupları ile alış-veriş yapılacak, onlarla iyi ilişkilerde kurulacak. Ancak bu beraberlik mabetlere taşınmayacak. Taşınırsa dinlerin birleştirilmesine yol açar. Hıristiyan Kilisesinde ayinini yapsın. Müslüman Camide namazını kılsın. Hıristiyanın Camide, Müslümanın Kilisede ne işi var. Diyalog dinler arasında değil, din mensupları arısında olur. Sapla samanı karıştırmamak gerekir.

Her zaman söylüyoruz. Tarih boyunca Hıristiyanlar hiçbir zaman samimi olmadılar. Hep ikiyüzlükü yaptılar. Fırsat bulunca hep arkadan vurdular. Bugün de böyle olduğundan hiç şüpheniz olmasın. Bununla ilgini geçmişte pek çok tecrübeler yaşanmıştır. Daha önce bunları "Dinlerarası Diyalog Tuzağı" kitabımda sizlere sunmuştuk.

Habertürk'ün 15.5.2004 tarihli "Vatikan diğer yüzünü gösterdi" başlıkla haberine göre, Vatikan, Katolik kadınları, Müslümanlarla evlenmemeleri konusunda uyarılmış. Bu konuda çok dikkatli olunmasını tavsiye etmiş. İşte bunların hoşgörü anlayışı.

Diyalog eşit şartlarda, eşit imkanlarda olursa bir mana ifade eder. Bugün müslümanların, Hıristiyanlarla, Yahudilerle aynı şartlarda olduğunu kim söyleyebilir. Hıristiyanların, maddi, siyasi yönden mukayesesi mümkün değil. Her ikisinin de arkasında, Batılı Hıristiyan devletlerin olduğunu, süper güçlerin himayesinde olduklarını bilmeyen var mı?

Daha şimdiden protokol gezilerinde bile, onların kültürlerinin tanıtımı ön plana çıkmaya başladı. Mardin'deki toplantıya katılan Ali Bulaç'ın bildirdiğine göre, Mardin'de daha çok Hıristiyan eserleri gezilmiş. Hatta İstanbul Müftüsü Sayın Mustafa Çağrı bu rahatsızlığını dile getirmiş: İslami eserleri göremediklerini, bundan büyük bir üzüntü duyduklarını söylemiş. "Sanki bir Süryani şehri gezdik, Hıristiyan renklerden, çizgilerden başka bir şey göremedik." diye serzenişte bulunmuş. (Gecikmeden dolayı böyle olduğunu ifade ediyorlarsa da, aynı şekilde gezide Süryani eserlerinden de kısıntı yapılabilirdi)

Az da olsa, Dinlerarası diyalog tehlikesini anlayan, dillendiren din adamlarımız da var. Mesela, Almanya'nın Günzburg şehrinde, Diyanet İşleri Başkanlığı Türk-İslam Birliği (DİTİB) çatısı altında 12.5.2005 günü organize edilen Kutlu Doğum kutlaması programında konuşan İskenderun Müftüsü **Remzi Yavuz**, dini ve milli benliğimizden ödün verilemeyeceğini,

dinlerarası diyalog diye alevlendirilen sözde akımın de 1970' li yıllarda Vatıkanda Katolik dünyasının **Müslümanları İslam dininden uzaklaştırabilmek için ortaya attıkları sinsi bir oyun** olduğunu belirtmiş, tüm Müslümanları bu konuda uyanık olmaya davet etmiştir.

Bir gün gelecek diğer din adamları da, Vatikan'ın organize ettiği "Dinlerarası Diyalog" un gerçek yüzünü anlayacak; fakat korkarım ki iş işten çoktan geçmiş olacak!..

Nasıl inanacağımıza da onlar karar veriyor 22.5.2004

Batı Hıristiyan alemi (İngilizlerin klavuzluğunda), Osmanlıyı yıktıktan sonra planladıkları bir süreç sonunda İslamiyeti tamamen yer yüzünden kaldılabileceklerini düşünüyorlardı. Çalışmalar, 70'li yıllarda "Allah" diyecek kimse kalmayacak şekilde yürütülüyordu. Fakat hesap tutmadı. İslama ilgi dana da arttı. Bunun üzerine 80'li yıllarda, komünizmin çöküşünden sonra yeni bir proje ortaya konuldu.

Bu projenin özeti şöyle: Bugün, en büyük tehlike halini alan İslamiyeti tamamen ortadan kaldıramayacağımız anlaşıldığına göre, biz kendimiz bir İslam geliştirelim, bunu Müslümanların ileri gelenleri vasıtası ile sunup kabul ettirelim. Bizim kontrolümüzde, istediğim tarafa yönlendirebileceğimiz bir İslam ortaya çıkartalım. Bu şekilde, bizim açımızdan İslam tehlike olmaktan çıkmış olur.

Şimdi bütün dünyada, özellikle İslam dünyasında bu projenin gerçekleşmesine çalışılmaktadır. Bunun ismi, ılımlı İslam mı olur, light İslam mı olur; bu o kadar önemli değil. Önemli olan, gerçek İslam olmayacağıdır. ABD'nin, Vatikan'ın tasvibinden geçmiş olmasıdır. Dinlerarası Diyalog projesinin arkasında da, 11 Eylül eyleminin arkasında da, El Kaide vahşetlerinin arkasında da hep bu çalışma var.

Bu tür eylemlerle, Müslümanlar sürekli suçlandı, aşağılandı. Sonunda, Müslümanlar kendilerini savunmak zorunda kaldı: Bu tür eylemlerde bulunanlar gerçek müslümanlık değildir, bunlar gerçek müslümanları temsil etmez diyerek karşı atağa geçtiler. Batı'nın istediği de zaten buydu. O zaman gerçek İslam neyse ortaya koyun biz de görelim, dediler. Osmanlının yıkılmasından sonra dağılık ve başsız kalan İslam aleminde, gerçek İslam şudur, budur tartışması başladı. İşte tam bu safhada istedikleri İslamı, değişik ülkelerde, değişik kesimler kanalıyla sunmaya başladılar. El altından kendilerinin yönlendirdikleri kitap yazma, barış ve hoşgörü maskeli uluslar arası konferanslar, toplantılar furyası başladı.

Bu meyanda, Batı'nın kendi yazdıkları kitaplara, Kitab-ı mukaddes, ilahi kitap deme alışkanlığı olduğu için, Müslümanlar için de böyle bir kitap yazma ihtiyacını duymuşlar. Değerli yazar Ebubekir Sifil'in bu konuda entresan bir tespiti aktarmak istiyorum sizlere. Bu tespit özetle şöyle: "Mısır'da neşredilen **"el-Uşbû"** dergisinde yer alan bir habere göre, bu kitabın yazımına başlandı. Bu maksatla ABD Dış İşleri Bakanlığı bünyesinde kurulan "Arap ve İslam Ülkelerinde Dinî Söylemi Geliştirme Komisyonu" tarafından hazırlanan ve 12 ciltte tamamlanması tasarlanan **"el-Furkânu'l-Hakk"** isimli bir kitabın birinci cildi hazır bile... Kitabın çıkan ilk cildi, diğer ciltler hazırlanırken göz önünde bulundurulması gereken hususlar noktasındaki tepki ve tekliflerini almak maksadıyla çeşitli merkezlere gizlice gönderildi. Konunun ABD patentli **Büyük Ortadoğu Projesi** ile ilgisi açık. Ortadoğu'nun hali hazırlanma nizamata vermek ve bu bölgeyi yeniden tanımlayıp dizayn etmek gibi "büyük" bir projenin sadece askerî ve ekonomik operasyonlarla hayata geçirilemeyeceğini gören küresel zorbalar, **Ortadoğu** halklarını bölgeyi bekleyen dönüşüme zihnî olarak da hazırlamak için Müslümanlar'ın "Kitap" telakkisini, "son ve değişmez ilahî vahiy"den, **Kutsal Kitap** külliyatının öngörülerine itiraz etmeyen, hatta onları paylaşan anlayışa doğru evriltmek niyetinde. Böylece, **Yahudi** ve **Hristiyan** değerleri üzerine inşa edilmiş, "güllük gülistanlık" bir "barış" ortamı. Şu kadar ki, bu "barış", egemenlerin egemenliğinin tescil edildiği, köleleştirilmesi gerekenlere köleliği kabulden başka bir şansın bırakılmadığı bir ortam üzerine kurulacak! "

İslam alemi tamamen Batı'nın kuşatması altında. Müslümanların nasıl inanacağına bile onlar karar vermek istiyor. Müslümanları kendisine benzetmek istiyor. Bugün Hıristiyan aleminde Hıristiyanlığın sadece ismi var; dine dayalı, emir ve yasakları, ahlakları yok; çünkü buların hepsini yok ettiler. "Allah'ın indirdiğini bırak, sen kendi dinini kendin yaz" kampanyası ile de, İslamın içini boşaltıp, gerçek İslamla ilgili olmayan kendilerinin tesis ettiği bir din ortaya çıkartmak istiyorlar. İslamiyeti protestanlaştırmak istiyorlar. Ne diyelim: Gerçek İslamı anlatmak, olup bitenleri duyurmak ve "Allah kendi İslâm'ını başka İslâm'lardan korusun." diye dua etmekten başka yapacak bir şeyimiz yok. Bilerek veya bilmeyerek bu oyunlara alet olanlar şu bilsinler: "İslâm'ın İslâm'dan başka bir şey olmadığına inanmakla Müslüman olunur. Aksi halde Müslüman olmaz."

Bataklık yerine sineklerle mücadele yapılırsa 28.5.2004

Son aylarda, Filistin, Irak haberleri Gazetelerin, Televizyonların gündemlerinin ilk sıralarından düşmediği için uyuşturucu bataklığana düşmüş gençlerimizin içler acısı halleri Medyada pek yer olmaz oldu.

Halbuki, eskisine göre gençlerin uyuşturucu bataklığına düşme oranları her gün daha artmakta, bu illet yüzünden gün geçmiyor ki birkaç gencimiz heba olmuş olmasın. Bütün bunlara rağmen bu konuda ciddi bir çalışma da yapılmıyor. Sadece sineklerle mücadele edildiği, bataklıklar kurutulmadığı hatta, çoğaltıldığı için de zayıf hergün artmaktadır. Bütün kötülüklerde olduğu gibi uyuşturucu pisliğinin kaynağı Batı'dır. Batı ile yakınlaşmamız artıkça uyuşturucu illeti de ülkemizde yaygınlaşmaktadır.

Batı tehlikenin boyutlarını geç de olsa farkettiler fakat, çareyi yanlış adreste aradığı için bu bataklıktan kurtulamıyor, gün geçkiçe de bu bataklığa daha da batıyor:

Avrupa Birliği Uyuşturucu İzleme Merkezi (EMCDDA) tarafından yapılan bir araştırmada, AB ülkeleri vatandaşlarının yüzde 20'sinin hayatlarında en az bir kere esrar kullandığı belirlendi. Danimarka'da 15-16 yaş grubundaki gençlerin yüzde 89'u hayatlarında en az bir kere sarhoş oluyorlar. İrlanda ve Norveçli gençler, sürekli alkol tüketiminde AB ülkeleri içinde ilk sıralarda yer alıyor. AB'ye üye 15 ülke ve Norveç'te uyuşturucuyla mücadele konusunda yılda yaklaşık 2.5 milyar euro harcıyor.

Geçiş yolu üzerinde bulunun ülkemize, Batı'ya sadece geçiş esnasında uyuşturucunun bıraktığı paranın 25 milyar dolar olduğu konuşuluyor. Sadece geçiş ücreti bu olursa malın kendisinin değeri ne kadar olur siz tahmin edin. Bu kadar büyük miktarda giden zehir girdiği yerde neler yapmaz.

İçkinin uyuşturucuya alt yapı oluşturduğunu bilmeyen yok. Fakat Batı'da su gibi içki içimliyor. Su yerine bira kullanılıyor. Reklamlar serbest olduğu gibi ayrıca özendiriliyor. İçki içilmeyen yemek ve resmi özel protokol yok. Ondan sonra da, bu gençler niçin böyle oldu deniliyor. Mesela, Almanya'da yapılan anketler, alkol zehirlenmesiyle hastaneye kaldırılan 16 yaşından küçük genç sayısının bir yılda 3 katına çıktığını gösteriyor. Bilim adamları, gençleri alkole teşvik edenlerin başında meşrubat üreten şirketlerin geldiğini belirtiyorlar. Gençlere hitap eden votkallı limonata gibi içecekler geçen yıl 100 milyon şişe satılmış.

Yukarıda bahsettiğimiz gibi, Batı bataklıkla değil, sineklerle mücadele ediyor. Çünkü, gençleri, içkiden, uyuşturucudan korumlanın yolu, aileden maneviyattan geçer. Sen, yıllardır aileyi yıkmak için elinden geleni yap, ailenin temelini dinamit koyma anlamına gelen her türlü sapık ilişki serbest bırak, erkek erkeğe evlenmeye kanuni zemin hazırla; yine sen, 18 yaşını bulmuş gençleri kız erkek demeden evden uzaklaştır, ne haliniz varsa görün de, sonra da gençlerimiz uyuşturucu tacirlerinin eline nasıl düşüyor diye araştırma yap.

Evden atılan bu genç kızlar, gençler için hazırlanan "randevu evi" olarak kullanılan apartmanlarda sözde kiracı olarak kalmaktadırlar. Kümeden tavuk seçer gibi seçilen gençlerin ücreti 30 euro. Peki, bu kadar genç kıza burada çalışmaya nasıl razı edebiliyor bu kiracılar, diyeceksiniz? Bu ev sahipleri, aynı zamanda uyuşturucu madde kaçakçılarının ele başlarıdır. Beyaz zehire alıştırmış gençler, paraları tükenince tutkularını, sürdürülebilmek için, kendileri gibi uyuşturucu maddeye alıştırdıkları sevgililerini buralarda çalışmaya ikna ediyorlar. Bir de bakarsınız ki, çok iyi bir ailenin evden atılmış genç kıza, bu seks apartmanlarından birinde, kendisine 25-30 euro ödeyecek yabancı erkeği bekliyor. Çünkü, alıştığı uyuşturucu maddeye kavuşmanın tek çaresi budur!

Aileden, maneviyattan uzak, başıboş bırakılmış Batı gençliğinin hali bu. Peki ülkemizdeki gençlerin durumu nedir? Yarın da bunun üzerinde duralım!

Uyuşturucudan ölen "örnek" gösterilirse 29.5.2004

Dün, uyuşturucu bataklığına düşmüş, Batı gençliğinin durumunu ele almıştık. Bugün de, ülkemizdeki gençleri ele almak istiyorum. Liselerde -özellikle zengin muhitlerdeki liselerde- hızla yayılan uyuşturucu alışkanlığı, ortaöğretime kadar indi. Polis uyuşturucu tacirleri ile mücadele ediyor ama, sadece polisin mücadelesi ile iş bitmiyor. Bataklık kurutulmadığı için tam bir netice almak mümkün olmuyor.

Bu mücadelede, en büyük iş ailelere düşüyor. Sonra da, medyaya. Magazin basın sanatçıları devamlı haber yaparak genç nesilleri bunlara özendiriyor. Gençler bunların sadece sanatına değil günlük yaşayışına da ilgi duyuyor. Bunların çoğunun bu bataklıkla ilgisi bilindiği için, "çağdaş insan" olabilmek için uyuşturucuya da yabancı olmamak gerektiğini zannediyor.

Kültüren faaliyetlerde: yarışmalarda, ödüllendirmelerde sanatçıların bu yönüne de bakılması lazım. Fakat buna pek dikkat edilmiş yok. Örneğin, ilk kadın tiyatro sanatçısı ve modern dünyanın örnek kadını olarak gösterilip, adına ödül törenleri düzenlenen **Afife Jale** uyuşturucu bağımlısı biri idi. Türk Tiyatrosu'nun ilk kadın oyuncusu Afife Jale, bağımlısı olduğu kokain yüzünden hayatını kaybetmişti.

Afife Jale'nin yanısıra birçok ünlü sanatçının uyuşturucu tedavisi görmesi veya uyuşturucudan dolayı hayatını kaybetmesi "çağdaş" dünyanın uyuşturucu batağına ne denli saplandığını açıkça ortaya koyuyor. Bu ve bunun gibi örnekler, topluma nasıl bir çarpık zihniyetin pompalandığını da gözler önüne seriyor.

Bu mücadelede, Aile, basın ve polis üzerine düşeni eksiksiz olarak yapmadıkça gençlerimizi bu illetten kurtulmak mümkün değildir.

Aileler herşeyden önce, çocuklarını manevi yönden yetiştirmeleri, haramı helalı öğretmeleri şarttır. Bunun vicdanlara yerleştirilmesi gerekir. Böyle yapılırsa ailesinden uzak kaldığı yerde de sahip olduğu Allah korkusu kötülüklerden korur. Ayrıca ihtiyaçsızlık da, insanları azgınlığa, yanlış yollara sürükler. Bunun için aileler çocuklara ihtiyaçtan fazla para vermemelidir. Çocuğum sıkıntıya düşmesin diye her istediğini vermekle çocuğa en büyük kötülük yapılmış olmaktadır.

Anne- baba, çocuğun çevresini daima kontrol etmelidir. Kimlerle görüşüyor, nerelere gidiyor bilmelidir. Pek çok aile oğlunun arkadaşları eve geldiğinde, ev kirlenecek, dağılacak diye tepki gösteriyor. Ev kirlenmesinde nereye giderse gitsin diyor. Genç nereye gidecek? En yakın kahvehaneye gidecek. Burada, önce bira sonra diğer içkilere alışacak. Sonra da, bunun devamı olan uyuşturucuya sıra gelecek. Zaten uyuşturucu tacirleri buralarda kol geziyor.

Basın da, sanatçılar ile ilgili magazin haberlerinde uyuşturucu ile ilgisi olan sanatçıları gündemde tutmamalıdır. Sanatçılardaki manevi boşluk onları bu tür yanlış yollara sevk etmektedir. Nitekim Psikiyatrist Dr. Sefa Saygılı, "Bu insanlarda bir manevi doyumsuzluk var. Bu doyumsuzluğu maddiyatla tatmin etmeye çalışmaları, onları uyuşturucu gibi bağımlılık oluşturan maddeleri kullanmaya sevk ediyor. Şöhret ve para sahibi üst gelire sahip bu insanları bir yerden sonra gece hayatı gibi eğlenceler de tatmin etmeyince, kendilerini uyuşturucunun pençesinde buluyorlar. Zaten içinde buldukları ortam da buna müsait" diyor.

Yeşilay eski Başkanı Selahattin Kaptanağası da, "Sanatçılar maalesef buldukları konumun ne kadar önemli olduğunun bilincinde değiller. Para ve şöhretle maddi tatmini yaşayan sanatçılar, manevi tatminlere yöneliyorlar. Maddi güçlerini kullanarak, manevi duygularını tatmin edeceklerini zannediyorlar. Bu da onları uyuşturucu gibi maddelere sevk ediyor." diyor. Basını da şöyle uyarıyor: "Medya, insanların bu konudaki eğitiminde öncü olmalıdır. Özellikle gençleri böyle bir yaşama özendirilen programlardan kaçınmalıdır. Maalesef magazin programları gençleri adeta zehirlemektedir"

Bayan başkanın başı dertte! 4.6.2004

Geçenlerde 2012 Olimpiyatları talebimiz biliyorsunuz red edildi. Bundan dolayı bazılarınız üzülmüş olabilir. Sakın üzülmeyin. Red sebebiyle ne kadar büyük bir sıkıntıdan, ne kadar büyük bir rezaletten kurtulduğumuzu Habertürk'ün 27.05.2004 tarihli haberinden öğrendim. Bundan dolayı özellikle İstanbul Belediye Başkanı'na geçmiş olsun diyorum.

Habere göre, 2004 olimpiyatlarında Atina sokaklar fahişe kaynayacakmış, Tıpkı Atlanta ve Sydney'de olduğu gibi. Atina'da da büyük bir fahişe topluluğunun şehre akın etmesi bekleniyormuş.

Bu arada olimpiyatların, olmazsa olmaz bir kuralını da öğrenmiş oldum. Olimpiyat kurallarına göre olimpiyatların yapılacağı şehirde, gelenleri mutlu edecek sayıda fahişe bulunması gerekiyormuş...

Sıkıntı burada başlıyor... Belediye yetkilileri 50 -100 kişi olsa kolay diyor. Fakat geleceklerin sayısı Atina nüfusunun yüzde 5'ini bulunca iş zorlaşıyor. Tabii ki Atina kendi iç kaynaklarını kullanarak bu işin altından kalkamıyor.. Bunun için Atina'nın kadın belediye başkanı Dora Bakoyannis' bu günlerde çok telaşlıymış. Oyunlara aylar kaldığı için de çaresiz kalmış. Hemen komşu ülkeler aklına gelmiş. Türkiye'ye ve diğer komşu ülkelere haber yollayarak yardım talep etmiş. Duruma 'el atmalarını' ve 'fahişe açığını' kapatmalarını istemiş... Ne yapsın kadıncağız, sıkıntıya düşünce hemen komşuları aklına gelmiş. Komşularından acele cevap bekliyormuş. Olumlu cevap gelmezse işi zor. Olimpiyat

kurallarına uyulmadığı için 2004 Olimpiyatları iptal edilme tehlikesi ile karşı karşıya. Bakalım bayan başkan bu sıkıntıyı nasıl atlatacak!

Dış destek gelene kadar da, olimpiyatların yapılacağı günlerde Atina'da bir merkezden yönetilen 30 tane genelev açılması planlanmış. Ama, sorunlar bu 30 genelevle de bitmiyor. Bu arada başka bir iç problem baş göstermiş Atina'da. Problem 'Yunan fahişeler hareketi'nin (kege) bayan başkanı Dimitra Kanelepulo'un geçtiğimiz günlerde yaptığı zehir zemberek açıklaması. Yeni açılacak genelevlerin okul, kütüphane ve kilise gibi kamusal hizmet mekanlarının 200 metre yakınına açılmasının yasak olmasından dem vuran Kanelepulo'ya göre, bu karar kayıt dışı fuhuşu artıracak. Ve haksız rekabete yol açacak. Olan Yunanlı fahişelere olacak, fiyat indirmek zorunda kalacağız' diyor başkan. Onun telaşı da fahişelik fiyatlarının aşağıya çekilmiş olmasından. Bütün bu problemler karşısında artık tüm dünyada Atina'nın çuvallama ihtimali konuşuluyor. Bu durum tabii ki Atina belediye başkanının uykularını kaçırıyor.

Bugüne kadar ben zannederdim ki, Olimpiyat oyunlarında sadece spor yapılır. Organizasyonun gayesi bu. Demek ki, binlerce kişiye yarı açık genelevi sunma görevi de varmış. Aileyi, ahlakı değerleri yok etme gibi bir vazifesi de varmış.

Bu ve bunun gibi organizasyonlar, insanoğlunun maneviyattan, dinin kontrolundan çıktığında neler yapabileceğini göstermesi bakımından çok ibretli. İşin tuhafı bütün bunları, özgürlük ve medeniyet adına yapmaları. Bir taraftan kadın haklarından bahsederlerken diğer taraftan kadını seks kölesi yapmaları. İnsanı insan yapan, hayvanlardan ayırt eden hayayı, ahlakı yok ediyorlar; bunu da insanlara iyilik olarak sunuyorlar. İşin garibi bu tür istismarlara hiçbir kadın hakları savunucu derneğinden de tepki gelmemesi. Demek ki olup bitenden onlar da memnun.

Hıristiyanlar, ellerindeki tahrif edilmiş İncil'de bile geçen, Lut kavminin fuhuştan dolayı başlarına gelenler ile Pompei halkının başına gelenlerden ibret almıyorlar. İnsan diyecek şey bulamıyor. Zaten Cenab-ı Hak böyleleri yerini bildirmiş, bize diyecek bir şey bırakmamış. Ayet-i kerimede şöyle bildiriliyor: “ **Onlar hayvan gibidirler; hatta hayvandan daha aşağıdırlar.**” (Furkan,44). Aslında bunların Hıristiyanlığa falan da inandığı yok. Para ve şehvet tapınakları olmuş bunların!..

Peygamber Efendimiz de , ahir zamanda fuhuşun, zinanın çok yayılacağını, sokaklarda, caddelerde aleni olacağını haber veriyor. Hatta yoldan geçenler, yolun kenarına çekilin de, yürümemize mani olmayın denileceğini bildiriliyor. Artık hızlı bir şekilde, o günlere gittiğimiz anlaşılıyor.

İşte aradaki fark bu! 5.6.2004

Dün, ilk defa Eski Yunanlılarda başlatılan ve tanrıları Zeus için yapılan dini merasimin bir parçası sayılan Olimpiyat oyunlarında yapılan fuhuştan, ahlaksızlıklardan bahsetmiştik. Başlangıcı sahte bir tanrıya dayanan bir organizasyondan başka ne beklenir!

Batı'nın, Hıristiyan aleminin ahlaksızlığı sadece bu Olimpiyat Oyunları ile sınırlı değil tabii ki. Her türlü kültürel, sportif faaliyetlerde bu tür ahlaksızlık organizasyonun bir parçası haline gelmiş. Kültürel, sportif, ticari... her yerde kadın istismarı var. Ahlaksızlık, fuhuş, her türlü sapıklık Batı medeniyetinin bir parçası haline geldi.

Gittikleri her yere de bu ahlaksızlığı götürüyorlar. İsla aleyhisselamın buyurduğu gibi, “ İnsan kendinde olandan verir”. Mesela Balkanlara girdikten sonra, fuhuş dev boyutlara ulaştı. Artık 11 yaşındaki kız çocukları bile fuhuş ağının içinde. Fuhuşa talep ise Birleşmiş Milletler ve NATO'nun Kosova'da görev yapan kırkbin kişilik uluslararası barış gücünden geliyor. Sözde halkın özgürlüğü için gidenler, onları fuhuşun kölesi yapıyorlar.

Uluslararası Af Örgütü raporuna göre, yüzlerce kadın bölgede, fuhuşu örgütleyen çeteler tarafından oradan oraya götürülüyor ve esir muamelesi görüyorlar. Af Örgütü, Kosova'daki uluslararası güçleri bu kadınların insan haklarını korumamakla ve bir çok olayda bizzat fuhuşun içinde yer almakla suçluyor..

Doğu Avrupa ülkelerinden her yıl 120 bin dolayında kadın fuhuş için Batı Avrupa ülkelerine getiriliyor. AB tarafından yapılan bir araştırmaya göre, Doğu Avrupa ülkelerinden getirilen yaklaşık 500 bin kadını fuhuşa zorlayan şebekelerin toplam geliri her yıl yaklaşık 15 milyar euro'yu buluyor.

Almanya'daki bulunan yaklaşık 200 bin yabancı hayat kadınının çoğu Rusya, Litvanya, Polonya, Ukrayna ve Bulgaristan'dan getiriliyor. Araştırmada, Fuhuşa zorlanan kadınların çoğunun ölümle tehdit edildiği, tecavüze uğradığı ve sürekli baskı altında tutulduğu, fahişelik yapan her 2 yabancı kadından birinin kandırılarak bir Batı Avrupa ülkesine getirildiği ifade edildi. Irak'a gidenlerin de yerli halka yaptıkları, baskıları, genç kızlara- kadınlara olan tecavüzleri her gün gazetelerden okuyoruz. Afganistana'a gittiklerinin haftasında, ilk

yaptıkları işlerden biri de güzellik salonları açmak oldu. Maksatları güzellik salonu adı altında, randevu evi açmak tabii ki.

Avrupada aile hayatı artık bitti. Cinsi hayattaki sapıklık hayvanlarda bile yok. Yapılan araştırmaya göre, Hollanda'da birlikte yaşayan çiftlerin yaklaşık yarısının, partnerleriyle akit yaparak aynı evde oturdukları tespit edildi. Bu oran, çiftlerin yaş grubu yükseldikçe daha da artış gösteriyor. Merkezi İstatistik Bürosu'nca yapılan kayıt taramasına göre, Ocak 2003 itibariyle evlenmeden birlikte yaşayan eşlerin sayısı milyonlarla ifade ediliyor.

Büroya göre, gençler arasında birlikte yaşama oranı daha ileri yaş gruplarından yüksek olmasına karşın, bu grup içerisinde, eşyle birliktelik belge imzalayanların oranı oldukça düşük bir düzeyde kalıyor.

Gençlerin evlenmemesi, aile hayatının yok edilmesi için ellerinden geleni yaptıkları gibi şimdi de, zar zor devam ettirilen az sayıdaki evlilikleri yıkmak için yeni bir oyun sergileniyor. Almanya'da başlatılan 10 günlük misafir uygulamasına göre; bir ailenin kadını da, karşı aileye 10 günlük misafire misafir gidiyor. O ailenin kadını da, karşı aileye gidiyor. Bu şekilde giden kadınlar, 10 günlük süre zarfında, gittikleri evdeki çocuklara annelik, babalarına da eşlik yapıyorlar. Bu oyunu en iyi şekilde oynayan, gittikleri evde en iyi şekilde uyum sağlayan kadınlara da yarışmalarla ödül veriliyor. Bu, fuhşun girmediği az sayıdaki aileyi de pisliğe bulaştırmaktır. Bu rezaletler şeytanın bile aklına gelmez. Bunlar şeytana bile parmak ısırtıyorlar.

Osmanlı, Balkanlarda, Irakta... asırlarca hüküm sürdü. Hiçbir Türk askerinin bırakın tecavüzü kadına kıza yan gözle bile bakmadığını kendi tarihçileri söylüyor. İşte aradaki fark. Onları gayeleri gittikleri yerleri maddi manevi sömürmek. Osmanlı ise almak için değil vermek için gidiyordu. Kendi isteği ile Müslüman olanlara dünya ve ahiret saadeti sunuyor. Müslüman olmayanlara da, dünya rahatlığı. Osmanlı ister Müslüman olsun isten gayri müslim, herkesi önce insan olarak görüyor. Bir insana nasıl muamele yapılacaksa öyle davranıyordu. Gittiği ülkedeki insanın, malını, canını, namusunu korumak onun birinci vazifesi idi. Çünkü mensubu olduğu İslamiyet böyle emrediyordu. İnsanı insan yapan Hak dindir. Bu yoksa insan azgınlaşır, canavarlaşır. Yapamayacağı bir şey olmaz. Vahşi hayvanların yaptığı bunların yaptıklarının yanında çok hafif kalır. Sözde medeni insanların, özgürlük, insan hakları adına yaptıkları vahşetleri her gün ibretle seyrediyoruz. Herhalde hayvanlar, böyle insan olmaksansa, hayvan olarak yaratıldıklarına şükrediyorlarlardır.

Diyalogcuların kulakları çınlasın! 11.6.2004

Dinlerarası diyalogu başlatan Vatikan'ın, bu konuda samimi olmadığını, bu proje ile İslamiyetin yayılmasına, güçlenmesine mani olmak istediğini, misyoner faaliyetleri için diyalogu bir vasıta olarak gördüğünü devamlı yazıyoruz. Fakat ülkemizdeki diyalogcular bir türlü buna inanmıyorlar. Şimdi aynı şeyleri Hıristiyanlar da söylüyor. Bakalım yine inanmamakta ısrar edecekler mi? Vatikan, diyalogun bir şartı olarak hiçbir dinin başka bir dini kötülemeyeceğini, yayılmasına mani olmayacağını söylemesine rağmen kendisi tam tersine hareket etmektedir. Demek ki bu şart sadece Müslümanlar için geçerli.

Almanya'da yayımlanan **Welt Am Sonntag** gazetesi, 30 Mayıs 2004 tarihli nüshasında 'Milyonlar Muhammed'e Karşı' manşetiyle yayınladığı bir raporda, Vatikan'ın, İslam'ın yayılmasını engellemek ve Hz. Muhammed'i karalamak için Katolik Kilisesi'ne bağlı gizli bir misyonerlik örgütüne milyar dolarlık fon tahsis ettiği yazılı. Bu raporda özetle şöyle deniliyor:

Vatikan, Katolik Kilisesi'ne bağlı, dünyanın dört bir yanında şubeleri olan ve gizli misyonerlik faaliyeti ile İslam'ın yayılmasını engelliyor. Vatikan, büyük bir meblağdan oluşan bu fonunu, gizli "Congregation for the Evangelization of Peoples (İnsanları Evangelist Yapma Cemaati)"in vasıtasıyla kullanıyor.

Raporu yayınlayan Andreas Englisch, cemaatin öncelikli hedefinin Hz. Muhammed'in insanlığın gözündeki imajını zedelemek yoluyla İslam'ın yayılmasını frenlemek ve insanların İslam dinine gösterdiği ilgiyi azaltmak olduğunu ifade ediyor.

Raporda, Hıristiyanlaştırma Cemaati'nin bir çok hükümetten sosyal, kültürel ve ekonomik yardım gördüğü belirtilerek, birçok hükümet yetkilisi ve diplomatın cemaatten Katolik inancın yaygınlaşması için ellerinden gelen hiç bir desteği esirgemedikleri belirtiliyor.

Raporda, Papa'nın İnsanları Hıristiyanlaştırma Cemaati'ne verdiği açık desteğin altı çizilerek, Papa'nın Katolik inancın yeryüzünde yaygınlaştırılması için gereken tüm yeni metod, yol ve yöntemlerin kullanılması yönünde talimatlarının titizlikle uygulandığı belirtiliyor.

Fakir ülkelerdeki Müslümanlara bedava sağlık hizmetleri verilerek Hıristiyanlaştırılması, diğer bölgelerde ise, Hıristiyan-Müslüman diyalogunun desteklenmesi

adı altında çalışmalar sürdürülmesi tavsiye edilen raporda, Müslüman ülkelerde yürütülen bu çalışmaların kesinlikle gizli tutulması isteniyor.

İnsanları Hıristiyanlaştırma Cemaati katı ve acımasız kurallarla yönetiliyor. Buna örnek olarak, cemaatin idarecilerinden Kardinal Crescenzo Sepe'nin, cemaat çalışanlarını "askerlerim" diye çağırmasını gösteriliyor. Cemaate bağlı 1081 kişi, Hıristiyanlığı yaymanın yasaklandığı dünyanın değişik ülkelerinde gizli misyonerlik faaliyeti yürütülüyor.

Misyonerliğin resmen yasaklandığı Suudi Arabistan, Yemen, Çin, Vietnam ve Kamboçya gibi ülkelerde misyonerlik çalışmaları bu cemaat üyeleri tarafından büyük bir gizlilik içinde yürütülüyor. Dünyanın değişik ülkelerinden 85 bin papaz ve piskopos ile 450 bin misyonerin desteğini gören cemaat, geçen yıl dünyanın farklı bölgelerinde yürütülen 280 ayrı proje kapsamında 65 bin papaz görevlendirdi.

Cemaat bünyesinde papaz ve yönetici ordusundan ayrı olarak misyonerlik faaliyeti yürüten 1 milyon insan daha çalışıyor. Bu misyonerler, yaz-kış, uzak-yakın, güvenli-tehlikeli ayırımı gözetmeden bütün bölgelere giderek maddi sıkıntı içindeki insanlara Hıristiyanlığı aşılama çalışıyor.

Cemaat sağlık ve eğitim kurumları bakımından büyük ve güçlü bir alt yapıya sahip. Cemaatin, 42 bin okul, bin 600 hastane, 6 bin ilk yardım kliniği, 780 AIDS yardım ve tedavi merkezi ile 12 bin ofisi bulunuyor. Tüm bu kurumların ihtiyaç sahipleri ile fakirlere hizmet adı altında aslında Hıristiyanlık propagandası yapıyor.

"Diyalog vasıtasıyla, Hıristiyanları Müslümanlaştırmaya kalkışmak en büyük dinsizliktir" diyen içimizdeki diyalogçuların kulakları çınlasın!

Anadolu'yu eski toprakları olarak görüyorlar 12.6.2004

Dün, Vatikan'ın, İslamiyetin yayılmasını önlemek ve Hıristiyanlığı yaymak için dünya çapında başlattığı seferberlikten bahsetmiştim. Bugün bu seferberliğin bir parçası olarak ülkemizde yaptıkları yıkımdan söz etmek istiyorum:

Misyonerler ülkemizde her bölge için farklı çalışma yapıyorlar. Mesela, Güneydoğu'da Kürtçe İncil ile Kürtçe dini kitap ve CD dağıtıyorlar. Hıristiyanlık propagandası içeren Kürtçe filmleri yayınlamaları için yerel televizyonlara büyük paralar teklif ediyorlar. Kendilerine ilgi gösterenlere vize kolaylığı gösteriyorlar, öğrencilere bedava kurs ve okuma imkanı sağlıyorlar. Türkiye için hedefleri; 10 yıl içinde 5 milyon kişiyi Hıristiyanlaştırmak.

Hal böyle olunca misyonerlik faaliyetleri, Türkiye'nin millî bütünlüğünü tehdit eder noktaya ulaştı. Kanunî boşlukları iyi kullanan misyonerler, etnik kökenleri kaşıyarak, yeni azınlıklar oluşturma gayretindedir. Emniyet birimlerinin, topladığı istihbarat bilgilerine göre, Türkiye'deki misyoner çalışmaları, Ermeni Toprakları Merkezi, Avrupa Kiliseler Birliği, Ortodoks Kiliseler Birliği ve Dünya Kiliseler Birliği üyesi kişiler tarafından yürütülüyor. Türkiye'deki misyoner faaliyetleri, Karadeniz'de Pontus, Güneydoğu'da Yezidîlik, Keldanîlik ve Hıristiyan Kürtler, Doğu Anadolu'da Ermenilik, Ege Bölgesi ve İstanbul'da ise "Hıristiyanlığın Eski Toprakları" şifreleri ile gündeme getirilip, etnik kökenler öne çıkarılıyor. İstanbul başta olmak üzere, büyük şehirlerde bazı radyo istasyonlarından Türkçe Hıristiyanlık propagandası yapılıyor.

Misyonerler, Marmara Depremi'nin ardından yardım yapma bahanesiyle, bu bölgeyi adeta istila etti. Yardım etme bahanesiyle bölgeyi saran misyonerler, depremzede vatandaşları, maddi yardım karşılığında din değiştirmeye zorladı. Sivil toplum kuruluşu adı altında bölgeye yerleşen misyonerler, Vatikan'a bağlı "Cartias" adlı misyoner örgütle bağlantılı çalışıyorlar.

Vatikan ve CIA ile ortak çalışan "Cartias" örgütünün plânı şöyle açıklandı: "İlk hedefleri, halkın millî devlet bilincini ve millî kimliği yıpratmak. Bunun için para harcamaktan kaçınmıyor, yardım üstüne yardım dağıtıyor ve 'Bak senin devletin yapmadı, ben yapıyorum' diyorlar. İncil dağıtıyorlar, para veriyorlar, kiliseye götürüyorlar. AB ülkelerindeki şehirlerin Türk belediyeleri ile "kardeş şehir" ilan edilmesinin, belediyelerle irtibat kurulmasının, yardımlar dağıtılmasının ardında, Türk millî kimliğini yok etme plânı yatıyor".

Misyonerlerin yoğun olarak faaliyet yürüttüğü bölgelerin başında Güneydoğu Anadolu Bölgesi geliyor. Bu bölgede Yezidîlik, Keldanîlik ve Hıristiyan Kürtler şifreleri ile faaliyet yürüten misyonerler, her fırsatta Kürtçe'yi kullanıyor. AB'ye uyum amacıyla Kürtçe yayının serbest hale getirilmesini fırsat olarak değerlendiren misyonerler, bölgede yüz binlerce Kürtçe CD, İncil ve Hıristiyanlık ve Kürtçülük propagandası içeren kitap dağıttı.

İstihbarat birimlerinin topladığı bilgilere göre, vatandaşlar, para karşılığında Hıristiyanlığı seçmeye yönlendiriliyor. Birçok vaftiz töreninin Fırat Nehri'nde yapıldığını

fotoğraflarla belgeleyen yetkililer, bu törenlerde bazı Avrupa ülkelerinin konsolosluk görevlilerinin de hazır bulunduğunu, bu elçilik yetkililerinin Avrupa ülkelerine gitmek için vize almak isteyen vatandaşlara, vaftiz töreni sonrasında kolaylık sağladığını belirtti.

Öte yandan misyonerlerin, bölgedeki yerel televizyon kanalları ile radyoları kısıpca aldığı, yerel radyo-tv yöneticilerine, Kürtçe'nin çeşitli lehçeleriyle dublaj yapılmış Hıristiyanlık propagandası içeren görsel ve sesli kaset ve CD'leri yayınlamaların karşılığında önemli paraların teklif edildiği kaydedildi. Misyonerlerin, Kürtçe öğrendikten sonra bölgeye geldiğine dikkat çeken yetkililer, Güneydoğu Anadolu ile birlikte Irak'ta da Hıristiyanlığın yaygınlaşması için çalışma yürüttüklerini, Hıristiyanlık propagandası içeren Kürtçe ve Arapça film çekimleri yapıldığı kaydedildi.

ATO tarafından hazırlanan raporda da, bu faaliyetlerin "Misyonerlik Haçlı zihniyetinin devamı" olarak gösterilmektedir. Raporda, Türkiye'nin misyonerlerin hedefi haline geldiği belirtiliyor. Faaliyetlerini Karadeniz ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde yoğunlaştıran misyonerler, çeşitli piknik, gezi, ev toplantıları gibi sosyal faaliyetler ve ayin, kış okulu, seminer, konferans gibi eğitim amaçlı organizasyonlar ile sempatican kazanıyor, denilmektedir.

Diyaloga zarar gelecek korkusuyla Vatikan gibi bırakın yurt dışında İslamı yayma işini, yurt içinde bile neredeyse Müslümanım bile demekten korkan diyalogçular bütün bunlardan sonra bakalım ne diyecekler, merak ediyorum.

Kur'an-ı kerimin "Tarihselliği" zirvası 18.6.2004

Batı Hıristiyan âlemi, savaşla, güç kullanarak İslamı yok edemeyeceğini anlayınca, 18.yüzyıldan itibaren, taktik değiştirerek İslamı içeriden yıkmaya yöneldi. Bunun için, adı İslam olan gerçekte İslam ile ilgisi olmayan akımlar, fraksiyon ortaya çıkarttılar. Bunları el altından desteklediler. Dinde reform, modernizm, tarihsellik... gibi akımlar bu tür çalışmaların bir ürünüdür.

Bu akımlarla önce, İslamı bozulmadan, orijinal haliyle bizlere ulaştıran alimlere karşı itimat sarsıcı faaliyetlerde bulundular. Hemen arkasından, mevdu idi, uydurma idi, tarihseldi iddiaları ile Hadis-i şeriflere karşı itimat sarsıldı. Şimdi sıra geldi Kur'an-ı kerime. Şimdi de, "Tarihsellik" savsatası ile Yüce Kitabımız Kur'an-ı kerim hakkında şüphe ve tereddütler oluşturma peşindeler. İslam düşmanlarının oyununa gelmemek için, tarihsellik nedir, bu yolla ne yapılmak isteniyor bilmemiz gerekiyor.

Tarihselciler, "Kur'an, tarihsel bir metindir. Nazil olduğu çağdaki insanlara göre hükümler getirmiştir. Dolayısıyla günümüz şartlarına göre, yeni yorumlar ve hükümler gerekir. Bu hükümler, Kur'anın açık hükümlerine aykırı bile olsa bu yapılmalıdır. Hadisler için de aynı yaklaşım lazımdır."

Tarihselciler, böylece, ahkam ayetlerini yok farzedip İslamiyeti ilahi bir din olmaktan çıkartıp beşeri bir sistem haline getirmek istiyorlar. Yani adı İslam olan, gerçekten İslam ile ilgisi olmayan tamamen ahlaki değerlere havi bir inanç sistemi ortaya çıkartmak istiyorlar.

Tarihsellik (tarihte kalmış, miadını doldurmuş) fikrin ilk ortaya atan Necmeddin et-Tüfî sayılır. Tüfî, ibâdetlerde değil, fakat mânâ ve gâyelerini aklın kavrayabileceğini iddia ettiği, muamelât ve dünyevî siyâsete dair ahkâmın, dayanağı ne olursa olsun, zamanın değişmesiyle maslahata uygun olarak değiştirilebileceğini söylemiştir.

Tüfî'nin, bu bozuk fikirleri itibar görmeyip unutulmuş iken, Musa Cârullah Beykiyef, Muhammed Abduh, Sir Ahmed Han, Cemaleddin Efgânî, Muhammed Abduh, Reşid Rızâ, Hamidullah, Fazlurrahman, Muhammed Arkoun, Nasr Hamid Ebû Zeyd, Hasan Hanefî gibi kimseler tarafından yeniden canlandırıldı. Ülkemizde ise, Mehmet Sait Hatipoğlu, Hayri Kırbaşoğlu, Hüseyin Atay ve Y.Nuri Öztürk gibi modernist ilahiyatçılar bu ekölü temsil etmektedirler.

Bu akımın önce gelenleri, faizi yasaklayan, çeşitli suçların cezalarını bildiren, kadının statüsünü belirleyen, miras taksiminin nasıl olacağını tayin eden ahkam ayetlerinin zamana göre değişebileceğini söylerken, daha sonra gelen ilahiyatçılar, namaz, zekat hac gibi ibâdetlerde, hatta, Cennete, Cehenneme inanma gibi itikad ile ilgili ayetlerde de değişiklik olabileceğini iddia etmeye başladılar.

Her Ehli sünnet dışı akımda olduğu gibi bu yıkıcı akımda da, referans aldıkları kimse İbn Teymiyye'dir. Bunun için İbni Teymiye Protestanlığın kurucusu Luther'e benzetilir. Tarihselciler İbni Teymiye gibi kendilerine hareket noktası olarak akılı almışlar; akıl ile nakil çatışır, akıl esas alınır diyerek gerektiğinde nasslardan sarf-ı nazar etmeyi kabullenmişlerdir.

Tarihselciler, Müslümanların geri kalmasının müsebbibi olarak İslamiyete uymayan, dinin emirlerini yerine getirmeyen Müslümanları değil, İslamiyetin kendisini görmekteler. Suçlu olarak kendilerini değil dini görmekteler. Bu geri kalmışlıktan kurtulmak için de, dinin emir ve yasaklarının Batı'nın ön gördüğü sisteme göre yeniden şekillenmesini istiyorlar. Başka bir ifade ile, Hıristiyanlıkta olduğu gibi, dinin hiçbir şeye karışmamasını sosyal hayattan tamamen çekilmesini, ilahi sistemin yerini, ahlaki, felsefi temele dayalı beşeri bir sistemlerin almasını istiyorlar.

Bu akım hedefine ulaştığında, gerçek manada İslamiyet kalmayacağı için de, Batı rahat bir nefes alacak. Artık uykuları kaçmayacak!.. Müslümanları sömürmeleri, köleleştirmeleri daha kolay olacak.

Tarihselcilerin hedefi; yeni bir din! 19.6.2004

Dün, tarihselcilerin Kur'an-ı kerimdeki Ahkam ayetleri için, " tarihte kaldı, miadını doldurdu" şeklindeki zıvalarından bahsederek, İsmi İslam olan fakat emir ve yasağı olmayan sadece ahlaki, felsefi bir inanç sistemi kurmak istediklerinden bahsetmiştim.

Halbuki din, sadece ahlâk kâidelerinden ibâret olsaydı, bunun için vahye, peygambere ve mukaddes kitaplara gerek kalmazdı. Cemiyetteki yaygın vicdan, ahlâk prensiplerini tesbit etmeye kâfi gelirdi. Veya sadece ahlakî hükümlerden ibaret kalmış Hıristiyanlık kâfi gelebilir; hazreti Muhammed'in gönderilmesine ihtiyaç olmazdı.

İnsanlar, kabul edip etmemekte hürdür. Ancak kabul ettiği zaman, aklını değil, vahyi tasdik etmek durumundadır. Yalnızca akla uygun olsun denirse, o zaman vahy değil, akıl tasdik edilmiş olur ki bu sisteme artık din değil, felsefe denir. Batı destekli "Tarihselciler", Kur'an-ı kerimi, belli bir zaman belli bir insan topluluğuna hitap ettiğini iddia ederek, İslamiyetin son din olduğunu inancını sarsmak istiyorlar.

Halbuki İslamiyet, daha önceki semâvî hukuk kuralları gibi muayyen bir beldeye ya da kavme şâmil değildir. İslâm hukuku belirli bir zaman veya mekân ile kayıtlı olmaksızın bütün zamanlar ve mekânlar için cârî hükümler getirmiştir. Bütün zamanların hukuku oluşu onun devamlılık özelliğinin tezâhürüdür. Bunun yanı sıra İslâm hukuku millet, soy, belde ve din farkı aranmaksızın bütün insanlara tatbik edilebilirlik hususiyeti taşır. Cihanşümül bir hukuk sistemi olma hususiyeti gereği, İslâm hukuku hükümleri çeşitli durumlara uyum sağlamaya elverişli olarak konulmuştur.

İslamiyet son din olduğu için değişmesi söz konusu değildir. Cenab-ı Hak dini değiştirme yetkisini Resulüne bile vermemiş değildir. Nitekim **"Onlara âyetlerimiz açıkça okunduğu zaman, öldükten sonra bize kavuşmayı beklemeyenler, «ya bundan başka bir Kur'an getir veya bunu değiştir!» dediler. De ki: «Onu kendiliğimden getirmem benim için olacak şey değildir. Ben, bana vahyolunandan başkasına uymam. Çünkü sizin arzularınıza uyar da Rabbime isyan edersem, elbette büyük günün azâbından korkarım»"** meâlindeki bir âyette (Yûnus: 15) Hazret-i Peygamber'in bile Kur'an-ı kerim hükümlerini değiştirmeye salâhiyetli olmadığı bildirilmiştir. **"Allah'ın kelimelerini değiştirebilecek kimse yoktur"** (En'am: 34, Kehf: 27) ve **"Allah'ın sözlerinde aslâ değişme yoktur"** (Yûnus: 64) meâlindeki âyetlerde bu husus te'yid edilmektedir. Bir başka deyişle İslâm hukuku bütünüyle ya vardır, ya da yoktur.

İslâm ulemâsı, İslâm hukukunun referans kaynağı olan İslâm dininin cihanşümül bir din olduğunu; her din gibi nasslara (dogmalara) dayandığını; bu nassların vaz'ı itibariyle de tekemmül ettiğini ve binâenaleyh zamanla mutlak olarak değişmesinin söz konusu olmadığını bildirmişlerdir. Nitekim Kur'an-ı kerim âyetlerinin iniş itibariyle sonuncuları arasında bulunan ve Hazret-i Peygamber'in Vedâ haccında gelen **"Bugün size dininizi kemâle erdirdim. Üzerinizdeki nimetimi tamamladım. Din olarak sizin için İslâmiyeti seçtim ve ondan râzı oldum"** (Mâide: 3) meâlindeki âyet ile **"Yaş ve kuru ne varsa hepsi Kur'an-ı kerimde mevcuttur"** (En'am: 59), **"Bu Kitap'ta hiçbir şeyi eksik bırakmadık"** (En'am: 38), **"Rabbinin sözü doğruluk ve adâlet bakımından tamamlanmıştır. O'nun sözlerini değiştirebilecek kimse yoktur"** (En'am: 115) ve **"Bu Kitab'ı sana herşey için bir açıklama, bir hidâyet ve rahmet kaynağı ve müslümanlar için de bir müjdecî olarak indirdik"** (Nahl: 89) meâlindeki âyetler İslâm hukukunun değişmez ve kemâle ermiş vasfını göstermektedir.

Bu açık ayet-i kerime hükümlerine rağmen, Kur'an-ı kerimin tarihselliğini (tarihte kalma, miadını doldurma) iddia edenlerin, İslamiyetle ne kadar ilgilerinin kaldığına siz karar verin artık!

Osmanlı da çok çekmişti bunlardan! 25.6.2004

NATO'nun, 28-29 Temmuz'da İstanbul'da yapacağı toplantı için güvenlik tedbirleri en üst düzende. Aylardır bunun çalışması yapılıyor. Kara, deniz ve hava yolu trafiğinde büyük kısıtlama olacak. Toplantı boyunca savaş uçakları İstanbul semalarında sürekli dolaşacak. Tabiri caiz ise kuş uçurtmayacaklar.

Bütün bu alınan tedbirler, basına yansıyınca, "Kime karşı" sorusunu gündeme getirdi. Herkesin ortak görüşü, "İslami teröre" karşı. İslam ile terör kelimeleri bir araya gelemez, fakat eylemleri yapanlar kendilerini Müslüman olarak tanıttıkları için bu tabir kullanılıyor. İster istemez bütün Müslümanları yaralıyor bu tabir. Müslümanlar için ne kadar üzücü bir şey değil mi? Bütün dünyada, terör konusu gündeme gelince hemen İslamiyet hatıra geliyor. İslami kötülemede, gözden düşürmede bundan daha kötü bir propaganda olamaz herhalde? İnsanlara huzur vermek için gönderilen İslamiyet ve asırlar boyunca bu huzuru dünyaya tattıran Müslümanlar için bundan daha kötü bir imaj olur mu?

Olaylara bu açıdan bakınca, İslamla en küçük bir ilgisi olanın dinine bu kadar zarar veremeyeceği aklına geliyor insanın. O zaman ya bunların İslamla ilgileri yok veya birileri İslama zarar vermek için bunları kullanıyor. Her ne şekilde olursa olsun, olaylardan ibret almak, verilen zararı gücümüz yettiği kadar azaltmak için İslam adına ortaya çıkıp, Müslümanlara bu kadar zarar veren terör örgütlerinin kaynağını bilmek tarihi seyirlerini takip etmek önemli bir görev olmalı bizler için.

Dini tabirle fitneyi, bugünkü ifadeyle terörü İslamiyet şiddetle yasaklamıştır. Mensuplarını bu felaketten uzak tutmuştur. Peygamber Efendimiz, fitne çıkarıcıları lanetlemiştir. Bunun için, İslamiyetin gerçek temsilcileri olan Ehli sünnet Müslümanları bundan hep uzak kalmışlar, teröre hiç bulaşmamışlardır.

Tarih boyunca Müslümanların başına gelen bu musibetlere, Müslüman kimliği ile ortaya çıkıp İslamiyeti istismar eden kimseler sebep olmuştur. Bugün terör deyince, Selefli meşrepli Vehhabilik ve El - Kaide örgütü akla geliyor. 1730'lı yıllarda başlayan bu terör, tamamen ortadan kaldırmaya Osmanlının ömrü kifayet etmedi. Osmanlı yıkıldığında bu bela devam ediyordu. Bugün de hala devam ediyor. Vehhabiler, özellikle Türk devletlerinde, Kafkaslarda (Çeçenlerde), Afganistanda, Balkanlarda aç insanlara milyarlarca dolar dağıtarak bozuk inançlarını hızla yaymaktadırlar.

İsminin İslam olmasına bakmayın, Selefi meşrepli Vehhabiliği, 1737 senesinde Abdülvehhâb oğlu Muhammed'i kullanarak Arabistan'da kuran İngilizlerdir. Kısa zaman sonra, İngilizlerin siyasi ve askerî yardımları ile, Arabistan'da cahil çöl bedeviler arasında hızla yayıldı.

Bu hareket Necd şeyhi olan Muhammed bin Suud'dan siyasi destek gördü. Abdülvehhâboğlu bunun kızı ile evliydi. İngilizler de, bol para vererek ve siyasi, askerî yardımlar vaad ederek, Abdülvehhâb oğlu Muhammed ile işbirliği yapmasını temin etti. Vehhâbililiği yaymak için, gaddar Muhammed bin Suud'u maşa olarak kullandı.

Vehhabiler önce Mekkeye saldırdılar. İlk saldırıda Mekke'ye giremediler fakat çok kan döktüler. Mekke'ye giremeyince bu defa da, Tâif şehrine asker gönderdiler. Önerine çıkanları, kadın, erkek ve çocuk demeyip öldürdüler. Beşikteki yavruları bile parçaladılar. Sokaklar kan gölüne dönüştü. Sokak ortasındaki cesetleri kendileri kaldırmadıkları gibi başkalarının da kaldırılmalarına müsaade etmediler. Cesetler kurda kuşa yem oldu.

İngiliz destekli bu vahşetlere o zamanlar Batı'nın hiç sesi çıkmadı. Şimdi silah kendilerine de dönünce İslamı suçluyorlar. Buna hiç mi hiç hakları yok. Aslında bizim onları suçlamamız lazım. Çünkü bugüne kadar Selefliği, Vehhabiliği kuran, besleyen ve destekleyen onlardır.

İslam ve Terör 26.6.2004

Son yıllarda özellikle de İstanbul'daki NATO toplantısının gündeme geldiği şu günlerde "İslami terör" tabiri sık sık kullanılmakta, bazıları da bunnu fırsat bilerek İslamiyeti kötülemekte ve İslamiyeti terörün kaynağı olarak göstermektedir. Bu, dinimi yapılan en büyük haksızlıktır. İslamiyette bu iki kelimenin yanyana gelmesi mümkün değildir. Geliş gayesi insanları hem dünyada hem ahirette huzura kavuşturmak olan İslamiyetin huzursuzluk, anarşi kaynağı olması mümkün mü?

İslâm dini, birlik beraberliği, yardımlaşmayı, kanunlara karşı gelmemeyi, fitne, yani anarşi çıkarmamayı, Müslüman olsun olmasın herkesin hakkını gözetmeyi, kimseyi incitmemeyi emretmektedir.

İslam büyükleri, tarih boyunca, isyandan, anarşiden uzak kalmışlar, taraftarlarını da buna bulaştırmamışlardır. Ehl-i sünnetin reisi büyük alim **İmam-ı a'zam Ebu Hanife** hazretleri, ikinci bin yılın mücedidi **İmam-ı Rabbani** hazretleri kendilerine yapılan haksızlığa, zulme rağmen devlete isyan etmemişler, talebelerini de isyandan uzak tutmuşlardır. Zaten, İmam-ı a'zam hazretlerine göre, ehli sünnet olmanın şartlarından biri de her halükârda devlete isyan etmemektir.

Niçin bu kadar fitneden, anarşiden uzak kaldılar? Çünkü, **Peygamberimiz** böyle emrediyor: " Fitne çıkarana lanet olsun!" "Fitne zamanında, devletinize tâbi olunuz. Size zulüm edilse, mallarınız alınsa da, ona itaât ediniz!". "Fitne zamanında, İslâmiyete sarılınız. Kendinizi kurtarınız. Başkalarına akıl vermeyiniz! Evinizden dışarı çıkmayınız. Dilinizi tutunuz!". "Fitne zamanında, çok kimse öldürülür. Onların arasına karışmayın kurtulur". "Fitnecilere karışmayan, saadete kavuşur. Fitneye yakalanıp, sabreden de, saadete kavuşur".

"Allah'a kasem ederim ki, insanlar öyle bir devir yaşayacaklar ki, kâtil niçin öldürdüğünü, maktûl niçin öldürüldüğünü bilmeyecek" Bu nasıl olacak? diye sorulduğu zaman Hz. Peygamber şu açıklamayı yapar: **"İşte bu fitnedir; ölen de öldüren de cehennemdedir."**

Bütün bu emirlerden sonra bir Müslüman anarşiye, teröre nasıl karışabilir? Kim olursa olsun bir insanı nasıl öldürülebilir? Kur'ân-ı Kerîm herşeyden önce insanoğluna diğer mahlukat arasında mümtaz, üstün bir yer vermiştir. Böyle, müstesna bir yeri olan varlığa yapılacak tecavüzleri Cenab-ı Hak karşılıksız bırakmayacak, en ağır şekilde cezalandıracaktır.

İnsanı fitneye, teröre sürükleyen etkenlerin başı yine cehalettir. Çünkü, cahil kimselerin kandırılması çok kolaydır.

Hz. Peygamberin fitneden korunma hususunda Huzeyfe'ye yaptığı şu tavsiye bunun ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. **"Dinini bildiğin müddetçe fitne sana zarar vermez. Fitne, bâtil ile hakkı birbirinden tefrik edemeyip karıştırdığın zaman ortaya çıkar"**

Memleketimizde, yetmişli yıllara kadar Müslümanlar Peygamberimizin bu emirlerine uymuşlar, fitneden, kargaşadan uzak kalmışlardır. Çünkü Osmanlıdan kalma fitneden uzak durma geleneği vardı. Daha sonraları, ilim azalıp, ticari ve siyasi maksatlarla piyasaya sürülen, anarşi, terör, isyan gibi dinimizde yeri olmayan ihtilalci fikirlerin ateşli savunucuları, **Hasan el Benna, Seyid Kutup, Mevdudi, Ali Şeriatî, Humeyni, Cemalettin Efgani** ve günümüzdeki uzantıları olan reformist kimselerin kitapları tercüme edilip, piyasaya sürülünce durum değişti. El - Kaide yanlıları da bu tür kitapları okumaktadırlar.

Kur'ân-ı Kerîm'de bir kişiği öldürme cinâyeti, bütün insanları öldürme cinâyetine denk tutulur: **"Kim, haksız olarak birini öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim bir canı kurtarırsa, bütün insanları kurtarmış gibi olur."**(Maide- 32)

Cenab-ı Hakkın bu açık emrine rağmen Müslüman kimliği ile akıl almaz vahşetler işlenebiliyorsa, işin içinde art niyet var demektir. Bu da, dış güçlerin insanları Müslümanlıktan uzaklaştırmak için, hazırladıkları bir senaryoyu akla getirmektedir.

Tarihselciliğin hamisi Batı'dır 2.7.2004

Son yıllarda, Türkiye'de ve diğer İslam aleminde bazı ilahiyatçılar Kur'an-ı kerimin "Tarihselliği" (Tarihte kalma, miadını doldurma) iddia edilerek Kur'an-ı kerimin yeniden yorumlanması, ahkam ile ilgili ayetler miadını doldurduğu(haşa!) için nazarı dikkate alınmaması fikri savunulmaktadır. Bu husus, sadece İslam ülkelerinde değil, Batılı bazı yazar ve düşünürler tarafından da dile getirilmektedir. Görünüşte bunların birbiri ile bağlantısı yokmuş gibi görünse de, işin çine girildiğinde aralarında esaslı bir bağlantının olduğu görülür.

Daha doğrusu bu hareketi başlatan yönlendiren Batılı oryantalistlerdir. Müslümanlar, "Kökten dinci" "Siyasal islamcı" "Fundamentalist" "İlimli" "Muhafazakar" gibi tasniflere tabi tutularak belli bir grupta yer almaları için zorlandılar.

Batı'nın istediği grupta yer alanlar el altından desteklendi. Aydın, modern müslüman isimleri ile meşhur edildiler. Mesela, M.Abduh, Reşid Rıza ve Fuzlurrahman gibi

modernistler, tarihselciler **Charls Adams** tarafından, “**İslamic modernism**” diye takdim edilerek övülmektedir. Yine Muhammed Arkoun, Tarık el-Bişri , Zeki Necib Mahmud, Abdullah Laroui gibi tarihselciler de, **Leonard Binder** tarafından, “**İslamic Liberalism**” adı altında örnek akım olarak lanse edilmektedir.

Böyle davranmalarının sebebi, Batı kendi değerlerini tamamen İslam alemine adepte etmek istiyor. Gerçek İslamın da buna mani olduğunu bildikleri için, sanki Kur'an-ı kerimi anlamada, yaşamada bir problem varmış gibi göstererek; Modernlik, tarihsellik gibi projelerle bu engeli ortadan kaldırmak istiyorlar.

Aslında, İslamiyette, Kur'an-ı kerimi anlamada, Hadis-i şeriflerde bir problem, sıkıntı yok. Peygamberimiz Kur'an-ı kerimi açıklamış, İslam alimleri bunu nakletmiş, 18. asra kadar bu hükümler tatbik edilmiş, İslam aleminde bu hususta hiçbir problem yaşanmamış. Problemi çıkartan, İslam alemine sokak kendileridir. Batı, yeni bir dünya düzeni kurmak istediği ve Müslümanlara da bu yeni düzende “sömürge” rolü verdiği için bu mesele üzerinde duruyor. Aslında dini yeniden yorumlanması meselesi dini olmaktan ziyade siyasi bir olaydır. Müslümanların daha iyi nasıl müslüman olacakları meselesi değil, Müslümanların Batı'ya nasıl adepte edileceği meselesidir.

Bugüne kadar İctihad kapısı kapalı tutulduğu için İslamiyet bu hale geldi, suçlaması da Batı kaynaklıdır. Bunların içtihaddan anladıkları, bu kapıyı açarak İslamı istedikleri gibi yorumlayıp tehlike olmaktan çıkartmaktır. Dinsizliği ile meşhur Batı yanlısı **Abdullah Cevdet**'in çıkardığı dergiye, “**İctihad**” adını vermesi manidardır. Bunların ictihaddan anladıkları bu tür bir ictihaddır.

Bütün bu gelişmeler dinin doğru olarak anlaşılması için değil, dinin gerçek hayattan çıkartılması içindir. Dini, sosyal hayattan çekerek tamamen vicdani hale getirmektir. Kur'an-ı kerimi tarihsellik perspektifinden yorumlayarak, Kur'ansız, Peygambersiz; şekil ve muhtevassız, uygulamasız herhangi bir talebi olmayan vicdani bir inanış şekline sokmak istiyorlar.

Nitekim, Batı'nın örnek Müslüman olarak takdim ettiği Sorbonne'da profesör olan tarihselci Muhammed Arkoun'na göre, öncelikle yapılması gereken, din ile Kur'anın birbirinden ayrılarak kur'anın Allah kelamı olduğu inancının çürütülmesidir.

Tarihselcilerin bir özelliği de zaten, Kur'anı kerimin Cebrail aleyhisbselan kanalıyla gelen ilahi bir metin olmadığı, peygamberin kalbine doğan düşünceler olduğuna inanmalarındır.

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, tarihselcilerin amacı; imanın şartı olan, Kur'an-ı kerime iman inancını yıkmak, Kur'an-ı kerimi, istedikleri zaman, istedikleri şekilde değiştirebilecekleri beşeri bir kitap haline getirmek.

Tarihselcilerin sinsi gayeleri 3.7.2004

Tarihselciler, Kur'an-ı kerim ayetlerini, mahalli, coğrafik, tarihi, sosyal ve ahlaki gibi bölümlere ayırarak; her devirde geçerli olan ayetlerin sadece ahlaki ayetler olduğunu iddia ediyorlar. Böylece bir çırpıda, Kur'an-ı kerimin dörte üçünü geçersiz hale getirmek istiyorlar.

Halbuki Kur'an-ı kerim bir bütündür. Bir ayetini bile kabul etmemek tamamını kabul etmemek demektir. Aslında bunlar Kur'anı kerimin tamamını kabul etmiyorlar, fakat şimdilik ancak bu kadarını söyleyebiliyorlar.

Tarihselciler, Vahye değil akla inanıyorlar; Vahye ihtiyaç olmadan Akıl ile herşeyin hallolacağını söylüyorlar. Mesela, Muhammed Arkoun, akılı bilmi herşeyin üzerinde tutmakta, Kur'an-ı kerimin tamamını tenkit kapsamına almaktadır.

Tarihselliğin mimarlarından Fazlurrahman da, nakli delilleri yok farzedip, beşeri çözümleri ön palana çıkartmaktadır. Ona göre; “Dinden ve Kur'an-ı kerimden asıl maksat, ahlaki hayattır. Asıl hata, Kur'anın bir hukuk kitabı olarak görülmesidir. Kur'an ahlak ve adaleti bildirir. Bunlar da zamana göre değişir. Adaletin temini dün başka bugün başka olabilir.”

Halbuki, İslamda, inanç, ibadet, ahlak, muamelat ve cezalar birbiri ile iç içedir. Muamelatta, cezalarda tarihsilliği savunmak bir süre sonunda insanı ibadet ve ahlakta, sonra da inançta tarihselliğe götürür. Allahü teâlâ, değişen tarih ve coğrafyalarda yeni kitaplar göndermeyeceğini, bundan sonraki çözümlerin Kur'an-ı kerime göre yapılacağını bildirmiştir.

Tarihselciler dinin hükümlerini yorumlarken illet yerine hikmeti esas almaktadırlar. Hükümlerde, hikmet açık olarak bildirmediği ve sınırları belli olmadığı için sui istimalle düşmek her zaman mümkündür.

Mesela, seferilikte dört rekatli namazların iki rekat olarak kılınmasının illeti sefer, hikmeti meşakkattir. Seferilik varsa meşakkat olmasa da namazlar iki kılınır. Seferilik yoksa ne kadar meşakkat olursa olsun namaz iki rekat olarak kılınmaz. Aynı yanlış mantıkla Faiz ve zekat, sadece fakirlerin durumun düzeltilmesi şeklinde düşünülürse, fakirlerin olmadığı bir toplumda faizin yasak olmaması ve zekatın farz olmaması gerekir. Bu da Kur'an-ı kerimde geçen açık hükümlerin bir tarafa bırakılması demektir. Halbuki, zekat İslamın şartlarından mali bir ibadettir. Yine ezanı bir duyurudan ibaret görüp bunun yerine başka bir duyuru şeklini benimsemek dinin bu emri ile alay etmek hafife almak olur. Ezan, hem ibadetin bir parçasıdır, hem de bizzatihi bir ibadettir. Ezan ile namaza çağırmak, ezanın pek çok hikmetinden sadece biridir. Bizim bilmediğimiz nice hikmetler vardır. Bütün ibadetler için de bu böyledir.

Bazılarının “ Bu kadar saçmalıklara, zırvalara kim inanır!” diye içinden geçebilir. Zamanımız, propaganda devridir, alt yapı, temel bilgi az olduğu için kimin sesi çok çıkıyorsa o fikir kabul görüyor. Örneğin; Kur'anı kerimde, Yahudileri, Hıristiyanları kötüleyen pek çok ayet olmasına ve “onları dost edinmeyin” açık emrine rağmen, tarihselciler, “ Bu hüküm o zamanki Yahudiler ve Hıristiyan içindir, bugünküleri içine almaz dedikleri ve bunu yaydıkları için halktan çok kimse, Hıristiyanlara sempati duymaya, “Onlar da Cennete gidecek” şeklinde inanmaya başlamıştır.

Aslında tarihselcilik Hıristiyan Batı kültürünün problemlerini çözmek için ortaya atılmış bir metottur. Bunu, tamamen farklı olan hiçbir benzerliği olmayan İslamiyet için uygulamak metodolojinin tabiatına aykırıdır. Çünkü, tarihsellik beşeri bir metin olan ve belli bir süre için olan İncillerin anlaşılması için ortaya atılmıştır. İlahi olan ve kıyamete kadar yürürlükte kalacak bir metin olan Kur'an-ı kerimi bu metot ile yorumlamaya kalkışmak İslamı yıkmak ile eş anlamlıdır.

Aklın çok olmasının alameti 9.7.2004

Bir toplumda Allah korkusu azalmışsa veya yok olmuşsa o toplum için tehlike çanları çalmaya başlamış demektir. Allah korkusu da millete din adamlarından yayılır. Son yıllarda ülkemizdeki din adamlarına baktığımızda, bu korkunun neredeyse kalmadığını açık bir şekilde görüyoruz. Bunun delili de, basına yansıyan konuşmalar, TV'lerdeki tartışmalardır. Din adına konuşmak Allah adına konuşmak demektir. Dolayısıyla bu konularda konuşurken, insanın tüylerinin ürpermesi, ağzından yanlış bir söz çıkmaması için titremesi gerekir.

Ama ne gezer; konuşmalara, tartışmalara bakıyorsunuz tam tersine, sanki din kendisine inmişcesine fütursuzca ahkam kesebiliyor din adamları. Her biri ayrı bir telden çalıyor. Birinin ak dediğine diğer beyaz diyebiliyor. Örneğin, ebedi olarak Cehennemde kalacaklarını bildiren açık ayeti kerimelere ve hadis-i şeriflere ağmen, bir ilahiyatçı çıkıyor: Kitap ehli yani Hıristiyanlar da Yahudiler de Cennete gidecek, diyor. Bir başka ilahiyatçı hzını alamıyor: Hayır, sadece onlar değil, neye inanırsa inansın; ister budist, ister zerdüş inanan herkes Cennete girecek, diyebiliyor.

Misalleri çoğaltabiliriz. Hemen hemen her konuda böyleler. Bu kargaşayı gören halk da, hangisine göre amel edeceğini bilemiyor; din adamlarından dolayısıyla dinden soğuyor. İnsanın ister istemez aklına geliyor: Acaba esas maksat da bu mudur?

Halbuki Allah korkusunun dinimizde önemle bir yeri vardır. Akıllı olmak bile Allah korkusu ile ölçülmektedir. Hadis-i şerifte, “Aklın çok olması, Allah korkusunun çokluğu ile belli olur” buyuruldu.

İnsanların her bakımdan en üstünü olan Muhammed aleyhisselâm, “Allahü teâlâdan en çok korkanınız ve çekineniniz, benim” buyuruyor. Bu hadis-i şerif ve bu mealdeki diğer hadis-i şerifler, Allah korkusunun ne kadar önemli olduğunu göstermektedirler.

Allah'tan korkmak, bir zâlimden korkmak gibi sanılmamalıdır. Bu korku, saygı ve sevgi ile karışık olan bir korkudur. Âşıkların sevgililerine karşı yazdıkları şiirlerde, böyle korku içinde olduklarını bildiren beytleri az değildir. Sevgilisini, kendinden pek yüksek bilen bir âşık, kendini o sevgiye lâıyk görmiyerek, hislerini böyle korku ile anlatmaktadır. Allah korkusu ve Allah sevgisi, insanları saadet ve huzura kavuşturan iki kanad gibidir. Biri eksik olursa saadete kavuşulamaz.

Allah'tan korkan bir kimse, Onun emirlerini yapmaya, yasaklarından sakınmaya titizlikle çalışır. Hiç kimseye kötülük yapmaz. Kendine kötülük yapanlara sabreder. Yaptığı kusurlara tevbe eder. Sözü'nün eri olur. Her iyiliği Allah için yapar. Kimsenin malına, canına, namusuna göz dikmez.

Çalışırken, alış veriş ederken, kimsenin hakkını yemez. Herkese iyilik eder. Şüpheli şeylerden kaçınır. Makam sahiplerine yaltaklanmaz. İlim ve ahlâk sahiplerine saygı gösterir. Arkadaşlarını sever ve kendini sevdirebilir. Kötü kimselere nasihat verir. Onlara uymaz. Küçüklerine merhametli ve şefkatli olur.

Kimseyi çekiştirmez. Keyfi peşinde koşmaz. Zararlı ve hatta faydasız birşey söylemez. Kimseye sert davranmaz. Cömerd olur. Mâlî ve mevkî'i herkese iyilik etmek için ister. Riyâkârlık, iki

yüzlülük yapmaz. Kendini beğenmez. Allahü teâlânın her an gördüğünü ve bildiğini düşünerek hiç kötülük yapmaz. Onun emirlerine sarılır. Hadis-i şerifte “Benim bildiğimi bilseydiniz, az güler çok ağlardınız” buyuruldu.

Bütün bunlara rağmen, bir kimse çıkıp fütürsuzca konuşabiliyorsa, ya ayet-i kerimelere, hadis-i şeriflere önem vermiyordur; ya da, inanmıyordur. Her iki şık da ne büyük felaket! Allahü teala islah etsin demekten başka elimizden bir şey gelmiyor.

Adalet ayakta kalma sebebi 10.7.2004

Bugün bazı güçlü devletler, adaleti bir tarafa bırakıp; ben ne dersem o olacak, çünkü güç bende, anlayışı ile yaklaşıyor olaylara. Bir devleti, bir milleti ayakta tutan adalettir. Gerçek adalet karşısında çobanla devlet başkanı eşit olur. Bu yoksa devlet ne kadar güçlü olursa olsun yıkılmaya. Yok olmaya mahkumdur. Adaletsiz güç, insanlık için büyük tehlikedir. Fakat güç, adaletin kontrolünde ise insanlık için büyük bir nimettir. Dünya tarihinde böyle kontrollü güç, çok az zamanlarda görülmüştür.

Bu az bulunan örneklerden biri Osmanlı devletidir. En güçlü zamanlarında bile adaletten ayrılmamıştır. Bunun için de asırlarsa hüküm sürmüştür. Fakat son zamanlarında Osmanlıda Batı'nın desteği ile adaletten uzak İttihat Terakki zihniyeti hakim olunca bu iki unsur tartışılır hale gelmiştir. Bunun için de Osmanlı mevcudiyetini devam ettirememiştir. Kendisine bağlı olan milletler tek tek kopmaya başlamıştır. Bununla ilgili ibretli bir anekdot aktarmak istiyorum:

Osmanlıların son devirlerinde, Arap ülkelerinin İngilizlerle işbirliği yapıp Osmanlıyı arkadan vurdukları bir zamanda, Arabistan cephesi subayı Dr.Hayı Bey, harbin sonlarına doğru bir arap aşireti tarafından seyyar hastanesiyle birlikte esir edilmişti. Aşiret reisi doktora sordu, “ Niçin böyle nefretle bakıyorsun? “ “Çünkü siz, bizi arkadan vurdunuz! İngilizlerle birleştiniz!”

Aşiret reisi dakikalarca sustu. Nihayet kolay unutulamayacak bir sesle, tane tane konuşmaya başladı: “Doktor bey.. Biz Arabız ve Müslümanız elhamdülillâh... Osmanlı Devleti de Müslümandır. Dedelerimiz asırlarca bu din kardeşliği için Araplıklarını hatırlamadılar. Osmanlılardan ayrılırsalar dinlerini mi kaybederlerdi? Elbette hayır. Hallerinden memnundular ve ondan hatırlamadılar. Fakat hatırlamamak vazgeçmek değildir doktor bey. Dediğim gibi onlar memnundular. Çünkü Osmanlılar âdildi ve kuvvetliydi. Adalet ve kuvvet! Bunların ikisi bir arada olunca mesele kalmaz. Bir başka ırkı veya kavmi elde tutabilmek için bunlar lâzımdır. Hem de tam olarak olması lâzımdır. Osmanlı Devleti ise uzun zamandır ne âdil, ne de kuvvetli. İttihatçıların, Cemal Paşaların yaptığı zulümler ortada. Sığınacak bir yer aradık, İngilizler, refah vâdetteler. Onlara kandık. Siz şimdi bize hain, hem de din haini gözüyle bakıyorsunuz. Allah adına yemin ederim ki, biz hain değiliz, biz yaşamak, ayakta kalmak için böyle yaptık.”

Nimetin kıymeti bilinmezse nimet elden gider; bu genel kural. Osmanlı'nın çöküşünde kabahati hep dışarıda aramak yanlış olur. Halk son zamanlarda sahip olduğu nimetin kıymetini bilmedi. Cenab-ı Hak da nimeti ondan aldı. Mekke'de bir küçük mescitte bundan birkaç yıl evvel bir cum'a hutmesinde Arap bir hatîbin şu ifâdeleri ne kadar mânidardır :

“Ey mü'minler! Bir milletin, Allâh yolunda olduğu, O'nun emirlerine sıkı sıkıya bağlı bulunduğu, Kur'ân-ı kerimin muhtevâsındaki ahlâk ve insaniyyetin canlı bir timsâlini gerçekleştirdiği ve i'lâ-yı kelimetullâh yolunda yürüdüğü zaman nasıl azîz olduğunu ve bunun aksine bir yolda yürüdüğü zaman da nasıl zelif bir hâle düştüğünü anlamak isteyenler, bir muazzam Osmanlıya, bir de onun bugünkü nesline baksınlar! Onlar, Allâh yolunda yürüdükleri zaman buraya vâliler, kumandanlar, paşalar ve idâreciler gönderiyorlardı. Şimdi ise eli kazma-kürekli işçiler gönderiyorlar!...”

Bu gerçeği müşâhede eden **Edmondo de Amicis** de şunları söyler:

“Şimdiki Türkler, ecdâdının değerinde değildir. Zîrâ bugünküler, bizim teknik ve teknolojimizin yerine yaşayışımızı, nefsânî rahatlık sebeplerimizi, ayıplarımızı, kötülüklerimizi benimsemiştir. Bunun için Osmanlı Türk seciyesinin bütün iyi taraflarını kayb ettikleri de bir gerçektir. Onların, Batıdan hâsil ettikleri şeyler; inançsız, para düşkünü, her türlü dîni, millî ananelerin düşmanı ve kötü rûhlu insanlar ile atalarının pabuçları dahî olmayacak kadar ahlâksız bir gürûhu taklitten ibarettir.”

Telifisi olmayan pişmanlıklar! 16.7.2004

Teknoloji ilerledikçe, sosyal ve ticari hayatta tuzaklar da şekil değiştirerek artmaktadır. Bu tuzaklar birçok ticari şirketi ve şahısları iflas noktasını getirdiği gibi, şahıslar üzerinde de ahlaki yönden telafisi mümkün olmayan yaralar açmaktadır.

Bilhassa iyi niyetli insanlar herkesi kendisi gibi kabul ettikleri için, büyük zarara uğramaktadırlar. Ticari yöndeki tuzaklar daha sonra bir şekilde telafi edilmektedir. Fakat ahlaki yöndeki tuzaklar, namus ve iffetle ilgili olduğu için telafisi mümkün olmamaktadır.

Bu tuzağa daha çok, genç kızlarımız ve kadınlarımız düşmektedir. Son yıllardaki, kadınlara yönelik, "Özgürlük" "Eşitlik" "Kadınlar da toplumda yerini almalıdır" gibi "sokağa" yönlendirici propagandalarla genç kızlarımız ve kadınlarımızda kendi başına hareket etme alışkanlığı gelişti. Benim de aklım var, ben de doğruyu yanlış bilirim, tehlikelerden kendimi korurum, anne-babamın, kocamın yardımına ihtiyacım yoktur... gibi yanlış ve yanlış olduğu kadar tehlikeli düşüncelere kapıldılar. Bu yanlış düşüncelerin tabii sonucu olarak da ağır bir bedel ödemektedirler. Bu bedel hayatlarına mal olmaktadır.

Halbuki anne-baba şöyle yap, şöyle yapma derken kendilerinden ziyade çocuklarını düşünmekte. Onların iyiliği için nasihat etmekte. Bu yönlendirme de yılların tecrübesine dayanmakta. Daha önce, teknolojik bir tuzak olan chat'leşme üzerine birkaç yazı yazmıştım. Yaşanan bazı olaylardan örnekler vermiştim. Bilgisayar, internet çok faydalı bir teknoloji ürünüdür. Fakat kontrollü olarak kullanılmadığı zaman da akıllara durgunluk verecek derecede zararlı olmaktadır.

Geçenlerde bir gazete, genç bir bayanın başına gelenlere kendi ağzından yer verilmişti. Genç kızlarımız ve genç hanımlarımızın ibretle okuması gereken bir olaydı bu. Bir cahilliğin, bir gafletin nelere mal olacağı açısından hafızalara kazınması gereken bu olaydan ders alınması için özetle sunmak istedim.

"Ben 29 yaşında, 10 yıllık evli, 9 yaşında bir oğlu olan, çalışan bir kadını. Eşim oldukça hoşgörülü bir insan ama ben onun sevgisine ihanet ettim. Sırf o görevde olduğunda benim canım sıkılmasın, oğlumuz öğrensün diye, evimize bilgisayar almıştı. O yokken, ben sık sık internete girer, bazen de chat yapardım.

Bir gün bir tavla sitesinde rakibimle konuşup, onun dünya görüşü, terbiyesi, zekası ve düşünce yapısını öğrendikçe, onu daha da çok merak etmeye başladım. Uzun bir süre yazıştıktan sonra, onu tanımak istediğimi söyledim. Benim evli bir kadın olduğumu biliyordu. İki arkadaş gibi buluşmaya başladık. Bir akşam beni lüks bir restorana davet etti. Ardından birer kahve içmek için evine gitmiştik. Evine önce de gitmiş, ters bir hareketini görmemişim. Ama o gün çok farklı olacaktı. Kahvelerimizi içip sohbet ederken, birden evin içi hiç tanımadığım yedi erkek peyda oldu. Bağırırsam beni öldüreceklerini söylüyorlardı. Kaçamadım. Bunların tecavüzüne uğradım. Ve o güvendiğim, saygı duyduğum adam, benim bu durumda resimlerimi çekti, kasete de aldı. Sabaha karşı bıraktılar, yüzüne tükürdüm ama 'Aşkım, artık her çağrışımında geleceksin, sıkıysa gelme de görevim'diye, beni tehdit etti. Şimdi bu şerefsiz adamın kölesi oldum. Kocamın ve oğlumun yüzüne bakacak halim kalmadı. Resim ile kaseti alabilmek uğruna, her çağrışımında gidiyorum, bazen yalnız onunla, bazen de bulduğu erkeklerle birlikte olmak zorunda kalıyorum. Bu durumdan nasıl kurtulacağımı da bilemiyorum." (Hürriyet, 4.6.2004)

İşte kocadan, anne-babadan habersiz yapılan işin bedeli. Kimse; ne yaptığımı bilirim, benim başına böy şey gelmez demesin. Dinimize, örf adetimize aykırı davranışın enin de sonunda bunun bedelini acı bir şekilde öder. Tabii ki bu sadece dünyadaki cezası ahiretteki cezası ayrı...

Zulmeden yok olmaya mahkumdur! 17.7.2004

Zulüm yok olma, adalet var olma sebebidir. Adalet, bir milletin, bir devletin ayakta kalmasında en önemli etkidir. Adalet o kadar önemli bir şeydir ki, adaleti sağlayanlar asırlar geçse de unutulmaz. Hayırla yadeliidir; emsal, örnek gösterilir. Her devirde, Müslüman, gayri müslim herke tarafından örnek gösterilenlerin biri de Hz. Ömer'dir. Adaletin en önemli simgelerinden biri de özel mülkiyetin dokunulmazlığıdır. Hazret-i Ömer'in bir valisi Kûfe şehrinde bir köşk yaptırmak istedi.

Arsaya bitişik bir mecûsînin evini satın almak icâp etti. Mecûsî ise, satmak istemedi. Satması için ısrar edildi. Fakat o satmamakta kararlıydı. Ancak, yine de korku içindeydi.

Mecûsî, satmaz isem acaba başıma bir iş gelir mi, bana bir kötülükleri dokunur mu diye endişeleniyordu. Evine gidip hanımına danıştı. Hanımı, "Onların Medîne'de bir Emîr-ül-mü'minînleri var. O'na gidip şikâyet et " dedi.Mecûsî, netice alacağından pek emin değildi.

Koskoca Devlet başkanı benim arsam ile mi ilgilenecek, diyordu kendi kendine. Belki bir ümit, diyerek yola koyuldu.

Medîne'ye varıp Halîfenin sarayını sordu: “ Onun sarayı, köşkü yok. Kendisi şehir dışına çıktı” dediler. Gidip aradı. Askerleri, muhafızları göremedi. Toprak üstünde uyumuş birini gördü. Buna, “Halîfe Ömer'i arıyorum, gördün mü?” diye sordu. Hâlbuki bu zât, hazret-i Ömer idi. Hazret-i Ömer sordu:”O'nu niçin arıyorsun?” “O'nun valisi, benim evimi zor ile satın almak istiyor. Onu kendisine şikâyet etmeğe geldim.” “Ben Ömer'im benimle beraber gel” dedi.

Bu nasıl hükümdar, böyle hükümdar mı olur diye, mecûsî çok şaşırıldı. Hazret-i Ömer , mecûsî ile evine geldi. Kâğıt istedi. Evde kâğıt bulamadı. Bir kürek kemiği gördü. Bunu istedi. Kemik üzerine valiye hitaben şöyle yazdı: “ Bismillâhirrahmânirrahîm. Bu mecûsînin kalbini kırma! Yoksa, hemen yanıma gell!..”

Mecûsî, kemiği alıp evine geldi. Hanımına dert yandı: “Hanım, boşuna yoruldum. Bu kemik parçasını kumandanana verirsem, alay ediliyor sanıp, çok kızar. Bana bir zarar verir.”

Hanımı ısrar etti: “Hayır o sana bir zarar veremez. Git mutlaka bu kemiği ona götür.”

Kadının ısrâr etmesi üzerine valiye gitti. Vali, askerleri arasında oturmuş, neş'e ile konuşuyordu. Gözü, uzakta duran mecûsînin elindeki kemikteki yazıya ilişti.

Emîr-ül-mü'minîn hazret-i Ömer'in yazısını tanıyıp ansızın rengi soldu. Bu âni değişikliğe herkes şaşırıldı. Vali, mecûsînin yanına gelip, “Her ne istersen yapayım. Aman beni Ömer'in karşısına çıkarma! Zîrâ O'nun cezâsına tâkat getiremem” dedi.

Mecûsî, kumandanın bu yalvarmasını görünce, hayretten aklı gitti. Aklı başına gelince, hemen Müslüman oldu.

“Böyle birden bire nasıl Müslüman oldun” diyenlere, şöyle cevap veriyordu:

“Bunların Emîrlerini gördüm. Yamalı hırkasını örtünmüş, toprak üstünde uyuyordu.

Büyük kumandanların, valilerin bundan titrediklerini de gördüm. Bunların hak dinde olduklarını anladım. Benim gibi, ateşe tapan bir kimseye böyle adâlet yapılması, ancak hak olan dîne inananlarda olur.”

İşte bu adaleti sayesinde, on senelik devlet başkanlığı süresinde, Suriye, Filistin, Mısır, İran ve İrak'ı devletin sınırları içine aldı. Huzur ve sükunun hakim olduğu, Kuzey Afrika'dan, Türkistan'a, Azerbeycan'dan Yemen'e kadar uzanan iki milyon kilometre karelik bir İslam devleti meydana geldi.

Zulmedenin gücü ne olursa olsun yok olmaya mahkumdur. Cenâb-ı Hak, imhâl eder, fakat ihmâl etmez. Nitekim ayet-i kerimede zalimler için , “**Onları takdir edilen bir müddete kadar erteliyor.**” (Nahl, 61) buyurulmaktadır.

Karşılaştığımız en büyük tehlike! 23.7.2004

Geçen hafta, yirmi senedir görüştüğümüz değerli bir dostum, “Ağabeyimin üniversitede okuyan iki çocuğu var. Bir görüşmemizde bunların, 'Amuca, Hıristiyanlar da kendilerine göre ibadet ediyorlar, Allaha inanıyorlar. Bunlar için kafir görüyoruz, bunlar niçin Cehenneme gitsinler, bu bizim mantığımıza ters geliyor...' sözleri üzerine irkilip kaldım. Adeta nutkum tutuldu, ne cevap vereceğimi bilemedim. Cevap versem de zaten bizi dinledikleri yok. Bunlara karşı ne yapalım ne tavsiye edersin?” diye sorunca gerçekten ben de irkildim, tüylerim diken diken oldu. Tehlikenin bu kadar yakında olduğuna bizzat şahit oldum.

Bu ve buna benzer örnekler son yıllarda iyice arttı. Bütün bunlar, **Vatikan**'ın Dinlerarası diyalog ve hoşgörü projesinin (yeni haçlı saldırısının) neticesi. Denebilir ki, İslam tarihi boyunca, Müslümanlar belki de bu kadar büyük bir tehlike ile ilk defa karşı karşıyalar. Fakat ne yazık ki, bu tehlikeyi idrak eden kişilerin sayısı çok az. Belki de esas tehlike bu vurdumduymazlık.

Niçin en büyük tehlike? İslam tarihi boyunca, her devirde İslamı yok etmek isteyen cereyanlar, akımlar olmuş. Fakat bunlar; mevzi, lokal boyutta kalmış. Bugün ise uluslararası boyutta. İslam alimleri, sözleri ile yazıları ile kısa zamanda böyle zararlı lokal akımları etkisiz hale getirmiş. Akım biraz daha büyük boyutta ise, devlet araya girmiş, devlet gücü ile yok edilmiş. Çünkü her devirde öyle veya böyle bir İslam devleti vardı. Devletin himaye ettiği İslam alimleri vardı. Şimdi ise, dünyada gerçek manada ne İslam alimi kaldı ne İslam devleti. Bugün, Ehli sünnet garip, arkasında siyasi ve ekonomik bir destek de yok.

Geçmişteki İslamiyeti yok etmek için ortaya çıkan akımların arkasında kuvvetli bir destek yoktu. Bunun için ayakta kalmaları ve zararları fazla olmadı. Dinlerarası diyalog ile getirilmesi tasarlanan, sınırlarını kendilerinin çizdiği “İlimli İslam” ın arkasında dünyanın

süper güçleri var. Bir hareketin başarıya ulaşması için siyasi ve ekonomik güç lazımdır. Vatikan'ın başını çektiği bu akımın arkasında bunların ikisi de var. Bu iki gücü de ağır şekilde kullanacaklarını kendileri söylüyor. İlimli İslamın mimarlarından olan Fukuyama, İlimli İslam dışında hiçbir İslami inanca hayat hakkı tanımayacağız, diyor.

Yine geçmişteki İslama zarar vermek için ortaya çıkan akımlar İslamın aslına yönelik faaliyetlerde bulunmuyorlardı. Teferruat denebilecek, halifelik sırası, mezar ziyareti, türbe yapılması gibi konularla uğraşıyorlardı. Şimdi ise, Dinlerarası diyalog ile doğrudan İslamın aslı, özü olan Hubbu fillah-bugdu fillah ve Emri maruf hedef alındı. Ayet-i kerimelerde, hadis-i şeriflerde, İslam büyüklerinin sözlerinde; İmanın altı şartının yani, imanın geçerli olabilmesi için önce Hubbu fillah buğdu fillah (Müslümanları Allah için sevmek, Müslüman olmayanları Allah için sevmemek. Bu ise kalb ile olur. Fiili düşmanlıkla, saldırı ile değil.) inancının olmasının şart olduğu, emri marufun ise farz olduğu bildirilmektedir.

Bugün **Vatikan**'ın başını çektiği Dinlerarası diyalog ile bunlar yok edilmeye çalışılmaktadır. "Hiristiyanlık, Yahudilik Müslümanlık gibi hak olan semavi bir dindir. Onlar da Allaha inanıyor, onlar da kendilerine göre ibadet yapıyor. Onlar da Cennete gidecek. Dolayısıyla onlar da din kardeşimizdir." Propagandası ile İslamın temeli dinamitlenmektedir. Halkımızda, alt yapı, temel bilgiler eksik olduğu için de çok kimse bundan etkilenmektedir. İşte bunlardan dolayı en büyük tehlike ile karşı karşıyayız! Halbuki bu tür inanışlar Müslümanı dinden çıkartır. Çünkü, ayet-i kerimelerde, **"Allah indinde hak din ancak İslâmdır."** (A. İmran 19) **"Kim İslâmdan başka din ararsa, bilsin ki, bulduğu din asla kabul edilmeyecektir."** (A. İmran 85) buyurulmaktadır. Hadis-i şerifte ise, **"Nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki, bu ümmetten biri veya Yahudi ve Hiristiyan bir kişi beni dinlemez ve getirdiğimi kabul etmeden ölürse, kesinlikle Cehennemlik olur."** buyurulmaktadır.

İslamı günümüze taşıyan değerler 24.7.2004

Vatikan ve diğer Hiristiyan aleminin geçmişten ders aldığı anlaşılıyor. Bunun için Haçlı seferleri gibi kaba kuvvetle yapılan saldırılardan bir netice alamayınca, İslamı dışarıdan değil içeriden yıkmaya yöneldiler. Yaptıkları çalışmalarla gördüler ki, İslamı ayakta tutan ve günümüze taşıyan Müslümanlardaki, Hubbu fillah-bugdu fillan ve Emru maruf inancındır Yani, Allah dostlarını Allah için sevmek, Allahın düşmanlarını, (dinimize göre, Müslüman olmayan herkes Allahın düşmanıdır) Yahudileri, Hiristiyanları sevmemektir. (Tabii ki sevip sevmemek kalb işidir. Onlara fiili düşmanlık, saldırı değildir.) Bugün bu iki kavrama değinmek, dinimizdeki yerini, önemini bildirmek istiyorum.

Hubbu fillah, buğdu fillâh, imanın esasıdır. İmanın altı şartının geçerli olup olmaması bu esasa bağlıdır. Eğer bir müslümanda bunlar yoksa, inancının, ibadetinin bir kıymeti yoktur.

Hadis-i şeriflerde bunların önemi şöyle bildirilmektedir:

"İmanın en sağlam temeli ve en kuvvetli alameti, hubb-i fillah, buğd-ı fillahtır." (Ebu Davüd). **"İmanın temeli Mümini sevmek ve kâfiri sevmemektir."** (İmamı Ahmed). **"İmanın efdali Allah için sevgi, Allah için buğzdur."** (Taberânî) **"Bir kavmi sevip de onlarla dostluk kuran, kıyamette onlarla haşrolur"** (Taberânî)

Kur'an-ı kerimde de bu hususa şöyle buyurulmaktadır:

"Ey iman edenler, Yahudileri de, Hiristiyanları da dost edinmeyin! Onlar, (İslâma olan düşmanlıklarında) birbirinin dostudur. Onları dost edinen de onlardan olur. Allahü teâlâ, (kâfirleri dost edinip, kendine) zulmedenlere hidayet etmez." (Maide 51)

"Müminler, müminleri bırakıp da, kâfirleri dost edinmesinler! Onları dost edinenler, Allah'ın dostluğunu bırakmış olurlar." (Ali İmran 28)

"Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, babaları veya oğulları veya kardeşleri ya da akrabaları olsa bile Allah'a ve Resûlüne düşman olanları sevmezler." (Mücadele-22)

Emr-i ma'rûf ve Nehy-i anilmünkere gelince; İslâmiyette, iyilikleri yayıp, kötülüklerle mani olmanın önemi büyüktür. İslâmiyeti ayakta tutan ve günümüze taşıyan da budur. Din-i islâmın temeli, imânı, farzları ve haramları öğrenmek ve öğretmektir. Allahü teâlâ, Peygamberleri bunun için göndermiştir. Gençlere bunlar öğretilmediği zaman, islâmiyet yıkılır, yok olur. Allahü teâlâ, müslimânlara "Emr-i ma'rûf" yapmağı emrediyor. Yani, benim emirlerimi bildiriniz, öğretiniz diyor ve "Nehy-i anilmünker"i emrediyor. Yani, yasak ettiğim haramları bildiriniz ve yapılmasına râzı olmanız, diyor.

Kur'an-ı kerimde bunun önemi şöyle bildiriliyor:

“Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz; iyiliği emreder, kötülükten meneder ve Allah'a inanırsınız. Ehl-i kitap da inansaydı, elbet bu, kendileri için çok iyi olurdu.” (Ali imran-110)

“Namazı kıl, iyiliği emret, kötülükten vazgeçirmeye çalış, başına gelenlere sabret. Doğrusu bunlar, azmedilmeye değer işlerdir.” (Lokman-17)

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyuruyor ki.

“Emr-i maruf ve nehy-i münkerde bulunmayanlar bizden değildir.” (Tirmizî)

“Birbirinize müslümânlığı öğretiniz. Emr-i ma'rûfu bırakır iseniz, Allahü teâlâ, en kötünüzü başınıza musallat eder ve düâlarınızı kabûl etmez”. (Bezzar)

Vatikan bunların önemini bildiği için üzerinde çok duruyor. **“Diyolag- Hoşgörü”** vasıtasıyla, İslamı günümüze taşıyan bu değerleri yok etmek istiyor. İnsan kendi dinini niçin yaymaya çalışır? Kendi dininin doğru, diğerlerinin yanlış olduğuna inandığı için. Diğer dinler de doğru kabul edilirse, o zaman niçin kendi dinini yaymaya çalışsın ki! Vatikan'ın gayesi de bu. Zamanla İslamı unutturup yok etmek!..

“Hatta hayvanlardan daha aşağıdırlar” 30.7.2004

Yeryüzünde, insanoğlu kadar zararlı, tehlikeli, vahşi ikinci bir varlık yoktur. Vahşi hayvan dediğimiz hayvanların yaptığı zararlar bile insanın yaptığı vahşetlerin yanında çok hafif kalır. En vahşi hayvan bile karnı doyunca durur. Tabii şekilde cihsel ihtiyacını karşılayınca başka aşırılıklara, sapıklıklara yönelmez. Mesela, siz hiç hayvanlarda sapık (Homoseksüel) ilişki olduğunu duydunuz mu? Yine yetişken bir erkek hayvanın üç beş aylık dişi yavruya tecavüz ettiğini gördünüz mü, duydunuz mu? Görmezsiniz, duymazsınız. Çünkü evcil olsun, vahşi olsun her hayvan nerede duracağını, ne yapacağını bilir. Bunun ötesinde bir şey yapmaz.

Ya insanoğlu? Ne doyunca durmasını bilir ne de, tabii cinsi ihtiyacını normal bir şekilde karşılamasını. Tıka basa, midesini çatlatana kadar yemek insana ait bir marifet. Yine cinsi sapıklıkların her türlü insanoğluna ait bir vahşet. İnsanoğlu Cenab-ı Hakkın, bildirdiği sınırı aşınca, insanlıktan çıkıyor, hayvandan daha aşağı duruma düşüyor. Nitekim ayet-i kerimede, böyleleri için **“Onlar hayvan gibidirler hatta hayvanlardan daha aşağıdırlar”** buyurulmuştur.

Bunun çeşitli örneklerini hergün görüyoruz, yaşıyoruz. Geçenlerde, bir Türk işadamı ile yapılan röportaj bu vahşetlerin ne safhaya geldiğini göstermesi bakımından çok ibretlidir. Bu kadarına da pes doğrusu dedirtecek cinsten bir iğrençlik. Türkiye de dahil pek çok ülkedeki insan olduklarını unutmuş zenginler, Tayland'daki fakir, çaresiz ailelerin 10-12 yaşlarındaki kız çocuklarının başına leş kargaları gibi üşüşmüş durumdadır. Bakınız bir iş adamımız yaptığı iğrençlikleri nasıl anlatıyor:

“Geceleri açılan ünlü alışveriş pazarı Patpong'a gidiyorum. Go go barlarda, Taylandlı yüzlerce kız çocuğu müşteri avına çıkıyor. Bar tezgahı üzerinde tangalı kızlar dans ederken ben içerek ortama ayak uydurmaya çalışıyorum.

Bardan beğendiğin kıza çıkmanın bir bedeli var. Bu da 1000 ile 1500 baht (20-25 dolar) arasında değişiyor. Sadece go go barlar değil, şehirdeki birçok gece kulübü, hatta dünyaca ünlü Hard Rock Cafe'nin Bangkok şubesi de çocuk fahişelerle dolu. Çocuklar çok rahat davranıyor. Kapıdan girer girmez boynunuza sarılıyor.

Tayland'ta fuhuş çok yaygın. Kızlar birkaç dolar için her türlü cinsel fanteziyi rahatlıkla kabul ediyor. Marketlerde bile satılan kitaplarda pazarlıkların İngilizce ve Tayland dilinde nasıl yapılacağı anlatılıyor: “Bana içki ısmarlamalısın. Bardan birlikte çıkmak istiyorsan şu kadar ödemelisin. Gecelik ücretin ne kadar?” gibi kalıp cümleleri kullanarak anlaşıyoruz.

Bu esnada kendi çocuklarım gözümün önüne gelmiyor değil. Ayrıca bu işi yapan tek Türk de ben değilim. Oraya giden bütün işadamları bu tür maceralar yaşıyor ama hepsi benim gibi açık sözlü davranıp size konuşmaz. Erkeklerin şehvet duygusunu dizginlenmesi çok zor. Ben de içimdeki şeytanı zaptedemedim o kadar... “

Son yıllarda Türk işadamlarının da rağbet ettiği bu sektörde liderlik Amerikalı erkeklerde. Kamboçya, Filipinler, Tayland ve Rosta Rika olmak üzere fakirliğin ve eğitimsizliğin yaygın olduğu ülkelere seks turizmi için akın eden bu insanların amacı, birkaç dolar karşılığında yaşları 13'ün altındaki çocuklarla her türlü cinsel fanteziyi yaşamak. Dünya çapında seks işçisi olarak çalıştırılan çocuk sayısı ise 10 milyon dolarlarla ölçülüyor.

Bu organizasyonlar çoğunlukla internet üzerinden gerçekleştiriliyor. Bangkok sokakları Uzadoğu'da adım başı Türk erkeklerine rastlanan yerlerin başında geliyor. Fiyatlar bazan 4-5 dolara kadar düşüyor.

Araçların çocuk için ailelerin ellerine birkaç dolar sıkıştırmak yeterli. Satın alınan çocuklar bir yere kapatılıyor. Kaldıkları yerler elektrikli çitle çevriliyor. Kendilerini değersiz hissetmeleri için düzenli olarak aşağılanıyor. O hale getirilmiş ki, zavallı çocuklar ne yaptıklarının farkında bile değiller. Onlar için sıradan bir iş. Çocuklar farkında değil, peki o koca koca adamlar da mı farkında değil? Şimdi siz bunlara insan diyebilir misiniz? Bunlara hayvan denildiği takdirde, hayvanlara hakaret olmaz mı?

Hazin iki hayat hikayesi 31.7.2004

Bugün sizlere ibretli iki hayat hikayesi sunmak istiyorum. Aileden, örf - adetten, inançtan uzak; anne-baba bedduası almış iki gencin hazin hayat hikayeleri bu.

Babası, 1902 doğumlu oğlu Selahattin'in hukukçu olmasını istiyordu. O ise, Ticaret Mektebi'ni bırakıp müziğe başlamıştı. Bir gün sofrada dostları oğlunu sordular. Selahattin de sofradaydı. "Selahattin çalgıcı oldu" dedi. Selahattin ayağa fırladı ve "Babacığım, rica ederim, ben çalgıcı değil, sanatkârım" diye diklendi. Babası diklenmesine çok kızdı. Bunun üzerine Selahattin, ceketini alıp evi terk etmek üzere kapıya yöneldi. Babası, yanı başında bulunan gaz lambasını oğluna doğru fırlattı. Çıkan yangını güç bela söndürdüler. Selahattin kapıyı çarpıp çıkmıştı bile...Seneler sonra besteleri ile meşhur Selahattin Pınar oldu...

Selahattin ile aynı yaşta olan Afife Jale ise, İstanbul Kız Sanayi Mektebi'nde okuyordu. Ama onun akli tiyatrodandı. Halbuki o yıllar Müslüman kadınlara sahneye çıkmak yasaktı. Buna rağmen 16 yaşında talebe olarak gayri müslimlerin devam ettiği Darülbekâ'ye tiyatrocı olmak için başvurdu. Babası, kızını bu sevdadan vazgeçirmek için çok uğraştı. Başaramayınca sertleşti. Ona "Fahişe" dediği bir gün "Benim Afife diye bir kızım yok" diye gürlendi. Zaten Afife artık sahnede, "Jale" adını kullanıyordu. Sanatı için baba evini terk etti.

Afife ve Selahattin bir bahar akşamı karşılaştılar bir konserde. Selahattin Pınar tambur çalıyordu. Afife Jale ise sahnede idi. Afife, "Tiyatrodaki ilk Müslüman kadın oyuncu" olarak tarihe geçmiş, ancak tiyatro zaptiye tarafından basılınca kapı önüne konulmuştu.

İşsiz, sahnesiz ve kimsesizdi. Acısını, yatıştırıcı haplarla dindirmeye çalışıyordu. İkisi de 25 yaşındaydı. Evden kovulmuş bu iki genç, tanışmalarının ardından evlendiler. Pınar çaldı; Afife dinledi...

Ancak bu günler uzun sürmedi. Afife, tiyatrosuz yaşayamıyordu ve tiyatronun boşluğunu uyuşturucularla dolduruyordu. Suriyeli bir eczacı onu morfine alıştırmıştı. Selahattin Pınar, bir gün eşinin öyle uykusu için çekildiği odasının anahtar deliğinden içeri baktığında, damarına morfin şırınga ettiğini gördü ve çöktü. Morfin için eczacıyla ilişkiye girmişti Afife...

Ama Pınar, eşine öfkeden çok, merhamet duyuyordu..Onu hayata döndürebilmek için çırpınmaya başladı. Sürekli melankolik besteler yapar olmuştu.

Çırpındılar, bu gidişi geri çevirebilmek için... Olmadı! Selahattin Pınar, kendisi de morfin tuzağına düşer gibi oldu. Bunun üzerine Afife, "Terk et beni" diye yalvardı ona... "Yoksa sen de mahvolacaksın, bırak beni gideyim" dedi.

Pınar, 6 ay sonra Afife Jale'yi terk etti. Şimdi ikisi için de en kötü yıllar başlıyordu. Afife, kimsesiz ve beş parasız, تنها parklarda yatıp kalkar, aşevlerinde karnını doyururken ayrıldığı eşinin kendisinin ardından yazdığı şarkıları taş plaktan dinleyip ağladı. Ayrılık acısını yeni bir evlilikle dindirmeyi deneyen Selahattin Pınar ise hiç birlikte olmadığı bu kadından kısa sürede ayrıldı.

Afife Jale, kimsesizliğinin, terk edilmişliğinin, yoksulluğunun son durağı Balıklı Rum Hastanesi'nde, bir deri bir kemik veda etti hayata...Ölümü, gazetelere haber bile olmadı. Cenazesine 4 kişi katıldı. Mezar yeri de mektupları ve fotoğraflarıyla birlikte kaybolup gitti. Unutuldu.

Selahattin Pınar ise, bir süre sonra müdavimi olduğu Todori meyhanesine devam etti. Doktorların yasak ettiği ne varsa hepsini ismarlayıp sofrayı döşetti. Rakısını yudumlarken son nefesini verdi. "Her yıl ölüm yıldönümümde mezarıma bir büyük rakı dökün" diye vasiyet etti. Can Dündar'dan özetlediğim bu iki hazin hayat hikayesi gerçekten çok ibretli. Tabii ki ibretlerden kendisine ders çıkartanlara!..

"İhanetin bedelini ödüyoruz!" 6.8.2004

Geçenlerde bazı milletvekillerimiz Filistin'e gittiler. Dönüşte, geziye ilişkin bilgi veren Türkiye-Filistin Parlamentolararası Dostluk Grubu Başkanı Hüseyin Tanrıverdi, bölgeyi ziyaretleri sırasında Bakan Tamari'nin, "**Osmanlı Türkü'nün kıymetini bilemedik. Onlara ihanet ettik. İhanetin bedelini ödedik, ödemeye devam ediyoruz. Bize yardım edin ve yeni bir sayfa açalım.**" dediğini aktarıyor. Sayın Tanrıverdi ayrıca, TBMM'de düzenlediği basın toplantısına, "Sizlere mazlum ve mağdur Filistin halkının sevgilerini, anaların gözyaşlarını, çocukların feryatlarını getirdim." sözleriyle başladı. Tanrıverdi, Arafat'ın, "Mescid-i Aksa'nın adını siz verdiniz. Orası sizin, siz koruyun." şeklindeki sözlerine yer verdi.

Filistin halkından yıllardır bu tür itiraflar geliyordu. İlk defa devlet erkanından böyle bir itiraf yapılıyor. Ne dersiniz? Arafat'ın, Filistin'in Osmanlı toprağı olduğunu hatırlaması, Tamari'nin, "Osmanlıya ihanet ettik açıklaması çok geç kalmış bir itiraf değil mi?. Şimdi adama, "Basra harab olduktan sonra..." demezler mi?

Yaşı ellinin üzerinde olanlar hatırlarlar. 1970'li yıllarda, Türkiye Cumhuriyetini yıkıp yerine sosyalist, komünist bir devlet kurmak isteyen teröristler eğitimlerini hep Filistin'de, Filistin Kurtuluş Teşkilatında görürlerdi. Terör eylemlerinin planlarını bu teşkilattan alırlardı. Osmanlı'nın mülkü olan topraklarda oturup, "Osmanlı Türküne" bu yaptıkları reva mı idi. Osmanlıya yaptıkları yetmiyormuş gibi, Osmanlıdan sonra kurulan Türk Devletini de arkadan vururken hiç vicdanları sızlamadı mı?

Peki o zamanlar hiç Osmanlı Türkünü hatırlamayanlar şimdi niçin hatırlıyorlar? Çünkü, Osmanlıyı arkadan vurmak ve yeni kurulan devletini de zayıf duruma düşmesini sağlamak için bazı dış güçler, devletler bunlara destek veriyorlardı. Şimdi maksatları hasıl oldu. Artık bunlara ihtiyaç kalmadı. Şimdi sıra onları yok etmeye geldi. Bunun için yalnız ve çaresiz kaldılar. Sarı, beyaz ve siyah öküz hikayesinde olduğu gibi, sıra artık sarı öküz geldi. Çünkü daha önce, beyaz öküz ile iş birliği yapıp siyah öküzü, daha sonra da sarı öküz ile iş birliği yapıp beyaz öküzü yok etmişlerdi. Artık bu saatten sonra sarı öküzün ayakta kalması çok zor!

Sevgili Peygamberimiz her devir için geçerli şaşmaz ölçüyü bildirmiş. "**Allahü teâlâ, bir zalime yardım edene, o zalimi musallat eder.**" Şair ne demiş: Hâşâ, zulmetmez kuluna hüdâsı, herkesin çektiği kendi cezâsı.

Asırlardır içeride ve dışarıda yapılan Osmanlı düşmanlığını anlamak çok zor. Çünkü Osmanlı hiçbir millete, hiçbir devlete düşmanlık etmedi, kimseye zarar vermedi. Din, ırk gözetmeden herkesin iyiliği için çalıştı. Bugün ayakta olan pek çok Batı ülkesinin varoluş sebebi Osmanlıdır. Eğer Osmanlı olmasaydı, bugün İstanbul'daki patrik de olmazdı. Vatikan çoktan bunları ortadan kaldırmıştı. Şimdi dost gibi görünseler de, Papalığın, Patrikhane üzerinde ezeli bir düşmanlığı vardı. İlk fırsatta bir kaşık suda boğacaktı.

Kimseye kötülük yapmadığı halde bu kadar millet ve devlet Osmanlıya niçin bu kadar düşman kesildi? Çünkü, insanoğlunun nefsinde iyiliğe, güzelliğe düşmanlık var. Bunun için geçmişte kendilerine dünya ve ahiret saadeti sunan peygamberlere bile düşman oldu, onların pek çoğunu katletti.

Allahü teâlâ kime kötülük yapıyor? Herkese hayat, rızık ondan geldiği halde dünyada en çok düşmanı olan Cenab-ı Hak değil mi? İkinci olarak dünyada en çok düşmanı olan insanlara doğru yolu göstermeleri için gönderdiği peygamberlerdir. Peygamberler kime ne kötülük yaptılar? Üçüncü olarak da en çok düşmanı olan, Allahü teâlânın bildirdiği, peygamberlerin gösterdiği yolu yayan Allah adamlarıdır. Bunlara verilen eziyetleri kitaplar yazmaktadır.

Bütün bunlara düşman olan insanoğlu Osmanlıya niçin düşman olmasın ki?

Öfke nice ocakları söndürdü 7.8.2004

Her gün gazetelerde okuyoruz, televizyonlardan seyretiyoruz, "Öfkelendi arkadaşını öldürdü" "Öfkelendi hanımını öldürdü" türünden haberleri. İnsanların çoğunun başına ne gelmiş ise, hep bu öfke sebebiyle gelmiştir. Bir anlık öfke, insanın dünya ve ahiretini karartmaya yetmiştir. Öfke sebebi ile nice ocaklar sönmüştür. Resûlullah efendimiz öfkenin ne kadar tehlikeli olduğunu şu hadîs-i şerî ile işaret buyurmuştur. "**Muhakkak ki öfke, bir köz parçasıdır. "**“, "**Kim ki öfkesinin gerektirdiği şeyi yapmağa muktedir olduğu hâlde yapmaz da öfkesini yenerse, kıyâmet günü Allahü teâlâ, onun kalbini hoşnutlukla doldurur.**"

Allühe teâlâ da, " Ey ademoğlu! Öfkelendiğin zaman beni hatırla ki , ben de gadaplandığın zaman seni hatırlayayım ve yardımımı seni memnun edeyim. Şüphesiz ki,

benim sana olan yardımım, senin kendi nefesine yapacağın yardımdan daha hayırlıdır.” buyurmaktadır.

İnsan öfkelendiği zaman karar verirken dikkatli olmalı. Bu hâldeyken verilen karar sıhhatli olmaz. Çünkü öfke akli örter. Ömer İbni Abdül'azîz, öfkelendiği bir şahsa şöyle dedi: “Eğer beni öfkelenmemiş olsaydın, seni mutlaka cezâlandırırdım!. Şimdi adâleti gözetemem diye seni cezâlandırılmıyorum.” Allahü teâlâ, Kur'ân-ı keriminde buyurdu ki:

“Cennet ve Allahın mağfireti, gerek darlık ve gerekse bolluk hâllerinde yedirip - içirenler ve öfkelenince öfkesini yenenler için hazırlandı.”

Yine Ömer İbni Abdül'azîz başka bir gün bir sarhoş gördü. Onu yakalattırıp cezâlandırmak istedi. Fakat sarhoş, ileri geri konuşarak halîfeye sövdü. Bunun üzerine halîfe, onu o an cezâlandırmaktan vazgeçti, cezayı tehir etti. Kendisine, "Küfredince, sarhoşu cezâlandırmaktan niçin vazgeçtin?" diye sorulunca, şu cevâbı verdi: “ O, bana küfretmekle beni öfkelenirdi. Eğer bunun üzerine ben onu cezâlandırmış olsaydım, bunu öfkemden dolayı yapmış olacaktım. Hâlbuki, onu öfkemden dolayı değil, Allahü teâlânın emrine muhâlif bir fiili işlediği için cezâlandırmam gerekir. Kendi öfkemden dolayı bir müslümanı cezâlandırmağa râzı olamam.”

Nehrân bin Meymûn'un akıllı, Müslüman ilim sahibi bir kölesi vardı. Bir gün sofraya yemek getirirken ayağı kaydı, çorbayı efendisinin üstüne döktü. Meymûn, onu cezâlandırmak istedi. Fakat köle kendisine şöyle dedi: “A benim efendim, Allahın, **"Öfkelenince öfkelerini yutanlar..."** kelâmı ile amel et!” Hizmetçinin bu hatırlatması karşısında Meymûn: “Onunla amel ettim” dedi ve öfkesini yendi, kölesini cezâlandırmadı. Fakat köle hemen peşinden, “Âyetin ondan sonraki **"İnsanları affedenler.."** kısmıyla da amel etmelisin!” dedi. “Onunla da amel ettim, seni affettim” cevâbını verdi. Köle bu sefer de; Daha sonraki **"Allah iyilik edenleri sever."** kısmıyla da amel et! diyerek, efendisinin, ayrıca kendisine bir de iyilik yapmasını istedi. Meymûn onu da yaptı kölesine, “Sana iyilik de ettim. Haydi, bundan böyle Allah rızâsı için hürsün, serbestsin,” dedi.

Resûl aleyhisselâm şöyle buyurdu: Kimde şu üç haslet yoksa, îmânın tadını bulamaz:

- 1- Câhilin, câhilce hareketini savuşturacak bir yumuşaklık,
- 2- Kendisini harâmdan koruyacak bir takvâ,
- 3- İnsanları idâre edecek, onlarla iyi geçinecek bir ahlâk.

Allahü teâlâ, iyileri şöyle övüyor: **“Onlar, bollukta ve darlıkta da infak eder, öfkelerini yener, insanları affederler.”** (A.İmran 134)

Öfkelenen, peygamber efendimizin bildirdiği, **(Allahümmagfirli-zenbi ve ezhib gayza kalbi ve ecirni mineşşeytan)** duâsını okumalıdır!

NOT: Değerli dostumuz **Doç. Dr. Ekrem Buğra Ekinci'nin, “Osmanlı mahkemeleri”** adında bir eseri çıktı. Osmanlılardaki adalet ve hoşgörüyü delilleriyle ve misalleriyle gözler önüne seriyor. Okuyucularımıza önemli tavsiye ederim. (Arı Sanat, 0212 520 41 51)

Başarısının sırrı kimseyi incitmemek 13.8.2004

Sa'dî Şirâzî hazretlerinden kıssalar:

Hükümdar İskender'e sordular: “Doğu ve batı memleketlerini ne ile aldın? Önceki hükümdarların hazîneleri, varlıkları ve askerleri çok daha fazla olduğu hâlde, onlara böyle bir fetih nasîb olmamıştı. Bunun sırrı nedir?” Cevap verdi: “Hangi memleketi aldımsa, halkını incitmedim ve büyüklerinin adını ancak iyilikle andım.”

Taht, hükümdarlık, zafer madem ki gelip geçiyor, hepsi hiçtir. Geçmişlerin adını iyilikle yaşat ki, senin adın da iyilikle anılsın. İnsanların iyi bir isim bırakması, altın yaldızlı saray bırakmasından daha hayırlıdır.

Vezîrlerden biri, Zünnûn-i Mısırî hazretlerinin huzuruna çıktı: “Gece gündüz sultâna hizmet etmekle meşgulüm. İyiliğini umuyorum ama kötülüğünden de korkuyorum” diye himmet, yardım istedi. Büyük velî ağladı, dedi ki: “Sultândan korktuğun kadar Allahü teâlâdan korksaydın sıddîklardan, iyilerden biri olurdu.”

Eski İran hükümdarlarından adaleti ile meşhur Nûşirevan ava çıkmıştı. Bir hayvanı kesip ateşe koydular. Yanlarında tuz yoktu; getirsin diye köye bir adam gönderdiler. Nûşirevan:”Tuzu para ile al ki, bedava alma âdeti çıkmasın, köy harap olmasın” dedi. “Bu kadarcık şeyden ne zarar gelir” diye sordular. “Cihânda zulmün temeli ufacık bir şeydi. Ama her gelen onu büyüttü. Nihâyet şimdiki duruma ulaştı” de cevap verdi.

Devri kötü olan zâlim, dünyada kalmaz ama, üzerinde sonsuz la'netler kalır. Her zaman adâletle hareket etmelidir.

Adâlet üçe ayrılır: **Birincisi**, Allahü teâlâyâ kulluk etmektir. Allahü teâlânın merhameti, ni'metleri, ihsânları, her mahlûka yayılmıştır. Ni'metlerinin en büyüğü, kullarına saâdet

yolunu göstermesidir. Hakları yok iken, hepsini en güzel şekilde yaratmıştır. Ebedî ni'metler, iyilikler vermiştir. Böyle bir sâhibe, yaratana ibâdet etmek, O'nun ihsân ettiği ni'metlere şükretmek elbette lâzımdır. Adâlet için sâhibinin hakkını gözetmek icâb eder. Her insanın yaratana karşı borçlu olduğu bu kulluk hakkını edâ etmesi lâzımdır.

Adâletin **ikinci kısmı**, insanların hakkını edâ etmektir. Devlete, âmirlere, kanûnlara karşı gelmemek, âlimlere hürmet, emânetlere vefâ, alış-veriş haklarını edâ, va'dlerini ifâ etmek lâzımdır.

Üçüncüsü, geçmişlerin haklarını edâ etmektir. Bu da, onların borçlarını ödemek, vasiyetlerini ifâ etmek, vakıflarını muhâfaza ve bıraktığı hayrât ve hasenâtı devam ettirmekle olur.

Adamın biri hükümdara müjde getirdi:

- Azrâil aleyhisselâm, filanca düşmanın canını aldı. Seni ondan kurtardı.

Hükümdar sordu:

- Beni bırakacağını, canımı almayacağını da ondan işittin mi?

"Değil mi ki, sonunda ölüm vardır ve bu can göç yolunu tutacaktır. O hâlde, ister taht üzerinde can vermişsin, ister toprak üzerinde ne fark eder?"

Pırlanta olsa ne fayda? 14.8.2004

Sa'dî Şirâzî hazretlerinden kıssalar:

Basra cevâhircilerinin toplantısında birisi anlatıyordu: "Bir zaman çölde yolumu kaybetmiştim. Yanımda yiyecek diye bir şey kalmamıştı. Ölmeyi gönlüme koyduğum sırada ansızın inci dolu bir kese buldum. Bunu, kavrulmuş buğday sandığım andaki zevki ve sevinci, inci olduğunu öğrenince de duyduğum acıyı ve ye'si hiç unutamam."

Kuru çöllerde, kumların ortasında susuzun ağzında inci olmuş, sedef olmuş, ne çıkar? İdâm edilen adamın kemerinde ha altın bulunmuş, ha saksı kırığı. Ne fayda?

Bir mürid, pîrine, onun bunun ziyâretime çok gelmelerinden zahmet çekiyorum. Kıymetli vakitlerim bu gelip gitmelerle perişan oluyor. Ne yapayım? dedi. Pîr cevap verdi: "Yoksul olanlarına borç verirsin; zengin olanlarından da birşey istersin. Bir daha etrafında dolaşmazlar."

Toplantılarımızda şakacı, güler yüzlü, tatlı dilli bir genç bulunuyordu. Gönlü hiç gamlanmaz, dudakları tebessümden kavuşmazdı. Aradan bir süre geçti. Onunla karşılaşmak nasîb olmadı. Daha sonra kendisini gördüm; evlenmiş, çocukları olmuş, neşesinin kökü kesilmiş, hevesinin gülü solmuş... "Bu ne hâl?" diye sordum. "Çoluk çocuğa karıştığımдан beri çocukluk etmedim" dedi.

İhtiyarlık uzun saçlarını ağarttı. Zamanın değişmesi beni korkutmaya yetiyor. Yine de bu heves ne? Madem ki ihtiyar oldun, vazgeç çocukluktan. Oyunu, zarâfeti gençlere bırak.

Bir kocakarı, saçını siyaha boyamıştı. "Nineciğim, dedim, farzet ki boya ile saçın karardı, ama bu kambur bel doğrulmaz ki..."

Arap hükümdarlarından birine Leylâ ile Mecnûn'un hikâyesini anlattılar. "Bunca fazîletine, belâgatine rağmen çöllere dalmış, irâdesinin dizginini elinden kaptırmış!.." diye Mecnûn'un perişanlığını sayıp döktüler.

Hükümdar, Mecnûn'u huzûruna getirtti: "İnsanlık şerefinde ne kusûr gördün de hayvan tabiatına girip insanca yaşamayı terkettin" diye, onu kınamaya başladı.

Mecnûn inledi, cevap verdi: "Nice gerçek dostlarım, Leylâ'yı sevdim diye beni kınadılar. Ama onu bir gün görmüş olsalar, bana hak verirlerdi."

Hükümdarın gönlüne Leylâ'yı görme arzûsu geldi. Bunca fitneye sebep olan güzelliği bilmek istiyordu. Kızı bulmalarını emretti.

Adamları, Arap kabîlelerini dolaştılar. Leylâ'yı ele geçirdiler. Saraya getirip hükümdarın karşısında durdurdular.

Padişah onun şekline baktı: Kara yağız, zayıf endamlı bir kızdı. Leylâ, gözüne hakîr göründü. Kayda değer bir güzelliği yoktu.

Mecnûn, hükümdarın gönlünden geçenleri kavradı:

- Padişahım dedi, Leylâ'ya Mecnûn'un gözü ile bakmalısın ki ancak o zaman eşsiz güzelliğini farkedersin.

Bir hükümdar hiddetlenip günâhsız birinin öldürülmesini emretmişti. Adamcağız:

- Bana hiddet edip de kendi azâbını isteme padişahım, dedi.
Padişah, "Nasıl?" diye sorunca şu cevabı verdi:
- Benden bu elem, acı bir anda geçer ama, sen bunun günâhını ebedî çekersin.
Padişah düşündü, adamın söylediklerini doğru buldu. Onu öldürme sevdâsından vazgeçti.

Eski kavimleri ahlâksızlık helâk etti 20.8.2004

Geçenlerde çamaşır makinesi bozulmuştu. Servise haber verdik. Eleman geldi. Arızayı tespit ettikten sonra, normal şartlarda bu arızanın olmaması lazım, en son ne yıkamıştınız diye sordu. Paspasların yıkandığını öğrenince, bu makine çamaşır yıkamak içindir, paspas, için halı için ayrı makinemiz var, lütfen makineyi yapılış gayesine uygun işlerde kullanın ikazında bulundu. Tabii ki, kullanım dışı kullandığımız için de masrafları ödemek zorunda kalmıştık.

Bütün makineler, vasıtalar yapılış maksadına uygun kullanılması lazımdır. Örneğin, kamyon yük taşımak içindir, otobüs insan taşımak içindir. Kamyonla insan, otobüslü taş toprak taşımaya karkarsak, vasıtalar da insanlar da zarar görür.

Bu kural insan için de geçerlidir. Bir asırdır, feminizm akımı ile bilhassa Batı'da kadına yaratılış gayesinde aykırı yük yüklenmektedir. Bunun için de kadınlar bunalıma girmiştir. Ruh dengeleri, kimyaları bozulmuştur. Kadınların yüzde doksanı psikolog ve sosyologların kapılarını aşındırmaktadırlar. Arızanın, sıkıntının asıl sebebine inilmediği için de sinir ilaçları ile kadınlar sadece uyutulmakta tedavi olmadıkları için de sıkıntı çoğalarak devam etmektedir.

Kadınların ruh dengesinin bozulması cemiyetin temel taşı olan aileyi yıktı, aile toplumun çekirdeğini teşkil ettiği için de toplumun yapısı bozuldu. Toplumlar ahlaki ve sosyal yönden hızlı bir şekilde çöküntü içine girdi. Fuhuş ve sapık ilişkiler alabildiğine yayıldı.

Çöküntünün farkına varan birçok kuruluş bu tehlikeli gidişe dur demeleri için ilgilileri uyarmaktadır. Gerçek İncil ile, gerçek İsevilik ile ilgisi kalmayan Papalık bile gerçek İncil'den kalma kısıntılar ile Batı'daki bu gelişmenin zararlarını dile getiren bir bildiri yayınladı.

Papa 2. John Paul, bu bildiri ile kilise liderlerini küresel feminist hareketlere karşı önlem almaya çağırdı. Kadın ve erkeklerin temelde eşit olduklarını savunan feminist hareketlerin dünya toplumlarını tehdit ettiğini söyleyen Papa, bu konuyla ilgili 37 sayfalık bir mektup yayınladı. Mektupta ağırlıklı olarak feminizmin kadınları annelik görevleri ve sorumluluklarını göz ardı ettiğini kadın ve erkeklerin biyolojik farklılıklarının feminizm tarafından bulandırıldığını bildirdi.

Vatikan mektupta, günümüz kadınının evi ve işi arasında kaldığı, bunun sonucunda da çocuk doğurma, annelik ve ev bakımı gibi geleneksel rollerini bir kenara ittikleri ifade edildi. Bunun son yıllarda özellikle Avrupa'daki doğum ve doğurganlık oranlarındaki dramatik düşüşlerin temel nedeni olduğunu belirten Papa, kadınları "ev'e çağırdı.

Kilise yetkililerince yapılan açıklamalar da, geleneklerin ve ahlaki değerlerin genç kadınların artan "bencillikleri"yle paraya ve rahatlarına daha çok değer vermeleri sonucunda paramparça olduğu bildirdi. Vatikan, Hıristiyan ülkelerin hükümetlerine de çağrıda bulunarak bu tehlikeli gidişe çare bulunmasını istedi.

Papa 2. John Paul'un açıklamalarında eşcinselliğe de yer verildi. Cinselliği yanlış yönlendiren tüm düşünceler ve eylemleri "kınayan" Papa, eşcinsel evliliklerinin toplumun ahlaki değerlerini çürüttüğüne işaret etti. Vatikan, kilise liderlerini acilen harekete geçmeleri ve etkili önlemler almaları konusunda sert şekilde uyardı. Papa, "cinsiyetin doğuştan gelen bir özellik olduğunu ancak cinsel kimliğin tümüyle toplumun yönlendirmesi sonucu oluştuğunu" söyledi. 2. John Paul'un önümüzdeki günlerde aile ve çocukların "ahlaki" eğitimine yönelik yoğun bir kampanya başlatacağı bildirildi.

Pek çok papazın homoseksüel olduğu bir camianın lideri olan Papanın bu bildirisi ne kadar etkili olur belli değil. Ancak, toplumların ayakta kalabilmesi için aileye sahip çıkmanın, ailenin temel taşı olan kadını, feministlerin istismarcıların elinden kurtarmanın zamanı geldi ve geçiyor bile. Çünkü geçmişteki bütün toplumlar aileye önem verilmemesi sebebiyle ortaya çıkan ahlaki çöküntüden helak olmuşlardır.

Bu arada şunu da ifade etmeden geçemeyeceğim. Papa'nın yaptığı bu açıklamayı Diyanet İşleri Başkanı yapsaydı, laikliğin elden gittiği, şeriat özlemi, kadının dört duvar arasına hapsedileceği gibi akıl almaz suçlamalara maruz kalırdı Diyanet İşleri Başkanı. Bu da, ülkemizde ne diyanet işleri başkanının ne aydınların düşüncelerini rahat bir şekilde açıklayamadığını göstermektedir. Çünkü ülkemizde yıllardır belli bir kesim düşüncelerini

istedikleri gibi açıklama hakkına sahiptirler. Bunlar birinci sınıf vatandaş diğerleri ikinci sınıf. Diğerleri ancak bunların uygun gördüğü kadar düşüncelerini açıklayabilirler. Herkes birinci sınıf vatandaş olma hakkını elde ettiği gün ülkemizde gerçek demokresidin söz edilebilir. Zaten AB'ye karşı çıkanlar da bu imtiyazlı sınıfa mensup olanlardır.

Ailenin çöktüğü toplumlar da çöktü 21.8.2004

Dün Batı'da, yıkılan ailenin tekrar tesisi için çalışıldığından bahsetmiştim. Bugün de Türkiye'deki durumundan bahsetmek istiyorum. Türkiye'de Batı kadar olmasa da ailede hızlı bir çöküş yaşanıyor. "Önce ahlâk ve maneviyat" diyen görüşün gittikçe dışlandığı ve hatta suçlandığı Türkiye'de "toplumun temeli olan" aile büyük bir sarsıntı geçiyor. Son 5 yılda 744 bin boşanma dâvâsı açıldı. Batı'nın teknolojisini alma yerine yaşam tarzı benimsendiği için Türkiye'de, kendi öz değerlerinden uzaklaşma başladı. Batı insanı gibi sorumsuz yaşama tercih edildi. İşte bunun sonucu: Boşanma dâvâları, her yıl katlanarak artıyor!

Ankara Ticaret Odası'nın (ATO) hazırladığı rapora göre 1999'da boşanma davalarında yüzde 6 artış olurken 2003 yılında bu rakam **yüzde 21** çıktı. En çok boşanma olayı İstanbul, Ankara ve İzmir gibi büyük şehirlerde görülürken boşanmaların yüzde 45'i evliliğin ilk 5 yılında gerçekleşiyor.

Olumsuz ekonomik ve sosyal şartların ve buna çare olabilecek "manevî değerler" in olmaması ailede intiharları da artırdı. Dünya Sağlık Örgütü'ne göre her 40 saniyede bir kişi intihar ederek ölüyor. Her 3 saniyede bir kişi de intihara teşebbüs ediyor. Son 45 yılda tüm dünyada intihar olayları yüzde 60 artmış durumda. Avrupa ülkelerinde intihar görülme sıklığı yüzbinde 25 ile İskandinav ülkelerinde, en az ise yüzbinde 10 ile İspanya'da görülüyor. 2000 yılı verilerine göre Türkiye'de bu oran henüz kadınlarda yüzbinde 3.4, erkeklerde ise 2.4. Türkiye Avrupa ülkelerine kıyasla intihar vakalarında hâlâ iyi durumda. Ancak Türkiye'de intihar olayları Avrupa ülkelerine göre daha hızlı artıyor.

Başbakanlık Aile Araştırma Kurumu uzmanlarınca hazırlanan bir rapora göre, intiharların en önemli nedeni yüzde 36'lık bir oranla hastalık olarak gösteriliyor. Aile geçimsizliği ve geçim zorluğu ise ikinci ve üçüncü sırada yer alıyor. Rapora göre, son 30 yılda 40 bin kişinin intihar ettiği Türkiye'de sadece 2003 yılında 8 bin 432 intihar girişimi, bin 661 intihar olmak üzere toplam 10 bini aşkın intihar olayı yaşandı.

Geçen yıl en çok "intihara teşebbüs edilen iller" sıralamasında 850 kişiyle Ankara birinci, 585 kişiyle Bursa ikinci, 448 kişiyle Konya üçüncü, 430 kişiyle İstanbul dördüncü, 294 kişiyle İçel beşinci, 286 kişiyle İzmir altıncı sırada yer aldı.

Türkiye'de ve dünyadaki bütün bu olumsuzlukların sebebi aileye önem verilememesidir. Ailenin çöküşünün altında da maneviyata önem verilmemesi ve kadının istismarı vardır. Kadının yaratılış gayesinin dışında istihdamı vardır. Yerli yabancı birçok aydın artık bu gerçeği görmektedir. Nitekim, İngiltere'nin önde gelen bayan doktorlarından **Prof. Carol Black**, kadın doktorların sayısının artmasının bu mesleğin etkinliğini yitirmesine neden olduğunu söyledi. Royal College of Physicians (Kraliyet Doktorlar Koleji) başkanı Black, "Bir meslekte erkek egemenliği bittiğinde o meslek gücünü kaybediyor" dedi. Black, tepki alan açıklamalarını, kadınların vakitlerinin çoğunu aileleriyle geçirme isteğine ve özel yaşamlarını iş yaşamlarının üzerinde tutmalarına bağladı. "Kadınlar, gecelerini toplantılarda geçirmek istemez" diyen Black, kadınların Rusya'da tıpta, İngiltere'de de öğretmenlikte egemen olduğunu belirterek, bu ülkelerde bu iki mesleğin etkisini kaybettiğini savundu. İngiltere'de yeni mezun olan doktorların yüzde 60'ından fazlasını kadınların oluşturduğunu söyleyen Black, kadın tıp öğrencilerinin artışı sürerse 8 yıl içinde ülkedeki kadın doktorların sayısının erkek doktorlardan fazla olacağından İngiltere'de de tıbbın etkinliğinin azalacağı endişesini belirtti. (Milliyet, 4.8.2004)

Böyle bir açıklamayı ülkemizdeki bir profesör yapsaydı başına gelmedik kalmazdı. Hele bir de namnazında abdestinde Müslüman bir prof. yapsaydı, ne gericiliği ne de çağdışılığı kalırdı. İşte ülkemizdeki aydınlarla Batı'daki aydınlar arasındaki tipik fark. Düşündüklerini rahat ifade edebilme farkı. Bu önemli fark kalkmadıkça ülkemizde gerçek manada demokresiden, insan haklarından, din ve vicdan hürriyetinden bahsetmek mümkün olmayacaktır.

NOT: Bazı okuyucularım eski yazıları posta ile veya mail ile göndermemi istiyorlar. Geçmişteki 10 senelik yazıların tamamı www.mehmetoruc.com sitesine konulmuştur. Bu yazılar ve ilgi duyulacak diğer yazılar için bu sitesi müracaat edilebilir.

Anne babalar gençlere acıyın, yuvalarını yıkmayın! 27.8.2004

Evliliğimizin ilk haftasıydı. Ellerini öpüp hayır dualarını almak için, Muhammed Bâkır amca ile hanımı Maide teyzeyi ziyarete gitmiştik. Rahmetli Muhammed Bâkır efendi, Seyyid Fehim hazretlerinin torunudur. Yaşı o zaman seksenin üzerinde idi. Hanımı Maide teyzenin yaşı da ona yakındı.

Hal hatır sorduktan sonra, bizim hanım Maide teyze ile, ben de Muhammed Bâkır amca ile sohbe daldık. Benim bir kulağım Muhammed Bâkır amcada, diğeri de Maide teyzede; ne nasihat edecek ne diyecek diye merak ediyorum.

Maide teyze yakınlarından kimler var, diye bizim hanıma sordu. O da, annem, abim ve kız kardeşlerim var diye cevap verince, daha başka kimlerin var diye diğer bütün akrabalarını da saydı. Sonra kendisi doğu şivesi ile söze başladı. "Bak kızım dedi, şimdi senin ne anan var, ne abin var ne kardeşlerin ne de diğer akrabaların, bunların hepsini öldü kabul et. Sonra, sadece bu var, diye beni işaret etti. Eğer bunu böyle kabul edersen, rahat edersin. Sıkıştığın zaman akrabalarına sığınırsan, onları bir kurtarıcı gibi görürsen, bu hayat bitmez, dünyayı kendin."

Muhammed Bâkır amca da konuyu dönüp dolaştırıp evlilik üzerine getirdi. Dedi ki, "Bak oğlum, bu kızcağız Cenab-ı Hakkin sana bir emanetidir. Emanetin muhafazası gerekir. Kendisine zarar verecek her şeyden bunu korumakla mükellefsin. Kendi anne babandan da koruyacaksın. Çünkü evlilikte en çok zarar erkek ve kızın yakınlarından gelir. Sizin artık işiniz aşınız onlardan ayrı. Kendi işinizi kendiniz görmeyi öğrenin. Sıkıştığınız zaman anne babanızdan yardım istemeyin. Kendi tecrübelerinizle, imkanlarınızla ayakta kalmayı öğrenin. Sizin halinizi sizden başka kimse bilmez. Birbirinize destek olun dışarıdan destek aramayın."

O zamanlar bu nasihatların önemini bugünkü kadar anlayamamıştım. Kızların anne babalarına sığınmaları, erkeklerin anne babalarının tesiri ile kıza zulmetmeleri ve ailelerin de gereksiz müdahalesi ile yıkılan nice yuvalara şahid olunca çok daha iyi anladım bu nasihatların önemini. Gençler arasında hiçbir ciddi problem olmamasına rağmen, kız tarafının damadı avuçlarının içine alma gayretleri, erkek tarafının da kıza anne babasından koparmak için yaptıkları akıl almaz mücadele yeni kurulan yuvaları çatır çatır yıkmaktadır.

Gençlerden aldığım bu husustaki şikayetler dudakları uçuklatacak cinsten. Yediği yemekten, giydiği elbisesine, günlük harcamasından haftalık gezisine kadar karışan kız yakınları. Düğünde hediye gelen altınların nasıl değerlendirileceğinden tutun da, kız tarafına hangi aralıkla nasıl gidileceğinden ne tür hediyeler alınacağına, nerede çalışacağına dair müdahaleler. Damadın tayini başka bir ile çıktığında kızlarını göndermeyenler aileler... İnsan, "Madem kızın bu kadar kıymetli idiye ve dizinin dibinden de ayırmayacaktın niçin evlendirdin?" demeden duramıyor.

Aileler kuşun yuvadan uçuşunu bir türlü kabullenemiyorlar. Artık onların yeni bir yuvası var. Bu yuva kendileri ve çocukları içindir. Bunun dışındakiler anne baba da olsa misafirdirler. Bir misafirin müdahalesi ne kadar olursa onların da müdahalesi ancak o kadar olmalıdır.

İki ayrı ruh iki ayrı beden uyum sağlaması kolay değil. Gençler bunun mücadelesini verirken bir de anne babaları ile mücadele vermeğe kalkınca işler iyice karışıyor. Ya ruh dengeleri bozuluyor ömür boyu bunun sıkıntısını çekiyorlar ya da, evlilik sona eriyor.

Her iki tarafta uzaktan akrabam olan iki genç evlenmişlerdi. Her iki taraftan da o kadar müdahale oldu ki, gençler gizlice Avusturalya'ya kaçmak zorunda kaldılar. Evliliği ancak böyle kurtarabildiler. Şimdi anne babalar çocuklarının ve torunlarının hasreti ile kavruluyorlar. Hergün göz yaşı döküyorlar. Kendilerine de çocuklarına da kimsenin yapamayacağı kötülüğü yaptılar. Hani derler ya, insanın kendine yaptığı kötülüğü cümle alem toplansa yapamaz.

Anne babalara sesleniyorum. Lütfen çocukları rahat bırakın. İyilik yapalım derken, onların yuvalarını yıkmayın. Cenab-ı Hakkin, "**Allah, evlerinizi, sizin için bir huzur ve sükûn yeri yaptı.**" buyurduğu evleri zindana çevirmeyin.

Aileler gençlere iyilik değil kötülük yapıyor! 28.8.2004

Dün, anne babaların yeni evli gençlere yerli yersiz müdahaleleri sonucu pek çok çičeği burnunda evlilerin ayrıldıklarından bahsetmiştim. Dünkü bu yazı üzerine İzmir'den bir genç aradı. Evliliği, üç sene önce bir sene dolmadan bitmiş. Bitiş sebebini şöyle anlattı: Evimiz kayınpederlerin evine yakındı. Sabah ben işe giderken hanım da hazırlanıyor benimle beraber evden çıkıyor annesine gidiyordu. Akşam çoğu zaman annesinden alıp getiriyordum. İş dönüşü evde olduğu zaman da annesi bizim evde oluyordu. Başbaşa rahat

bir şekilde kaldığımız nadirattandı. Bir müddet böyle devam etti. Bir gün hanıma, bu böyle olmaz, biz artık evlendik, ayrı bir evimiz var. Herkes evinde başbaşa, yalnız kalmak ister. Ayrı bir evimiz olduğunu kabullen, emanetçi gibi olma. Annene söyle, devamlı burada olmasın. Sen de, hergün annelere gitme. Hafta sonunda beraber giderez. Hasretini giderirsin, dedim. Önce razı olmadı. Ben annemsiz duramam, dediyse de ben ısrar edince mecburen razı oldu.

Bu defa da, telefonla görüşmeye başladılar. Herkese gelen telefon parasının 3-4 katı fatura gelmeye başladı. Kendisini defalarca ikaz ettim. Hatta, kayınvalideye de durumu söyledim. Telefon etmesini çok görüyorsun, tabii ki arayacak diye kızından taraf oldu. Bir müddet daha sabrettim. Değişen bir şey yok. Sonunda bu konu tartışmaya dönüştü. Tartışmadan annesinin haberi oldu hemen. Nasihat edecekleri yerde, kızlarını alıp götürdüler. Gidiş o gidiş, bir daha da bir araya gelemedik. Evliliğimiz fındık kabuğunu doldurmayan bir sebepten bitti.”

Evlilikte ilk aylar çok önemlidir. Kadın evine alışmalı, evini kabullenmelidir. Bunun için, evin ana babanın biraz uzağında olmasında büyük fayda vardır. Birçok kız annesi, aynı mahallede hatta aynı apartmanın karşı dairesinde olmasını istiyor. Aslında bu, kızına iyilik değil kötülüktür. Kız tarafına yakın olunca, herhangi bir şeyden dolayı kızının üzgün olduğunu gören anne baba eyvah, damat kızı dövmüş, üzmüş gibi yanlış düşüncelere kapılıp araya girerler sıkıntıya sebep olurlar. Erkek tarafına yakın olunca da sıkıntı olur. Örneğin insanlık hali kız hasta olabilir. Bunun için yemek hazırlayamaz, ütüsünü yapamaz. Bu hali gören erkeğin ana babası eyvah oğlumuz aç suzuz kalıyor, elbisesi bile ütülenmemiş diyerek kıza sıkıntı verirler.

Kayserili Osman amca anlatmıştı: Damadı ziyaretine gelince, damat tatlı gel, demiş. Damat ta sonraki gelişinde tatlı getir anlamış baklava ile gelmiş. Osman amca yine, damat tatlı gel, demiş. Bir dahaki gelişinde, bir değil iki kilo baklava getirmiş. Osman amca yine, oğlum tatlı gel deyince artık sormak zorunda kalmış. Osman amca demiş ki, oğlum tatlı gelden maksadım, sık gelme seyrek gel. Seyrek gelince kıymetin artar, aramız tatlı olur, demek istedim, demiş.

Evliliğin ilk aylarında aileler çocukları kendi yanlarına çekme gayreti yerine, herkes kendini karşı tarafın yerine koysa problem kendiliğinden çözülecek daha doğrusu problem olmayacak. Daha da ilerisi, kız tarafı erkek tarafını tutar, onun avukatlığını yapar, erkek tarafı da kız tarafını düşünür onları memnun etmeye çalışırsa, aileler arasında memnun etme yarışı başlar, her iki ailede rahat eder.

Aslında erkeği ailesinden koparmak kız tarafına fayda değil zarar getirir. Oğullarının kendilerini terk ettiğini gören anne baba, maddi manevi desteklerinin çekerler. Her fırsatta, evliliğinin devamı için değil yıkılması için çalışırlar. Bunun için böyle bir hareket hem dinen hem de örfen uygun olmaz. Netice de o yaşa kadar, büyütmüş okutmuş ilerisi için büyük hayaller içinde olan ailenin hayalleri yıkılır. Onların beddualarının alınmasına sebep olur. Beddua ve kin üzerinde olan yeni aile fazla ayakta kalamaz.

Erkek tarafının da kızı ailesinden tamamen koparmak istemesi çok yanlış olur. Belli ölçülerde irtibat mutlaka devam etmelidir. Yeni yuvanın mesafe olarak erkek tarafına daha yakın olması da hem dinimizin hem de örfümüzün gereğidir.

Çok mahzurlu, dinen uygun olmayan bir hal değilse, kız tarafı her zaman tartışmalarda kızının değil damadının yanında yer almalıdır. Asırlardır müslümanlar böyle hareket etmişlerdir. Bunu da Resulullah efendimizin uygulamalarından öğrenmişlerdir.

Resulullah efendimizin mübarek kızları Rukiye validemiz, üzerine cariye aldığı için kocası hazret-i Osmanı babasına şikayet etti: Resulullah efendimiz, **“Ey benim kızım! Eğer Allahü teâlânın rızâsını ve benim rızâmı istersen, bir ân durma, var evine ki, Osman’ın ayaklarına yüzünü sürüp, özür dile. Yoksa ne Hakkın huzurunda, ne de benim huzurumda yerin kalır.”** deyip ve bir ân durdurmayıp, Hazreti Osman’ın huzuruna gönderdi.(Dört Büyük Halife)

Ufak bir tartışmada, hemen kızana arka çıkan anne babaların Peygamber efendimizin bu nasihatlarından ders almalıdırlar.

“Bana göre” modası 3.9.2004

Son yıllarda dini yayınlarda “Bana göre” modası başladı. Herkes kendi aklına göre dini anlatmaya daha doğrusu kendi düşüncesini din diye ortaya koymaya başladı. Akıl doğruyu bulabilseydi peygamberlere, kitaplara ihtiyaç olmazdı. Evet, Allahü teâlâ, insanı yaratınca, ona hakkı bâtıdan, iyiyi kötüden, faydalıyı zararlıdan ayırabilmesi için akıl gibi anlayıcı bir kuvvet bir ölçü vermiştir. Ancak, Allahü teâlâyâ ait bilgilerde ölçü olmaz.

Mahlûklara ait bilgilerde ölçü olur. Akıl, insandan insana değiştiği için, ba'zı insanlar mahlûklara ait bilgilerde isâbet kaydettiği halde, bazıları yanılabilir.

Acaba insan, bir yol gösterici, bir kılavuz olmadan aklı ile Allahü teâlânın bildirdiği doğru yolu bulabilir miydi? Tarihi inceliyecek olursak, insanların kendi başlarına ve önlerinde Allahü teâlânın gönderdiği bir rehber olmadan yola çıkıldığında, hep yanlış yollara saptıklarını görürüz.

İnsan, kendisini yaratan büyük kudret sahibinin var olduğunu, aklı sayesinde düşündü. Fakat, ona giden yolu bulamadı. Bunu önce etrafında aradı. Kendisine en büyük faydası olan Güneşi, yaratıcı sandı ve ona tapmağa başladı. Sonra büyük tabiat güçlerini, fırtınayı, ateşi, kabaran denizi, yanardağları ve benzerlerini gördükçe, bunları yaratıcının yardımcısı sandı. Herbiri için bir sûret, simge yapmağa kalktı. Bundan da putlar doğdu. İnsanlar, bunların gazabından korktu ve onlara kurbanlar kesti. Hattâ, insanları bile bu putlara kurban ettiler. Her yeni olayla, o olayı simgeleyen putların miktarı da arttı. İslâmiyet başladığı zaman, Kâ'be'de 360 put vardı.

Bugün bile güneşe ve ateşe tapanlar vardır. Bunlara şaşmamalıdır. Çünkü, Peygamber olmadan yâni rehbersiz, karanlıkta doğru yol bulunamaz. Peygamberler olmadan insanın yaratıcısını tanıması, ona nasıl ibâdet edeceğini aklı ile bulması mümkün değildir.

O zaman aklın fonksiyonu nedir? Yâni akıl ne işe yarar? Aklın yaratılış maksadı nedir? diye sorulacak olursa: Akıl, göz gibidir, din bilgileri de ışık gibidir. Yâni insanın aklı, gözü gibi zayıf yaratılmıştır. Gözümüz, maddeleri, cisimleri karanlıkta göremiyor. Allahü teâlâ, görme âletimizden faydalanabilmemiz için, güneşi, ışığı yaratmıştır. Güneşin ve çeşitli ışık kaynaklarının ışığı olmasaydı, gözümüz işe yaramazdı. Tehlikeli cisimlerden, zararlı yerlerden kaçamaz, faydalı şeyleri bulamazdık. Evet, gözünü açmıyan veya gözü bozuk olan, Güneşten faydalanamaz. Fakat, bunların Güneş'e kabahat bulmağa hakları olmaz.

Demek ki akıl cenâb-ı Hakkın insanlara verdiği nimetlerin en kıymetlilerindedir. Fakat, akıl da yalnız başına bir işe yaramıyor. Akıldan gerektiği şekilde istifade edebilmek için, onu yaradılış maksadına uygun olarak kullanmak lazımdır.

Aklımız da, yalnız başına maneviyâtı, faydalı, zararlı şeyleri anlayamıyor. Allahü teâlâ, aklımızdan faydalanmamız için, Peygamberleri, dînin ışığını yarattı. Peygamberler, dünyada ve âhirette rahat etmek yolunu bildirmeseydi, aklımızla bulamazdık. Tehlikelerden, zararlardan kurtulamazdık.

Evet, İslâmiyete uymayan veya aklı az olan kimseler ve milletler, Peygamberlerden faydalanamaz. Dünyada ve âhirette tehlikelerden, zararlardan kurtulamaz. Fen vasıtaları, mevki, rütbe, para ne kadar bol olursa olsun, peygamberlerin gösterdiği yoldan gitmedikçe, hiçbir fert, hiçbir toplum mesûd olamaz.

Ne kadar neşeli, sevinçli görünseler de içleri kan ağlamaktadır. Dünyada da, âhirette de rahat ve mesûd yaşayanlar, ancak, peygamberlere uyanlardır. Şunu da bilmelidir ki, rahata ve saâdete kavuşmak için, müslüman olduğunu söylemek, müslüman görünmek yetmez. Müslümanlığı iyi öğrenmek ve emirlere, yasaklara uymak lâzımdır

Akıllı ile anlaşılan şeyler, his uzuvları ile anlaşılanların üstünde olduğu ve bunların yanlışını çıkardığı gibi, yâni his uzuvlarımız, akıl ile anlaşılan şeyleri anlayamayacağı gibi, akıl da, peygamberlik makâmında anlaşılan şeyleri kavramaktan âcizdir. İnanmaktan başka çaresi yoktur. Akıl, anlayamadığı şeyleri nasıl ölçebilir? Bunların doğru ve yanlış olduğuna nasıl karar verebilir?

Yaratılan yaratıcıyı anlayamaz! 4.9.2004

Herşeyin bir kapasitesi olduğu gibi, aklın da bir kapasitesi vardır. Aklın kapasitesi zorlanırsa, insanı şaşırır, yanlış yola götürür. Meselâ, peygamberlerin söyledikleri ahiret bilgilerini, akıl ile araştırmağa uğraşmak, düz yolda güç giden, yüklü bir arabayı, yokuşa çıkarmak için zorlamağa benzer. At yokuşa doğru kamçılanırsa, çabalaya çabalaya, ya yıkılıp canı çıkar, yahut alışmış olduğu düz yola kavuşmak için sağa sola ve geriye kıvrılarak arabayı yıkar ve eşyalar harap olur.

Akıl da yürüyemediği, anlayamadığı âhret bilgilerini çözmeğe zorlanırsa, ya yıkılıp, insan, aklını kaçıtır veya bunları alışmış olduğu, dünya işlerine benzetmeğe kalkışarak yanılır, aldanır ve herkesi aldatır. Akıl, his kuvvetleri ile anlaşılabilen veya hissedilenlere benzeyen ve onlara bağlılıkları bulunan şeyleri birbirleri ile ölçerek, iyilerini kötülerinden ayırmağa yarıyan, bir ölçü âletidir. Böyle şeylere bağlılıkları olmıyan varlıklara

eremeyeceğinden, şaşırıp kalır. Bilinmeyen şeyi bilinen şeye benzeterek neticeye varmak istiyen yanılır.

Aklın peygamberlik bilgileri yanında, hiç kıymeti yoktur. Mukayese bile kabul etmez. Çünkü peygamberler, Allahın, yaratana bildirdiklerini söylemektedirler. Yâni bilginin kaynağı Allahü teâlâdır. Akıl ise, Allahın yarattığı bir varlıktır. Yaratana ile yaratılan hiç mukayese edilebilir mi?

Bütün bunlardan şu netice çıkıyor: Peygamberlerin bildirdikleri şeylere, akla danışmaksızın inanmaktan başka çâre yoktur. Zaten, peygamberlere tâbi olmak, akla uygun, aklın istediği ve beğendiği bir yoldur. Peygamberlerin, aklın dışında ve üstünde bulunan sözlerini, akla danışmağa kalkışmak, akla aykırı bir iş olur. Gecenin koyu karanlığında bilinmeyen yerlerde, pervâsızca yürümeğe ve engin denizde, acemi kaptanın, pusulasız yol almasına benzer ki, her an uçuruma, girdâba düşebilir.

Niketim, felsefeciler ve tecrübeleri hayalleri ile izâha kalkışan maddeciler, akılları dışında bulunan sözlerinin çoğunda yanılmış, bir yandan birçok hakikatleri meydana çıkarırlarken, bir taraftan da, insanların saâdet-i ebediyeye kavuşmalarına mâni olmuşlardır.

Aklına, zekâsına güvenenler, aklının, zekâsının yanılmadığını zannedenler, kendilerini ve kendilerine inananları dünya ve ahiret saâdetinden mahrum bırakmışlardır. Sonsuz, Cehennem ateşine sürüklenmişlerdir.

Meselâ, Eflâtun, yaptığı çalışmalar sonucunda nefsinde meydana gelen safâyı, bazı halleri görünce, peygamberlere uymak lâzım olmadığını sandı. "Biz temizlenmiş insanlarız. Temizleyicilere ihtiyacımız kalmamıştır." dedi. Böylece peygamberlere inanmadı. Başkalarının da inanmasına mani oldu.

Diğer felsefeciler ve bunların yolunda gidenler de böyledir. Bunlar, peygamberlere uymadan, yalnız riyâzet çekmekle hâsıl olan hallerin, altın yaldızla örtülen bakır gibi veya şekerle kaplanan zehir gibi olduğunu anlayamadılar. Bakırla karışık altını saf hâlde ayırmak için ve nefsi zararlı halden kurtarıp faydalı hale getirmek için, peygamberlere uymak lâzımdır.

Hakîki hakîm ve tabîb olan Allahü teâlâ, Peygamberleri ve bunların dinlerini, nefsi-i emmâreyi, nefsin kötülüklerini yıkmak, azgınlıktan kurtarmak için gönderdi. Onu yıkmak, ıslah etmek, kurtarmak için bu büyüklere uymaktan başka çaresi olmadığını bildirdi. Peygamberlere uymadıkça, binlerle riyâzetler ve mücâhedeler yapılsa, bunların hiçbir faydası olmaz. Tersine, azgınlığı artar, onun hastalığını giderecek yegâne ilâç, peygamberlerin getirdikleri dinlerdir. Bundan başka hiçbir şey, insanı felâketten kurtaramaz!

İnimizde aklın ermediği şeyler çoktur. Fakat, akla uymayan birşey yoktur. Ahiret bilgileri ve Allahü teâlânın beğenip beğenmediği şeyler ve Ona ibâdet şekilleri, eğer aklın çerçevesi içinde olsalardı ve akıl ile doğru olarak, bilinebilselerdi, binlerce peygamberin gönderilmesine lüzûm kalmazdı. İnsanlar, dünya ve ahiret saâdetini kendileri görebilir, bulabilirdi ve Allahü teâlâ, hâşâ peygamberleri boş yere ve lüzûmsuz göndermiş olurdu.

İslamiyet aşırılıklardan men eder! 10.9.2004

Daha önce, yeni evliliklerde ailelerin yerli yersiz müdahaleleri ile yıkılan yuvalardan bahsetmiştim. Bu hafta da, anne babalarının çocuklarına neden bu kadar aşırı ilgi gösteriyorlar. Bunun üzerinde durmak istiyorum.

Bunun pek çok sebebi olmakla beraber esas sebep sevgide aşırıya kaçmak, sınırı aşmaktır. Birçok konuda olduğu gibi burada da orta yolu bırakıp uç noktalara kaymaktır. Dinimizde her şeyin olduğu gibi sevginin yeri, sınırı bildirilmiştir. Örneğin, anne baba sevgisi ayrı, hanım sevgisi ayrı, çocuk sevgisi ayrı... Bunların sınırları ve dereceleri bellidir. Bunların da üstünde bir de Peygamber ve Allah sevgisi var.

Dinimizin bildirdiği bu sınırlar aşılsa, bir başkasının hakkına tecavüz olacağından zulüm başlar. Bu da hem dünyada hem de ahirette sıkıntı demektir. Haksızlığın zulmün olduğu yerde huzur olmaz, huzursuzluk olur.

Bunun için anne baba ve çocuklar hak ve hukuklarının sınırlarını çok iyi bilip bunları aşmamalıdır. Anne babanın kendi çocukları da olsa onların hakkını gasb etmeye hakları yoktur. Çocukları üzeride her türlü tasarrufta bulunma salahiyetine sahip değildirler. Ancak dinimizin müsaade ettiği kadar müdahale edebilirler.

Sevgide aşırılıktan bahsettik. Örneği birçok anne baba konuşma esnasında derler, "Biz çocuklarımız için varız, onlar için yaşıyoruz..." Bu akli başında bir Müslümana

yakışan söz değildir. Bir insan sadece çocuklar için nasıl yaşar? Müslüman öncelikle dini için ahireti için yaşar. Nihayetinde, çocuklar anne babaya cenab-ı Hakkın birer emanetidir. Emanet muhafaza edilir; onun için yaşanmaz. Çok kız babası, kızlarına o kadar düşkünler ki, istemeye gelecekler, kız gidecek diye ödleri kopuyor. Bütün bunlar ölçüyü aşmanın, aşırılığa kaçmanın alametleridir. Bu durum İnanç zafiyetinin, inanç boşluğunun bir ifadesidir. Bu boşluğu başka şekilde doldurma gayretleridir.

Dinimize göre, bir kız evlenme çağına gelince, uygun biri talip olduğunda hemen evlendirilir. İslam büyükleri buna çok dikkat etmişler. Bunu geciktirilmesi caiz olmayan şeyler sınıfına sokmuşlardır. Cenab-ı Hak anne babaya verdiği emanetçilik vazifesi bu çağda sona erer. Bu vazife bittiği halde, erkeğin şusu busu yok diye kızlarını evlendirmeyen mesul olmuş olur. Çünkü evlenmek gençlerin hakkıdır. Dinimizin önemli bir emridir. Ayrıca normal hayatın vazgeçilmez bir parçasıdır. Çünkü dünya hayatı bunun üzerine bina edilmiştir. Evlenmeyen gencin ruhi ve bedeni dengesi bozulur. Dikkat edilirse, genelde evlenmeyen kimselerin ruhsal yönden rahatsız olduğu görülür.

Evlendirdikten sonra da, emanetçilik vazifesi bitmiş olacağı için emanetçilik vazifesine hala devam etmek istenirse, başkasının hakkına tecavüz edilmiş olur ki, bu da büyük bir zulüm olur. Evlendirip onların yeni bir yuva kurmalarından sonra eskisi gibi yakından değil artık uzaktan ilgilenmesi gerekir. Çünkü birinci derece ilgilenme sona ermiştir. Kızdan artık babası değil kocası mesuldür. Erkek ise hem kendinden hem de hanımından sorumludur. Babanın evlenen oğlu ve kızı üzerinde mesuliyeti kalmamıştır artık.

Hak ve hukukta, sevgide sınır çok önemlidir. Sınır korunmaz, hanım, çocuk maksat haline gelirse o zaman durum çok tehlikeli boyuta varır. Bunun tehlikesi nedir, maksat çocuk olunca ne olur? Bunun cevabını dört asır önce **İmam-ı Rabbanî** hazretleri kısa ve öz olarak şöyle ifade etmiş: **“Kişinin maksadı neyse mabudu o olur.”**

İnsanoğlunun başına gelen bütün sıkıntıların sebebi orta yolu bırakıp aşırılığa kaçmasıdır. Yarın da dinimizin emrettiği orta yol nedir? Bunun üzerinde durmak istiyorum.

Doğru yol “Orta yol” dur! 11.9.2004

Dün, insanoğlunun başına gelen bütün sıkıntılar, belalar, Cenab-ı Hakkın bildirdiği orta yolu bırakıp kendi kısa akıllarına göre açtıkları yollara sapmalarının neticesidir, demiştik.

Aşırılıklar insanı hep orta yoldan, doğru yoldan uzaklaştıran birer tuzaktır. Konumuzla ilgili bir örnek verecek olursak; Batı’da aşırıya kaçıp çocuklar onsekiz yaşına gelince, kız olsun erkek olsun anne babası emanetçiliği bırakıp, ne halin varsa gör, diyerek sokağa bırakıyor. Aile bağları büyük ölçüde bu yaşta bitiyor. Aileler ile çocukları arasında yeteri kadar sağlam bağ olmadığı için de bugün Batı’da aile yok olmak üzeredir. Ailenin yok edildiği toplumların da ayakta kalması mümkün değildir. Tarihte bunun örnekleri çok görülmüştür. Bizde de, pek çok anne baba diğer bir aşırı uçta yer alıyor. Yani çocuklara karşı olması gerekenden fazla bir sevgi ve bağlılık ile aile yapısı bozuluyor. Genç evliler, hayatîyetlerini normal bir şekilde devam ettiremiyorlar.

Her aşırılıkta olduğu gibi sevgide de aşırı gidilirse nerede duracağı belli olmaz. Farkında olmadan insanı Allahtan başka şeylere tapma noktasına getirir. Çünkü, insanın maksadı neyse taptığı o odur. Eğer bir insan Allahı unutup, hep para için çalışırsa, o, artık paraya tapıyor, demektir. Yine sadece çocukları için yaşıyorsa, bunlara olan sevgisi herşeyin üzerine çıkmışsa ona tapıyor demektir.

Eğer kişinin gayesi, maksadı cenab-ı Hak ise, herşey ona kavuşmada bir vasıta ise onun mabudu Allah’tır. Artık onun her şeyi, her işi ahiret olur; evi, arabası, parası, çoluk çocuğu ahireti kazanmada birer vasıta olur. Dinimizin emrettiği de budur.

Kur’an-ı kerimin bir çok ayetinde bu konuda bizler uyarılmaktayız. Mal ve çocukların birer imtihan olduğu, bunların insanı Allahtan alıkoymaması gerektiği mealen şöyle bildirilmektedir: **“Ey iman edenler! Mallarınız ve çocuklarınız sizi Allahı anmaktan alıkoymasın. Kim bunu yaparsa işte onlar ziyana uğrayanlardır.”** (Münafikun, 9) **“Doğrusu mallarınız ve çocuklarınız bir imtihandır. Büyük ecir ise Allah katındadır.”** (Tekabun, 15)

Bunun için de sevgide aşırıya kaçmamak, dengeyi korumak ve doğru yol olan orta yolda olmak gerekiyor. Hadis-i şerifte “İşlerin hayırlısı vasat (orta) olanıdır.” buyuruldu. Çünkü iyilik, doğruluk demek, tam orta yol demektir. Ortanın sağında,

solunda olmak, iyilikten, doğruluktan ayrılmak olur. Hûd sûresinde mealen “Emrolunduğun doğru yolda bulun!” buyurulmuştur.

Orta yol, hak yol, doğru yol birdir. Bu da Ehli sünnet yoludur. Bozuk yollar ise, çaktır. Hattâ sonsuzdur. Allahü teâlâ, dinleri, nefsin arzularını ve aşırılıklarını önlemek için göndermiştir. Emir ve yasaklar taşkınlıklarını önlemek içindir. Nefsin taşkınlıkları, insanı sefâlete, âile fâcialarına, felaketlere sürükler. Allahü teâlâ nefsin arzularına uymağı sınırlıyan, hem de nefsi temizleyip aşırı, taşkın olmaktan kurtaran emirler ve yasaklar gönderdi. Peygamberleri ile gönderdiği bu emir ve yasakların toplamına (İslâmiyet) denir.

İslâmiyete uymak, nefsin bu aşırı arzuları frenlediği, tahdîd ettiği için, insana acı, zor gelir. Bunun için insan, islâmiyete uymak istemez. Nefse uymak ister. Saadete kavuşmak istemez. Felakete sürüklenmek ister. Allahü teâlâ, dünya arzularını, lezzetlerini yasak etmedi. Bunları, azgın, taşkın, zararlı olarak kullanmağı yasak etti. İnsan dine uymazsa, sahibinin, yaratınının gadabına, azâbına düçar olur. Dine uyan kul, mesûd, rahat olur. Yaratanı onu sever.

Dünya ziraat yeridir. Tarlayı ekmeyp, tohumları yiyerek nefsin arzuları doğrultusunda zevk ve safâ süren, mahsûl almaktan mahrum kalacağı gibi, dünya hayatını, geçici zevkleri, nefsin arzularını taşkın ve şaşkın olarak yapmakla geçiren de, ahiretteki ebedî nîmetlerden, sonsuz zevklerden mahrum olur.

Resulullahın Hıristiyanları imana daveti 17.9.2004

Geçen gün Almanya'dan bir okuyucum aradı. Fikir alış verişinde bulunduk. Kendisine, son zamanlarda burada, “ Kitap ehli yani, Hıristiyanlar ve Yahudiler de Cennete girecek. Çünkü onlar da kendi dinlerine göre ibadet ediyorlar. Onlar da, semavi dinlere mensupturlar” gibi saçma fikirler konuşuluyor. Oralar da durum nasıl” diye sordum.

Şöyle cevap verdi: “Hıristiyanlarla iç içe yaşadığımız için, bu tür düşünceler burada daha da yaygınlaştı. Hiçbir grup ile irtibatı olmayan sıradan esnafın çoğu bile böyle inanıyor. Hıristiyanları, neredeyse din kardeşi olarak görüyorlar. Samimi dostluklar, beraber oturup kalkmalar, beraber eğlencelere katılmalar, gezip dolaşmalar günden güne artıyor. Buralarda, Müslümanların Hıristiyanlara bakışı çok değişti. Eski bakış açısı neredeyse kalmadı.”

Bu kadar yoğun çalışma ve propaganda yapıldı. Böyle bir neticenin ortaya çıkacağı belli idi. Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, Vatikan, diyalog, hoşgörü maskesi ile adım adım hedefine ulaşıyor. Batıl da olsa, yanlış ta olsa, Cenab-ı Hak çalışana emeğinin karşılığını verir. Fakat, ahirette de sebep olanlardan bunun hesabını soracak, ahirette bunları Hıristiyanların, Yahudilerin yanına gönderecek. Hadis-i şerifte, “ **Kişi sevdiği ile beraber olacak**” buyurulu.

Eğer onlar da hak dinde iseler, onlar da Cennete gidecekse, 14 asırdır Müslümanlar, gayri müslimleri Müslüman yapmak için niçin uğraştılar. Peygamberimiz, Hıristiyan hükümdarlara niçin imana davet mektubu gönderdi. Onlarla Hayber, Mute, Tebük... gibi savaşları niçin yaptı. Haşa peygamberimiz de Kur'an-ı kerimi yanlış mı anladı?

Peygamberimiz sadece müşrikleri değil, Yahudileri ve Hıristiyanları da İmana davet etti. Mesela, Resûlullah efendimize, Necd'den bir hıristiyan heyeti gelmişti. İçlerinde ahır zaman Peygamberinin alâmetlerini İncilde okumuş olanlar da vardı. Fakat onlar dünya mevkini, şöhretini sevdiikleri için Müsliman olmuyorlardı. Hz.İsâ için, bazan Allah diyorlar, bazan Allahın oğlu, bazan da, üç tanrıdan biri diyorlardı. Allah demelerine sebep, ölüleri diriltir, hastaları iyi ederdi. Kayıbları haber verir, çamurdan kuş yapıp üfleyince uçardı diyorlardı. Allahın oğlu olduğuna sebep, belli bir babası olmaması idi. Üçten birisi olmasına sebep de, Allah (yapdık, yarattık) diyor. Eğer bir olsaydı, (yapdım, yarattım) derdi diyorlardı.

Resûlullah, bunları dîne, imana davet etti. Birkaç âyet-i kerîme okudu. İmâna gelmediler. “Biz senden önce îmân ettik” dediler. Resûlullah, “**Yalan söylüyorsunuz! Allahın oğlu var diyenin îmânı olmaz**” buyurdu. Allahın oğlu değilse, o hâlde bunun babası kim, dediler.

Resûlullah buyurdu ki: Allahü teâlâ, hiç ölmez ve herşeyi varlıkta tutan Odur. İsâ “aleyhisselâm” ise yok idi ve yok olacaktır. Babasına benzemiyen hiçbir yavru var mı? Rabbimiz herşeyi yaratıyor, büyütüyor, besliyor. Hâlbuki İsâ “aleyhisselâm” bunların birini yapmıyordu. Rabbimiz yemez, içmez. Onda değişiklik olmaz. İsâ aleyhisselâmın anası var idi. O, her çocuk gibi dünyaya geldi. Onlar gibi beslendi. Yer, içer, zararlı maddeleri kendinden atardı. O hâlde, İsâ “aleyhisselâm” sandığınız gibi nasıl olur? Onlar, birşey demeyip, sustular. İnat edip iman etmediler. Allahü teâlâ, onları mübâheleye çağırmasını emretti. Resûlullah bana inanmıyorsanız, gelin sizinle mübâhele edelim. Yanî, (Hangimiz zâlim isek, yalancı isek, Allahü teâlâ ona la'net etsin, diyelim!) buyurdu.

Bunun üzerine, "Bunun Peygamber olduğu herşeyinden anlaşılıyor. Bununla mübâhele edersek, ne biz kurtuluruz, ne de, bizden sonra gelenlerimiz kurtulur. Muhakkak bir belâya uğrarız!" dediler. Mübâhele etmekten kaçındılar, iman da etmediler. (Seadet-i Ebediyye)

Resulullahın gelmesiyle nesh edilmiş, yürürlükten kaldırılmış Hristiyanlık hak din kabul edilirse, Peygamberimizin gönderilmesi, İslama davetleri lüzumsuz boş şeyler olurdu. 14 asırdır İslam alimleri ittifakla bildiriyor ki, Resulullahın gelmesiyle İslamiyetten başka hak din olduğuna inanan dinden çıkar.

"Hak din ancak İslâmdır!" 18.9.2004

Dün, yurt içinde ve yurt dışında, Hristiyanlığın da hak din olduğu, dolayısıyla bugünkü Hristiyanların da, Cennete gidecekleri propagandasının yapıldığı ve taraftar da bulunduğu konusundan bahsetmişim.

Halbuki Kur'an-ı kerim, İslamiyetin "**son din**" olduğunu, diğerlerinin geçersiz olduğundan kabul edilemeyeceklerini açıkca bildirmiştir. Dolayısıyla bir Müslüman bunun aksini düşünemez. Böyle düşündüğü, inandığı hatta şüphe ettiği takdirde dinden çıkmış olur. İslamiyetin son din olduğu ayet-i kerimelerde mealen şöyle bildirilmiştir:

"Bugün, dininizi kemale erdirdim, ikmal ettim. Size olan nimetlerimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâmı seçtim." (Maide 3)

"Allah indinde hak din ancak İslâmdır." (A. İmran 19)

"Kim İslâmdan başka din ararsa, bilsin ki, bulduğu din asla kabul edilmeyecektir." (A. İmran 85)

Resulullah efendimiz, İslamiyeti kabul etmeyen Yahudilerin ve Hristiyanların, Allaha iman etmiş sayılmayacağını bunların Cehennemlik olduğunu açıkca bildirmiştir. Dört büyük müctehid imamdan biri olan **İmam-ı Ahmed bin Hanbel**'in meşhur hadis kitabı olan **El-Müsned** isimli eserde, sahabeden Ebu Hureyre'nin rivayet ettiği şu hadis-i şerif bunu açıkca göstermektedir:

"Resulullah'a biri geldi ve 'Ey Allahın resulü! Hristiyanlardan Allaha ve Resulüne inanarak İncil'e sâdik biri veya aynı şekilde Allaha ve Resulüne inanarak Tevrat'a bağlı biri, sonradan sana tâbi olmazsa, bu kişiler hakkında ne buyurursunuz?' dedi.

Bunun üzerine Hz. Peygamber şöyle buyurdu: **"Nefsim yed-i kudretinde olan Allaha yemin ederim ki, bu ümmetten biri veya Yahudi ve Hristiyan bir kişi beni dinlemez ve getirdiğimi kabul etmeden ölürse, kesinlikle Cehennemlik olur."**

Bu konu ile ilgili diğer bazı hadis-i şeriflerde de şöyle buyuruldu: **"Beni duyup iman etmeyen Yahudi ve Hristiyan elbette Cehenneme girecektir."** (Hakim) **"Cennete sadece Müslüman olan girer."** (Buhari)

Bugün dünya ve ahiret saadetine kavuşmak, ancak ve yalnız, dünya ve âhiretin efendisi olan, Muhammed aleyhisselâma tâbi olmağa bağlıdır. Ona tâbi olmak İslamiyeti beğenip, seve seve yapmak ve Onun emirlerini ve İslâmiyetin kıymet verdiği, üstün tuttuğu şeyleri ve âlimlerini, velilerini büyük bilip, hurmet etmektir ve Onun dînini yaymaya uğraşmak demektir. Ona doğru bir şekilde iman etmektir.

Kalbde doğru imanın bulunmasına alâmet, kâfirleri sevmeyip, onlara mahsûs olan ve kâfirlik alâmeti olan şeyleri yapmamaktır. Çünkü islâm ile küfür, birbirinin aksidir, zıddıdır. Birinin bulunduğu yerde, diğeri bulunamaz, gider. Bu iki zıd şey, bir arada bulunamaz. Bunlardan birisine kıymet vermek, diğeri hakâret ve kötölemek olur. Kâfirlere izzet veren, hurmet eden, dost edinen Müslümanları tahkîr etmiş, alçaltmış olur.

Hak teâlâ, Ali İmrân sûresi 149. ayetinde kâfirlere kıymet verenlerin ve onlara uyanların, dost edinenlerin aldandıklarını ve pişman olacaklarını (mealen) şöyle beyân buyurmaktadır: **"Ey iman edenler! Eğer kâfirlere uyarsanız, gerisin geriye (eski dininize) döndürürler de, hüsrana uğrayanların durumuna düşersiniz. Dünyada ve âhiretde zarar edersiniz"**

Müslüman olmayanları sevmek ve onlarla kaynaşmak, insanı Allahü teâlâyâ ve Onun Peygamberine düşman olmağa sürükler. Bunlar, Kelime-i tevhîdi söyleyip, inanıyorum derler. Namaz kılar ve her ibâdeti yaparlar. Hâlbuki, bilmezler ki, böyle yanlış hareketleri, onların imanlarını temelinden alıp götürür; haberleri bile olmaz

İbni Sina, Farabi ve diğer felsefecilerin küfre düştükleri yerler 24.9.2004

Bugün İslam aleminin durumu ortada. Her kafadan bir ses çıkıyor. Birinin ak dediğine diğeri kara diyebiliyor. İslam adına kimisi kafa kesiyor, kimisi katliam yapıyor. Halbuki İslam tarihi boyunca gerçek Müslümanlar terörden, anarşiden hep uzak durmuşlar. Bırakın insan öldürmeyi hayvanlara bile eziyet, zulüm yapmamışlar.

İslamı farklı anlama, nakli bırakıp akli, felsefi yorumlara sapmayla ortaya çıkmıştır. Bunun böyle olacağını Ehli sünnet İslam alimleri bildikleri için, Müslümanları dini konularda akli yorumlardan, felsefeden uzak tutmuşlar, hep nakli esas almışlardır. Çünkü felsefe, dini bir tarafa bırakıp her şeyin aslını akıl ile aramayı, böylece akıl ile neticeye varmayı kendine gaye edinmiştir.

Halbuki, sadece akıl ile neticeye varmak mümkün değildir. Çünkü düşüncenin doğrusu da yanlış da olur. Nitekim, her felsefeci, kendisinden önceki düşünce sisteminin yanlış olduğunu söyleyip, kendisi yeni bir ekol, yeni bir düşünce sistemi kurmuştur.

İslâm âlimleri ise birbirlerini tasdik etmişler, hiçbiri, bir diğerini yalanlamamıştır. Çünkü hepsinin kaynağı birdir. Kendi akıllarını ön plâna çıkarmayıp, neticeye varmada dinin bildirdiklerini esas almışlardır. Kaynak aynı olunca, netice de aynı olmuştur.

İslam alemine akli, felsefi ölçü olarak sokan **İbni Sina, Farabi..** gibi felsefecilerdir. İslam alimleri bunların hatalarını yanlışlarını tek tek ortaya çıkartmışlardır. İslâm âlimleri her düşünceyi incelemişler. Doğruyu, yanlış bildirmişler. Müslümanların tehlikeye düşmesine meydan vermemişlerdir. Örneğin **İmam-ı Gazali**, İbni Sina ve Farabi'nin, 20 konuda İslam inancına ters düştüğünü söylemiş, bunlardan üçünün ise açık küfür olduğunu bildirmiştir. Bunlar:

- 1- **Ahirette, beden diriltilemeyecek azaba ve mükafata uğrayacak beden değil ruhtur.**
- 2- **Kainat sonradan yaratılmamıştır, ezelden beri vardı.**
- 3- **Allah külliyatı, bütünü bilir cüzziyatı, küçük şeyleri bilmez. (el-munkız, 23-24) İbrahim bin Hamevi** ise şöyle söylemektedir:

"İmam-ı Gazali'nin yaşadığı devir ile daha sonraki devirlerde yaşayan muteber alimler, İbni Sina ve Farabi'nin mutlak küfrüne hükmetmişlerdir." (İbni Hacer, Lisan'ul mizan, II.293)

Meşhur tarihçi **İzzettin İbnül Esir** ise, İbni Sina'nın, Alaüddeve Ebu cafer ibn Kakeveyh'in hizmetine girdiğini, bu zatın inancının bozuk olduğunda şüphe olmadığını, bu bozukluğu sebebiyle İbni Sina'yı ilhad, (Dinsizlik) ve Şeiratin reddi yolunda eserler yazmaya teşvik ettiğini bildirmiştir. (El- Kamil IX.456)

Birçok darül hadiste hocalık etmiş eser sahibi bir alim olan fakih ve muhaddis **İbnüs Salah Şehrezuri**, "İbni Sina İslam alimlerinden değildir, belki ins şeytanlarından bir şeytandır" demiştir. (İbnül İmad, III.237)

Bozuk fikirleri ile dini İslamda büyük yara açmış olan İbni Teymiyye bile, İbni Sina ve Farabi gibi felsefecilerin yıkıcı fikirleri karşısında sessiz kalamamış bunların küfre düştüklerini açıkca söylemiştir. Aristo'nun takipçisi **İbni Sina** ve **Farabi** gibi filozofları, İslam alimlerinden farklı olarak, kainatın ezeli olduğunu, bedeninin diriltilemeyeceği, azabın ruha olacağını söyledikleri için "mülhidler" sınıfına sokmuştur. Ona göre, bunlar İslam alimi değil felsefecilerdir. Zira o devrin kadılarından birine, İbni Sina İslam filozoflarından mıdır" diye sorulduğunda, İslamda filozof olmaz" cevabını vermiştir. (Mecmuül fetava IX.186) Aynı kitapta, İbni Sina zındıklıkla, dehrilikle ve batinilikle itham etmiştir

Zaten, İbni Sina'nın yetiştiği aile ortamı da uygun bir ortam değildi. Çünkü, babası ve ağabeyi mülhid Batını Karamitelerin halefleri olan Fatimi bir aileden idi. Bu sebeple felsefeye merak sardığını bizzak İbni Sina kendisi söylemektedir. (Mecmuül fetava IX.134)

Bu ve buna benzer inançlarından dolayı, felsefecilerin bütün fikirlerini incelemiş olan **İmam-ı Gazali** ve **İmam-ı Rabbani** gibi İslam büyükleri bunların imanlarını kaybettiklerini küfre düştüklerini bildirmişlerdir.

Felsefeciler Peygamberimizi sahtekârlıkla suçluyorlar! 25.9.2004

İslâm alimleri zamanlarındaki bütün fen bilgilerini okuyup öğrendikten sonra, islâmiyyetin gösterdiği yolda, kalblerini açarak, nefslerini temizliyerek, aklın erişemediği bilgilerde nakle uyararak doğruyu bulmuşlar, hakikate varmışlardır. Dini bilgilere felsefeyi sokmamışlardır. Bunun için İslam alimlerine felsefeci denilemez.

Çünkü, felsefeciler, kendi başına hakikatı bulması mümkün olmıyan, kendi kısa aklının esîri, mahkûmu zavallı kimselerdir... Hiç böyle bir kişiyi İslâm âlimiyle kıyaslamak mümkün mü?

Felsefeciler aklın dar kalıbında sıkışıp kalmış kimselerdir. Zaten, bunun için gerçeğe ulaşamamışlardır. Çünkü aklın ve rûhun mahiyetini bilmezler. Bunlar bilinmezse neticeye varılamaz. Netice zarar ve hüsrân olur. **İbni Sina, Farabi** gibi felsefeciler dine felsefeyi soktukları için kendilerine ve arkalarından gidenlere büyük zarar vermişlerdir.

Mesela, Farabi nübüvveti rüya olarak gördüğü için Filozofu peygamberlerden üstün tutmaktadır. İbni Sina ise peygamberlerde üç özellik bulunduğunu bunlara sahip olan herkesin peygamber olabileceğini söylemektedir.

1- Peygamber ilahi veya başkasından öğrenim görmeden ilme nail olur.

2- Bilgisini nefsinde hayal eder, nurani şekiller görür, tıpkı rüya gibi, kendinde sesler duyar.

3- Kendisinde faal bir kuvvet vardır. Onunla garip şeyler.(Mucizeler) gösterir. Bunlar sihrbazların gösterilerinden farklı değildir. (Kitabün nübüvvet, 4,22,168,210)

İbni Sina ve bununla beraber olan diğer felsefeciler, Hz. Peygamberin bildirdikleri kendi düşüncelerine ters olunca, Hazret-i Peygamberin hayal ile söylediğini iddia ederek, gördükleri bu halleri halka vahiy olarak bildirdiklerini, peygamberi haşa insanları aldatan bir münafık olarak takdim ederek ağır küfür ve cehaletin içine düşmüşlerdir (Mearücul vusul 181)

Şu tespitler de felsefecilerin dinden ne kadar uzak olduğunu göstermesi bakımından ibretlilidir:

"Müslümanlar arasında musiki yoktu. Hicri 2. asrın sonlarına kadar, tasavvufçular arasında def, ney, dümbelek, raks gibi şeyler bulunmuyordu. Dört mezheb imamına göre eğlence, müzik aletleri külliyyen haramdır. Böyle olduğu halde, bu bidata, bu harama teşvikte bulunanlar olmuştur ki, bunlar: **İbnür Ravendi, Farabi, İbni Sina** gibi zındıklardır" (Mecmuül fetava, XI.570)

"İbni Sina, Putperest Aristo'nun vezirlik yaptığı Makedonyalı İskender'i Kur'an-ı kerimde geçen Zulkarneyn olarak takdim etmiştir." (Mecmuül fetava, XI.171,172)

"İbni Sina, harika bir zekaya sahipti. Kısa aklı peşinde gidip Hz. Peygambere muhalefet etmiş bir filazoftur." (Tarihül islam, XXIX 232)

İbni Teymiyyenin talebesi olup onun gibi bozuk fikirlere sahip El Cevziyye de bu felsefecilere şiddetli tepki göstermiştir. Hulağu'nun veziri Nasureddin Tusi'den bahsederken şöyle söylüyor: "**Tusi, mülhidler (Dinsizler) için medreseler yaptırdı ve mülhidlerin imamı İbni Sina'nın İşarat kitabını Kur'anın yerine koymak istedi, ama buna muktedir olamadı.**" (İğasetül lefhan, 370)

Aklımız yalnız başına ahiret bilgilerini anlayamadığı için Allahü teâlâ peygamberleri gönderdi. Akıl ile herşey halledilmiş olsaydı, peygamberlerin gönderilmesi lüzumsuz olurdu.

Peygamberler, dünyâda ve âhirette rahat etmek yolunu bildirmeseydi, aklımız bu yolu bulamaz, o zamanda bir işe yaramazdı. Tehlikelerden, zararlardan kurtulamazdık. Bunun için İslâm alimleri, Resûlullahın ve Eshâb-ı kirâmın bildirdiklerine uymuşlar, felcefecilerin bunlara uymıyan fikirlerini delilleriyle reddetmişler, böylece islâm dînini, Hıristiyanlık gibi bozulmaktan korumuşlardır.

Altın kasadaki nasîhatlar 1.10.2004

Peygamber Efendimizin, "**Ben âdil sultan zamanında dünyaya geldim**" buyurduğu adâletle meşhur hükümdar **Nûşirevân-i Âdil** arzû etti ki; kendisine rehber olmak için bazı nasîhatlar tertip edilsin. Bu maksatla, zamanın âlimlerini topladı. Bunların içinden yirmi üç tanesini seçti ve onlara, "Her biriniz bir hikmet söyleyiniz ki, hem ben istifade edeyim, hem de benden sonra gelenler" dedi. Her birisinin yazdığı hikmetli sözleri altınla yazdırdı. Bunları, yine altından bir kasa yaptırıp, altın bir anahtar ile de kilitledikten sonra hazinesine koydurdu. Ne zaman ki, müşkül bir iş ile karşılaşır, bu hikmetleri okur ve ona göre karar verirdi:

1- Kendinizi biliniz, ilim ve iyi edep öğrenmeyi arzû ediniz. Malı ilimden yüksek tutmayınız. Ahiret için azık toplayınız. Ahireti dünyaya satmayınız. Söylenmeyecek sözleri söylemeyiniz. Aranmakla bulunmayacak şeyi aramayınız.

2- Hikmet sahiplerinin nasîhatlarını hakîr görmeyiniz. İşlerde acele etmeyiniz. İşleri vaktinde yapınız. İşleri bilene emrediniz. Zararlı işlerden sakınınız. İşlerin önüne ve arkasına dikkat ediniz. Akıllılarla istişâre ediniz. Tecrübe edilmiş tecrübe etmeyiniz. İhtiyarların sözlerine önem veriniz.

3- Herkes sizi takvânız ve iyilikleriniz ile tanısin. Kanaati zenginlik biliniz. Sağlığın kadrini biliniz. Kimsenin üzüntüsü ve elemi ile sevinmeyiniz.

4- Dert ve belâ sahiplerinden ibret alınız. Yerinde hâsıl olan zararın, yersiz hâsıl olan menfaatten iyi olduğunu biliniz. İnsanlara her zaman müdâra ediniz, dîniniz için dünyalık verin. Her nerede müdâra lâzım olursa sertleşmeyiniz. Dost ve düşmanla barışta bulununuz.

5- İşleriniz kendi gücünüzü aşmasın. İnsanlardan ihsânı esirgemeyiniz. Elinizi ve dilinizi kollayınız. Lâyık olmayan işlerden uzak kalınız.

6- Fenâ komşudan, fenâ arkadaştan sakınınız. Arkadaşsız yola çıkmayınız. Fenâ ve aslı belli olmayanlarla yolculuk yapmayınız.

7- Çorak yere tohum ekmeyiniz. Sonradan görmüşlerden borç almayınız. Aslı belli olmayanlardan kız istemeyiniz. Kıymetsiz insanlarla oturmayınız. Allahtan korkmayandan korkunuz.

8- Malı kendinize fedâ ediniz. Ahmak, sarhoş ve deliye nasîhat etmeyiniz. Nasîhatı anlayana yapınız. Nasîhatınızı kıymetli tutunuz. Elinizin altındakilere merhamet ediniz. Kimsenin ekmeğine göz dikmeyiniz.

9- Açların yanında yemek yemeyiniz. Ekmeğinizi açlardan esirgemeyiniz. Çocuklar ve kadınlara karşı tedbirli olun. Yabancı kadını evinize uğratmayınız. Dünya nimeti ile kibirlenmeyiniz. Kadınların hîlelerinden emin olmayınız.

10- Kimsenin evinin işine karışmayınız. Yabancı kimselere evinizin yolunu göstermeyiniz. Karı koca arasında aracı olmayınız. Başkasının bir şeyine sahibinden fazla şefkatli olunuz

11- Kibirli insanlardan korkunuz. Devlet adamlarına düşmanlık etmeyiniz. Kadın ve erkek hiç kimseye zulüm etmeyiniz.

12- Ana ve baba hakkını gözetiniz. Akrabalarınızdan kesilmeyiniz. İnsan ile ahdı muhafaza ediniz. Ahdınızı yerine getiriniz. Davetsiz kimseye misâfir gitmeyiniz. Misâfirinizi kıymetli tutunuz. Eğer bir kimse size muhtâç olursa, kudretiniz dahilinde ihtiyâcını yerine getirmeye çalışınız.

13- Bilgide ileri olanları büyük tutunuz. İlim öğretmeyi ayıp tutanları insan saymayınız. İnsanın selâmetinin, lisanına dikkatte olduğunu biliniz. Lâyık olmayan sözü söylemeyiniz. (Devamı yarın)

Altın kasadaki nasîhatlar (2) 2.10.2004

Dünkü yazımızda adaletiyle meşhur hükümdar Nuşireva'nın yirmiüç âlimden aldığı yirmiüç nasihattan onüçünü yayınlamıştık. Bu gün de geri kalanlarını veriyoruz.

14- Fenâ söz söylemeyi âdet etmeyiniz. Lâyık olmayan söze kulak vermeyiniz. Gıybet yapmayınız. Sözdən anlamayana söz söylemeyiniz. Her ne ki lisanen söyledinizse, o işi yapınız.

15- İyilerin ziyâretine rağbet gösteriniz. Salâh sahipleri ile sohbet ediniz. Ölülere iyilikle yâd ediniz. Dosta ve düşmana nasîhatten geri kalmayınız. Ölen babanızın vasiyetini yerine getiriniz. İlim tahsiline hırslı olunuz. İlimsiz bir iş işlemeyiniz.

16- Herkesin sözüne emin olmayınız. Güzel sözleri herkese işittiriniz. Doğru ya da yalana yemîn etmeyiniz. Dünyadan fazla âhiret dostu olunuz. Yetimin malına göz dikmeyiniz. Gençlikte ihtiyarlıktan endişe ediniz. İhtiyarlık ihtiyaçlarını gençlikte hazırlayınız.

17- Kış hazırlığını yazın yapınız. Bugünün işini yarına bırakmayınız. Mütihazsıs doktor söylemedikçe şunun bunun sözü ile kan aldirmayınız.

18- Cömertliği âdet ediniz. Bencillikten uzak olunuz. Ehil olmayanların sohbetinde bulunmayınız. Hacetinizi cömertlerden isteyiniz. Borçluları sıkıştırmayınız. Dostlarınızı hatâlarından dolayı îkaz ediniz.

19- Evlâtlarınıza hüner ve sanat öğretiniz. Halinizi dosttan ve düşmandan saklı tutunuz. Gizli söyleşilen yerleri dinlemeyiniz.

20- Emirlerin huzurunda gözlerinizi muhafaza ediniz. Sözlerinizi ölçülü söyleyiniz.

21- Ni'met ve bolluk zamanında dostlarınızı anınız. Düşmanı küçümsemeyiniz. Düşmanın dost görünmesinden endişe ediniz.

22- Emniyet zamanında daha çok korkunuz. Belâ vaktinde sabrediniz. Darlıkta genişlik zamanını hatırlayınız. Genişlikte darlık zamanını düşününüz. Vaatlerinize vefâ gösteriniz. Ümitlileri ümitsiz etmeyiniz. Bir görüşte kimseye aldanmayınız. Başkalarının aybını araştırmayınız.

23- Kendi yükünüzü başkasına yüklemeyiniz. Fenâ huyluları dost edinmeyiniz. Hak sözü yerden gökten üstün tutunuz. Cenâb-ı Hakka rücû etmeyi en güzel amel biliniz.

Lokman Hakîm'in, sorulan bazı suâllere verdiği cevaplar:

- İnsanların en akıllısı kimdir?

- Zamanın kendisine uymamasından canını sıkmayandır...
- İnsanların alicenâbı kimdir?
- Ahireti dünya ni'metine tercih edendir...
- İnsanların en zengini kimdir?
- Kâmil akıl sahibi olandır...
- Hangi tatlıdır ki, tadanı öldürür?
- Şehvettir...
- Hangi ateştir ki, sahibini yakar?
- Hasettir...
- Hangi binadır ki, hiç bir zaman harap olmaz?
- Adâlettir...
- Hangi acıdır ki, sonu tatlı olur?
- Sabırdır...
- Hangi tatlıdır ki, sonu acı olur?
- Acele etmektir...
- Hangi hastalıktır ki, tabipler ilâcından âcizdir?
- Ahmaklıktır...

Kâmil insanın alameti dört şeydir:

- 1- Dostlarla istişâre etmek.
- 2- Düşmana müdâra etmek.
- 3- Nefsânî isteklerinin ateşini söndürmek.
- 4- Söylemek üzere olduğu acı sözü yutmak.

“Bir millet, kendini bozmadıkça...” 8.10.2004

Ayakta kalmak, hayatı idame ettirebilmek için farkı muhafaza etmek şarttır. Peki fark nedir? Fark, orijinalliktir, diğerlerinden ayıran özelliklerdir. Bir cemiyeti, cemaati, inancı, hatta devleti bu farklılıklar ayakta tutar.

Orijinalliğini muhafaza edemeyen toplumlar dağılır; tarihe karışır. Bunun geçmişte sayısız örnekleri vardır. Osmanlıyı altı asır sapa sağlam ayakta tutan, dünya imparatorluğu haline getiren orijinalliği idi; diğer devletlerden farkı idi. Bu orijinallik Batı hayranı enteller tarafından bozulunca, asli unsurlar bir bir yok olup, devlette sarsıntı başladı. Sözde aydınların körü körüne, her şeyi ile Batılılaşma gayreti, devletin sonunu hazırladı.

Son yıllarda, Müslümanların başına gelenler de, farkı muhafaza edememekten dolayıdır. Müslüman olmalarına rağmen, yaşayış olarak pek çok ülkede Müslümanların gayri müslimlerden farkları kalmadı. Çocuklarına meşhur Müslüman isimleri konulmaz oldu. Düğünlerde ve diğer örf adetlerde arada hiçbir fark kalmadı.

Fark muhafaza edilmediğinde, sadece cemiyetler, devletler yok olmaz. İnançlar, dinler için de bu kural geçerli. Mesela bugün Peygamber efendimizden bu yana devam eden **gelen “Ehli sünnet vel cemaat”** itikadına sahip insan sayısı çok azaldı. Eskiden bütün İslam ülkeleri bu itikada sahipti. Bu itikadın aslına, orijinaline sahip çıkılmadığı ve yaşanmadığı için de Müslümanların başı deritten kurtulmuyor.

Bırakın ehli sünnet itikadına mensup Müslümanı bulmayı, Ehli sünnet'in ne olduğunu bilen bile yok. İslam ülkelerinin Batı'dan farkı kalmadı. Hadis-i şerifte, **“Kendini bir kavme benzeten onlardan olur”** buyuruldu. Bu hadis-i şerif, âhlâkını, ibadetlerini, yaşayışlarını gayri müslimlere benzeten, onların kötü âdetlerine uyanları, haramlara “güzel sanat” ismini takanları haber vermektedir.

Bir fikrin, bir inancın ayakta kalabilmesi “farkın” devamlı gündemde tutulması ve bu farkın yaşanması ile mümkündür. Bunun için de; aynı inancı taşıyan kimselerin her vesile ile beraber olmaları, birbirlerinden kopmamaları gerekir. Aralarındaki ufak tefek meseleler ayrılığa sebep olmamalıdır. Sürüden ayrılanı kurt kapar. Sevgiyi, muhabbeti gideren, dedi-kodu, gıybet gibi aşağılıklara tenezzül edilmemelidir.

Yine aynı inancı taşıyan kimselerin, zaruri beraberliklerin dışında, farklı, bozuk inançta ve yaşayıştaki kimselerden uzak kalmaları, bunlarla sosyal aktivitelere girmemeleri gerekir. Çünkü, kötülükler, kötü huylar, bozuk inançlar bulaşıcı hastalıklardan daha hızlı yayılır.

Bunlara dikkat etmeyen, belli bir ideali, şuurlu bir inancı olmayan sıradan bir kimse, durumuna düşer. İdeali olmayan; davasını, inancını yaşayamaz ve yaşatamaz. Kendisinden sonraki nesillere intikal ettiremez.

Yaşanmayan davanın, **“Orijinalliği” “farkı”** zamanla yok olur. Farkı kaybeden farkında olmadan kendini de kaybeder. **İnanıldığı gibi yaşamayan, daha sonra yaşadığı gibi inanmaya başlar.** Ondan sonra da, bize ne oldu, biz eskiden şöyleydik, böyledik, demenin faydası olmaz. İnsan kendini değiştirmedikçe, Cenab-ı hak verdiği nimetleri geri almaz.

Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimde, **“Bir millet, kendini bozmadıkça, Allah onlara verdiği ni değiştirmez.”** buyurmaktadır. Rüzgâr eken fırtına beçir, diye boşuna dememişlerdir.

İnsanın kendini bozulmaktan muhafaza etmesi kolay değildir. Azgın sele kapılmış kimsenin kendini koruyabilmesinden daha zordur. İnsan önce kendisini, sonra çoluk çocuğunu sonra da çevresini kurtarmanın gayreti içinde olmalıdır. Bir müslümanın imanını kurtarmak yüz kafiri müslüman yapmaktan daha kıymetlidir.

Bu da ancak, **“farkı” “Orijinalliği”** muhafaza etmekle mümkündür.

“Külfete, sıkıntıya girmeyin!” 9.10.2004

Eski dostluklar, “çat-kapı” teklifsiz ziyaretler gün geçtikçe azalmakta, herkes kendi kabuğuna çekilmekte. Aynı apartmakta yıllarca oturupta kapılarını çalmayan komşuluklar gelişmekte. Sosyal bir varlık olan; bunun için de, konuşma, görüşme dertleşme ihtiyaçı olan insanoğlunu bu tür yeni gelişmeler streslere, depresyonlara hatta intiharlara sürüklüyor. İnsanın bu tür olumsuzluktan kurtulabilmesi için konuşması, dertleşmesi değarj olması gerekir. Bunun için de gereğinde en mahrem meselesini bile açıp dertleşebileceği güvenilir dostlara ihtiyaçı vardır. Samimi dostlukların azalmasının pek çok sebebi varsa da bugün teşrifat (Protokol) üzerinde durmak istiyorum.

Meselâ gidiyorsunuz bir dostunuzun evine... Kalacağınız süre zaten az. Çoktandır görüşmemişsiniz, hâl hatır sorup hasret gidereceksiniz. Ama ne mümkün? Daha oturur oturmaz servis telâşı başlıyor. Önce çaylar, arkasından çeşit çeşit pastalar, börekler geliyor. Ziyafete gitmediğiniz için de bunları yemede zorlanıyorsunuz. Ayıp olmasın, beğenmedi denilmesin diye kendinizi zorlayarak mecburen yiyorsunuz.

Ne kadar zorlanız da pastaların bir kısmını yiyemiyorsunuz. Çay servisi bitince, kalan pastalar kaldırılıyor. Nereye gidiyor bunlar biliyor musunuz? Söyleyeyim, aynen çöpe... İşte size israfın âlâsı. Daha bitmedi; çay pasta servisinin arkasından meyve servisi başlıyor. Hem de çeşit çeşit... Midede her çeşite yer kalırmış, derler. Onları da midenizin bir köşesine yerleştiriyorsunuz.

Zaten o zamana kadar da gitme zamanı geliyor. Sizi de bize bekleriz, diyerek müsaade isteyip kalkıyorsunuz. Söзде sohbet etmeye, hâl hatır sormaya gelmiştiniz... Sadece; nasılsınız, iyi misiniz diye sorabiliyor; ev sahibi de, çok şükür iyiyiz, diyebiliyor... şimdi olanları sıralayalım:

1- Zaman israfı oluyor. Dertleşip, değarj olmak, kitap okumak gibi faydalı işlere harcanacak zamanı yeme içme mücadelesi ile geçiriyorsunuz.

2- Yapılan ikramlar çok masraflı olduğu için, maddî imkânsızlıktan kimseyi çağırılmıyorsunuz. Çağıramadığınız için de başkasını ziyarete gidemiyorsunuz. Böylece ziyaretler, dostluklar azalıyor. Bu ziyaretlerin boşluğunu, parklarda, kırlarda, piknik yerlerinde, sahillerde doldurmaya çalışıyorsunuz. Tabii ki mümkün olmuyor...

3- İkramların birçoğu çöpe atıldığı için israf yapmış, yani haram işlemiş oluyoruz. Ayrıca zorla, yani doyduktan sonra yenildiği için de günaha giriyoruz.

İnsanların birbirlerine ikramı külfetsiz olursa, çok güzeldir. Dinimiz ikramı, hediyeleşmeyi emreder. Hadis-i şerifte, **“Sizin hayırlınız, yemek yedireninizdir.”** buyurulmuş. Fakat sıkıntıya girmemek, daha faydalı işlere mâni olmamak şartıyla tabii ki... Çünkü, dinimizde bir de şöyle bir kaide var: **Ehem mühime tercih olunur.** Yani çok önemli az önemliye tercih edilir. Ayrıca haram işlenerek, hizmet, ibadet yapılmaz.

Dinimiz, misafire hazırda ne varsa onu vermeyi, külfete girmemeyi, çeşit çeşit ve pahalı yemekler ikram etmemeyi emreder. Peygamber efendimiz, **“Külfete, sıkıntıya girmeyin!”** buyururdu. Külfet, insanları birbirinden uzaklaştırır.

Hz. Ali, yemeğe davet edilince, üç şartla kabul ederdi: Bir şey almak için çarşıya gitmeyeceksin. Evinde olanla yetineceksin. Benim yüzümden kendini, çoluk çocuğunu sıkıntıya sokmayacaksın.

İş hayatı da ev hayatına benziyor: Amerikalı bir devlet adamı Türkiye'ye ziyarete gelmişti. Dönüşte kendisine, **“Türkiye'deki çalışma hayatını nasıl buldunuz?”** diye sordular. Üç kelime ile özetledi Türkiye'nin durumunu: **Eating, meeting, briefing...** Yani yemek, toplantı, yapılacak iş hakkında bilgi verme... Bir arkadaşa sormuştum, “Ne yapıyorsunuz, nasıl gidiyor işler?” diye... O da cevap vermişti: **“Toplantılardan arta kalan vakitte iş yapmaya çalışıyoruz...”**

Onbir ayın sultanı; Ramazan ayı 15.10.2004

Çok şükür bugün mübarek Ramazan ayına tekrar kavuştuk. Cenab-ı Hak, daha nice Ramazanlara sağlık ve afiyet içinde erişmek nasip eylesin. Adem aleyhisselamdan beri hak dinlerin hepsinde oruç vardı. Oruç tutmak bize, yâni ümmet-i Muhammede hicretten, Peygamber

efendimizin Mekke'den Medine'ye hicretinden onsekiz ay sonra, Şaban ayının onuncu günü, Bedir gazâsından bir ay önce farz oldu.

Ramazân, yanmak demektir. Çünkü bu ayda oruç tutan ve tevbe edenlerin günâhları yanar, yok olur. İslâmın beş şartından dördüncüsü, mübârek Ramazân ayında, hergün oruç tutmaktır. Resûl aleyhisselâm: "Ramazân ayı gelince, Cennet kapıları açılır. Cehennem kapıları kapanır ve şeytanlar bağlanır" buyurdu.

Peygamber efendimiz, Şaban ayının son günü bir hutbesinde şöyle buyurdu:

"Ey müslümanlar! Üzerinize öyle büyük bir ay gölge vermek üzeredir ki, bu aydaki bir gece ki bu Kadir gecesidir, bin aydan daha faydalıdır. Allahü teâlâ, bu ayda, hergün oruç tutulmasını emretti. Bu ayda, geceleri terâvîh namazı kılmak da sünnettir. Bu ayda, Allah için ufak bir iyilik yapmak, başka aylarda, farz yapmış gibidir. Bu ayda, bir farz yapmak, başka ayda yetmiş farz yapmak gibidir. Bu ay, sabır ayıdır. Sabredenin gideceği yer Cennettir. Bu ay, iyi geçinmek ayıdır. Bu ayda mü'minlerin rızkı artar. Bir kimse, bu ayda, bir oruçluya iftâr verirse, günâhları affolur. Hak teâlâ, onu Cehennem ateşinden âzâd eder. O oruçlunun sevabı kadar, ona sevap verilir."

Resûlullahın bu hutbesini dinliyen Eshâb-ı kirâm şunu sordular: "Yâ Resûlallah! Her birimiz, bir oruçluya iftâr edecek, onu doyuracak kadar zengin değiliz. Bu büyük sevaptan mahrum mu kalacağız?"

Resûl aleyhisselâm Eshâbına şöyle cevap verdi: "Bir hurma ile iftâr verene de, yalnız su ile oruç açtırana da, biraz süt ikrâm edene de, bu sevap verilecektir. Bu ay, öyle bir aydır ki, ilk günleri rahmet, ortası af ve mağfiret ve sonu Cehennemden âzâd olmaktır. Bu ayda, emri altında olanların yâni işçinin, memûrun, askerin ve talebenin vazîfesini hafifletenleri Allahü teâlâ affedip, Cehennem ateşinden kurtarır."

Peygamber efendimiz devamla şöyle buyurdu: "Bu ayda dört şeyi çok yapınız! Bunun ikisini Allahü teâlâ çok sever. Bunlar, Kelîme-i şehâdet söylemek ve istiğfâr etmektir. İkisini de, zaten her zaman yapmanız lâzımdır. Bunlar da Allahü teâlâdan Cenneti istemek ve Cehennem ateşinden O'na sığınmaktır. Bu ayda, bir oruçluya su veren bir kimse, Kıyâmet günü susuz kalmıyacaktır."

Her ibadette olduğu gibi, oruç tutmada da niyet çok önemlidir. Oruç Allah rızası için tutulmalıdır. Rejim için, âdet olarak tutulan orucun faydası olmaz. Peygamber efendimiz şöyle buyurdu: "Bir kimse, Ramazân ayında oruç tutmayı farz bilir, vazîfe bilir ve orucun sevabını, Allahü teâlâdan beklerse, geçmiş günâhları affolur."

Bu hadîs-i şerîften anlaşılıyor ki, orucun Allahın emri olduğuna inanmak ve sevap beklemek lâzımdır. Oruç tutmanın güç olmasından şikâyet etmemek şarttır. Hadîs-i şerifte buyuruldu ki: "Allahü teâlâ benim ümmetime, Ramazân-ı şerîfte beş şey ihsân eder ki, bunları hiçbir peygambere vermemiştir: 1- Ramazânın birinci gecesini, Allahü teâlâ mü'minlere rahmet eder. Rahmet ile baktığı kuluna hiç azap etmez. 2- İftâr zamanında, oruçlunun ağız kokusu, Allahü teâlâyâ, her kokudan daha güzel gelir. 3- Melekler, Ramazânın her gece ve gündüzünde, oruç tutanların affolması için duâ eder. 4- Allahü teâlâ, oruç tutanlara, âhirette vermek için, Ramazân-ı şerîfte Cennette yer ta'yin eder. 5- Ramazân-ı şerîfin son günü, oruç tutan mü'minlerin hepsini affeder. Yâni Ramazân ayının tamamını oruçlu geçirenleri affeder."

En kıymetli ay 16.10.2004

Ramazân ayı, diğer aylarla mukayese edilemeyecek kadar önemli bir aydır. Sevapların, mükâfatların kat kat fazlasıyla verildiği bir aydır. Bunun için bu ayın kıymetini bilip, fırsatları kaçırmamak lazımdır.

İslâm âlimlerinin büyüklerinden, İmâm-ı Rabbânî hazretleri Ramazân ayının üstünlüğünü şöyle bildirmektedir: "Ramazân-ı şerîf ayında yapılan nâfile namaz, zikir, sadaka ve bütün nâfile ibâdetlere verilen sevâb, başka aylarda yapılan farzlar gibidir. Bu ayda yapılan bir farz, başka aylarda yapılan yetmiş farz gibidir. Bu ayda, bir oruçluya iftâr verenin günâhları affolur. Cehennemden âzâd olur. O oruçlunun sevabı kadar, ayrıca buna da sevâb verilir. O oruçlunun sevabı hiç azalmaz."

Bu ayda, emri altında bulunanların işlerini hafifleten, onların ibâdet etmelerine kolaylık gösteren âmirler de affolur. Cehennemden âzâd olur. Resûlullah, bu ayda, esîrleri âzâd eder, her istenilen şeyi verirdi. Bu ayda ibâdet ve iyi iş yapabilenlere, bütün sene, bu işleri yapmak nasip olur. Bu aya saygısızlık edenin, günâh işleyeninin bütün senesi, günâh işlemekle geçer. Bu ayı fırsat bilmelidir. Elden geldiği kadar ibâdet etmelidir. Allahü teâlânın râzı olduğu işleri yapmalıdır. Bu ayı, âhireti kazanmak için fırsat bilmelidir. Kur'ân-ı kerîm Ramazânda indi. Kadir gecesini, bu aydadır."

Ramazân-ı şerîfte, hurma ile iftâr etmek sünnettir. Güneşin battığı iyi anlaşılınca, önce E'üzü ve Besmele okuyup "Allahümme yâ vâsi'al - magfireh igfiri ve li- vâlideyye ve li-üstâziyye ve lil mü'minîne vel mü'minât yevme yekûmülhisâb" denir. Bir iki lokma iftârlık yiyip, "Zehebezzama' vebtelletil urûk ve sebe-tel-ecr inşâallahü teâlâ." duâsını okumak sünnettir. Bundan sonra yemeğe

başlanır.. (Duânın başındaki "Z" peltek olan "Zel" harfidir. Zama'daki ise "Zı" harfidir. Sebe'deki "S" ise peltek "Se" dir.)

Oruca, akşam ezânından, ertesi gün, dahve vaktine yâni öğleye bir saat kalana kadar niyet edilebilir. İmsâk vaktinden evvel niyet ederken, "Niyet ettim, yarın oruç tutmaya" denir. İmsaktan sonra niyet ederken, "Bugün oruç tutmaya" denir. Kazâ ve keffâret orucuna ve mu'ayyen olmayan adak oruçlarına fecirden sonra niyet edilemez.

Ramazanda, iftârı acele etmek ve sahûru, geciktirmek sünnettir. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", bu iki sünneti yapmağa çok dikkat ederdi. Sahûru geciktirmek ve iftârı çabuk yapmak, belki insanın aczini gösterdiği için sünnet olmuştur. Zaten ibâdet, aczi ve ihtiyacı göstermek demektir.

Ramazân-ı şerîf orucu, her müslümana farz olduğu gibi, tutamayanların kazâ etmeleri de farzdır. Herhangi bir özür ile Ramazanda oruç tutamayanlar, Ramazandan hemen sonra, kazâsını tutmalıdır. Kazâ namazı borcu olanların, kazâ orucu olanların nâfile ibâdetlerle meşgûl olması, boşuna zahmet çekmektir. Önce farz borçları yerine getirmeli, ödemelidir. Ancak farz borçlardan kurtulduktan sonra, nâfile olarak yapılan ibâdetlerin bir fâidesi olur. Bu, oruçta olduğu gibi namazda ve diğer ibadetlerde de böyledir. Önce farz borçları ödemeli sonra nâfile ile meşgul olmalıdır.

Hadîs-i şerîfte, "**Ay'ı görünce oruç tutunuz! Tekrâr görünce, orucu bırakınız!**" buyruldu. Ramazana başlamak için Şa'bânın yirmidokuzuncu günü, güneş battıktan sonra, hilâli, yâni gökte yeni Ay'ı aramak ve Ay'ı görmek, eğer görülmezse, Şa'bân ayını otuz güne tamamlamak lâzımdır. Ramazanın girişi bu şekilde yapılmayan yerlerde, oruca takvimlerdeki bildirilen günde başlamak ve bayramdan sonra, başlangıç ve bitişteki hata ihtimaline karşı iki gün kazâ orucu tutmak gerekir.

Yaşayarak örnek olmak 22.10.2004

İnsan, ruh ve bedenden meydana gelen bir varlıktır. Bunlardan her ikisinin de ihtiyacı karşılanır, tatmin edilirse insan huzurlu olur. Bu sağlanamazsa insan sıkıntı ve huzursuzluktan kurtulamaz. Günümüzde bedenın ihtiyacı fazlasıyla karşılanıyor, fakat ruhun ihtiyacı karşılanmadığı için huzursuzluk had safhadadır.

Ruhun en önemli ihtiyacı gerçek bir din ve doğru bir imandır. Bunu sağlayamadığı müddetçe insan kendini boşlukta hisseder. Bu açığı kapatmanın yollarını arar. Teknoloji yönünden en ileri, en gelişmiş milletlere mensûb insanlar bile, bu ihtiyacı tatmin için, türlü türlü sapık düşüncelere, uydurma fikirlere bağlanmışlardır. Akıl almaz çılgınlıklar yapılmıştır. Örneğin Jim Jones adlı sapık bir papaz, kendine bağladığı yüzlerce kişinin kendilerini öldürmelerini istemiştir.

Hâlbuki bu insanlar, İslâmı tanısaldı, Müslüman olsaldı, "Barış ve sükûnet, selâmet, Allaha teslim olmak" demek olan İslâm dîni, onlara aradıkları gönül rahatlığını verecekti. Böyle sapıklıklara, vahşetlere düşmeyeceklerdi.

Ne yazık ki, biz Müslümanlar dînimizi dünyaya gereği gibi anlatamıyoruz. Bunda, bizim de dînimize tam bağlı olmamızın ve onun emirlerine tam uymamızın tesiri vardır. İslâm dînini tebliğ etmek isteyen bir kimsenin önce kendisinin bizzat örnek bir Müslüman olması lazımdır. Böyle doğru ve dürüst hareket edersek, bizi gören ve başka bir dîne bağlı olan kimseler, bize hayran kalacak ve Müslüman olmakla şerefleneceklerdir..

Mesela, 1960'lı yıllarda kapılarını Türklere açan Avrupa'da, bugün beş milyon üzerinde Türk yaşamaktadır. Beş milyon deyip geçmeyin, bugün beş milyon altında nüfusu olan dünyada pek çok devlet var. Eğer bu beş milyon insan, dînimizi iyi bilen, dînimizin güzel ahlâkı ile ahlâklanan, yaşayışıyla, çalışmasıyla, kısacası her haliyle dört dörtlük Müslüman olsaydı inanın bugün Avrupa'nın çehresi değişirdi.

Fakat biz ne yaptık, bırakın iyi örnek olmayı tam tersine kötü örnek olduk. Avrupa'nın nezdinde, Türk kelimesi ile Müslüman kelimesi eş anlamlıdır. Dolayısıyla dîni bilsin bilmesin, eğer bir kimse Türkse Müslümandır, İslâmı temsil etmektedir. Böyle kimseler sebebiyle Avrupalı İslâmiyetten soğudu. Bugün de dış güçler, dünyaya İslamiyeti kötü göstermek için ellerinden geleni yapıyorlar. Terör hareketlerinin perde arkasında da bunlar var.

İslamiyetin, bütün dünyaya kılıç zoruyla yayıldığı zannedilmesin. O, bilakis örnek insanlar vâsıtasıyla yayıldı. Osmanlılar bir yeri fethedince, kimseyi Müslüman olmaya zorlamazlar, Anadolu'dan oralara Müslüman aileler yerleştirirlerdi. Bu örnek insanların vâsıtasıyla, yerli halk İslâmiyeti, İslâmın güzel ahlâkını, adâletini tanır, kısa zamanda Müslüman olurlardı. Bosna'nın, Arnavutluk'un kısacası Balkanlar'daki yerli halkın Müslüman olmaları hep böyle olmuştur.

Hattâ Anadolu'nun müslümanlaşması da böyle olmuştur. Çeşitli yerlerden, Türkistan'dan, Horasan'dan gelen Alperenler, Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar gidip yerleşmişler, sessiz sedâsız yaşayışları ile yerli halka İslâmı sevdirmişlerdir. Asırlar önce Anadolu'nun tamamı gayrı müslim idi. Bugün yüzde 99'u Müslüman. Müslüman olmayanlar,

öldürülmediğine göre, bir yerlere sürgün olmadıklarına göre, bu yerli halk ne oldu? Büyük çoğunluğu kendiliğinden Müslüman oldu.

Biz, hakîkî bir Müslümana yakışır bir tarzda hareket edersek, Müslümanların adedi daha çok artacak, çoğaldıkça, dünyada yanlış i'tikâdlar, inanışlar azalacak ve insanlık arzûladığı barış ve sükûna, rahat ve huzûra kavuşacaktır.

Bu bir hayâl değildir, görülmüş, tecrübe edilmiştir. Osmanlılar, İslâm ahlâkı ile üç kıtaya yayılıp, çeşitli inançtaki, dildeki, ırktaki, renkdeki insanları 6 asır rahat ve huzur içinde yaşatmadılar mı?

Osmanlıda din gayreti 23.10.2004

Osmanlıların İslâmiyete hizmetleri, bir şâheserdir. bir âbidedir. Tarih meydanına dikilmiş olan bu dev âbideyi görmemek için kör veya bir Türk düşmanı olmak lâzımdır.

Osmanlıları “Osmanlı “ yapan İslâmiyettir. Diğer Türk boylarının ekserîsi, İslâmiyet ile şereflenmedikleri için yok olup gittiler. Büyüyüp kıtalara hükmetmek, sadece Osmanlı Türklerine nasîb oldu.

İslâmiyete hizmette Eshâb-ı kirâmdan sonra Osmanlılar ikinci oldular. Bu kadar millet arasında hizmette ikinci olmak, Osmanlılar için büyük bir şereftir. Mü'minlerin şerefli emîri Hz. Ömer, “**Biz, zelîl, aşağı kimselerdik. Allahü teâlâ, bizleri Müslüman yapmakla şereflendirdi**” buyuruyor. İslâmiyetin, her çeşit fazîlet ve şerefler kaynağı olduğunu bilmiyen câhiller, İslâmiyete şeref verilecek sanırlar.

Bazı sinsi İslam düşmanlarının iddia ettikleri gibi, İslâmiyet, Osmanlıların elinde, hiçbir şey kaybetmemiş, Türklerin elinde İslâm dondurulmamış, gelişmesi durdurulmamıştır. Osmanlılar, askerlikte olduğu gibi, diğer sahalarda da başarılı olmuşlar, ilme gereken önemi fazlasıyla vermişlerdir. İctihâda da mani olmamışlar ancak, hicri dördüncü asırdan sonra mutlak müctehid yetişmediği için, bu kapı kendiliğinden kapanmış, mutlak müctehid yetişmemiştir. Fakat fıkıh ilmi çok gelişmiş, imparatorluğun en ücrâ köşesine kadar, fıkıh, ilmihal kitapları ulaştırılmıştır. Dînini bilmiyen câhil kimse bırakılmamıştır.

Osmanlılar ahlâkta da yüksek dereceleri yakalamışlardır. Tarihte bunun birçok örnekleri vardır. Meselâ, İstanbul'dan Viyana'ya doğru giden İslâm ordusu, Belgrad yakınlarında, bir su başında mola veriyor. Çeşme, abdest alan, kaplarına su dolduran askerlerle dolu. Yakındaki bir kilisenin papazı, güzel kızları süslüyor. Elleri birer kap verip, çeşmeye gönderiyor. Papaz pencereden gizlice seyrediyor. Kızlar gelince, askerler hemen kenara çekiliyor. Hiçbir asker, güzel kızlara dönüp de yan gözle bile bakmıyor. Kızlar rahatça kaplarını doldurup kiliseye dönüyorlar. Papaz, İslâm askerlerinin bu güzel ahlâkını, fazîletini, edebini ve merhametini görünce; “Bu ordu hiç yenilmez. Boş yere kanınızı dökmeyin” diyerek Haçlı kumandanlarına haber gönderir.

Osmanlı sultanları, kendilerini İslâmın birer hizmetçisi olarak görmüşlerdir. Meselâ Abbâsîlerden sonra, İslâm halîfelerine Mısır'da zindan hayatı yaşatan, hilâfet haklarını onlardan gasbedenler, hutbelerde kendilerine, “Sultânül-haremeyn” ya'nî mübârek yerlerin sultanı demekten hayâ etmiyorlardı.

Yavuz Sultan Selîm Hân 1517 senesinde, Mısır'ı fethedip, halîfeyi esâretten kurtarıp, Mekke ve Medîne'yi idâresi altına alınca, alışkanlıkla kendisine de sultânül-haremeyn diyen hatîbi susturup; “**Benim için, o mübârek makâmın hizmetçisi olmaktan daha büyük şeref olamaz. Bana, Hâdimül-haremeyn deyin!**” buyurduğunu tarih kitapları yazmaktadır.

Sultan ikinci Abdülhamîd hân, siyâsal bilgileri birincilikle bitireni, her sene saraya kâtib alırdı. Böylece, gençleri çalışmaya teşvîk ederdi. Kâtib seçilen Es'ad bey kitabında diyor ki:

Bir gece yarısı şifre yazdım. İmzâ için, Sultanın yatak odasının kapısını çaldım. Açılmadı. Bir daha çaldım. Yine açılmadı. Üçüncü olarak kapıyı çalacağım zaman, kapı açıldı. Karşıma çıkan Sultan, havlu ile yüzünü siliyordu. Dedi ki: “**Evlât, seni beklettim. Kusûruma bakma! Daha birinci çalışta kalktım.Gece yarısı, mühim bir imza için geldiğini anladım. Abdestsiz idim. Bu milletin hiçbir kâğıdını abdestsiz imza etmedim. Abdest almak için geciktim. Oku da dinliyeyim.**” Sonra Besmele çekerek imzaladı ve “Hayırlı olsun inşâallah” dedi.

İşte Osmanlı sultanları İslâmiyete böyle bağlı, böyle saygılı idi. Dine böyle saygılı oldukları için de, herkes bunlara saygılı idi.

Üç asırlık planın meyveleri 29.10.2004

Şimdi motor gücü ile kesme yapıldığı için pek kalmadı. Eskiden taş kesme ustaları vardı. Büyük bir taş kütesini ele alır. Taşın büyüklüğüne göre, aynı hizada 3-5 tane çelik çiviye taşa çakar. Elindeki balyozu her birine sıra ile tık tık tık diye vurur. Bu vuruş, aynı sıra ve aynı tempo ile istikrarlı, kararlı bir şekilde devam eder. Vakti saati gelince taş şak diye ikiye ayrılırdı.

Her sene olduğu gibi bu sene de Ramazan münasebetiyle dinlerarası diyalog faaliyetleri; papazlı hahamlı İftar yemekleri taş ustasının kararlılığı ile devam ediyor. Akli selim insanların, "Diyalogu camiye, kiliseye, iftar sofralarına sokmayın, çünkü böyle bir davranış dinleri birleştirmeye yolaçar, bu da dinlere yapılacak en büyük köktülüktür. Dinler değil din mensupları arasında yapılması gereken, kimsenin itirazının olmadığı insani boyutlu diyalogun da dini mekanların dışınıda olması gerekir" demelerine rağmen diyalogçular ısrarla bu yanlış ve tehlikeli faaliyetlere devam etmektedirler.

Bu kararlı ve ısrarlı faaliyetler onların açısından netice vermeye de başladı. Eskiden Müslümanların kafasında, şimdikinden çok farklı bir papaz bir haham tipi ve onların inançları ile ilgili de negatif bir düşünce vardı. Şimdi artık bunlar değişmeye, bunun yerini, onların yaşayışlarına, inançlarına sempati duyan, onların da Cennete gideceğine inanan pozitif bir düşünce almaya başladı. Bunun için de, iftarlarda, noellerde, ayinlerde beraberlikler, karşılıklı evlilikler, kız alıp vermeler gelişti. Kur'an-ı kerimin, "Ey iman edenler, Yahudileri de, Hıristiyanları da dost edinmeyin! Onlar, (İslâma olan düşmanlıklarında) birbirinin dostudur. Onları dost edinen de onlardan olur. Allahü teâlâ, (kâfirleri dost edinip, kendine) zulmedenlere hidayet etmez." (Maide 51) emrine rağmen, dostluklar hayli ilerledi.

Peki bu noktala nasıl elindi? Tabii ki, taş ustasının kararlığı ile. Mesela, 1730'lu yıllarda İngiltere Sömürge Bakanlığı'nın hazırladığı, (İngiliz Casusunun İtirafı kitabında bahsedilen) "İslamı Nasıl Yıkabiliriz" kitabında ne yapılacağı madde madde yazılmış. Örneğin beşinci maddede Müslüman kılığındaki casuslara, "Müslümanlara, hazret-i Peygamberin İslamdan kastının, sadece Müslümanlar değil, Hıristiyanların ve Yahudilerin de dahil olduğu, Allaha inanan, 'La ilaha illallah' diyen herkesin buna dahil olduğu inancını yayacaksınız" emri verilmektedir.

Bu misyonun devamı olarak 19.yüzyılın sonlarına doğru Türkistan'da ortaya çıkan **Musa Carullah** önderliğindeki "Ceditçilik" yani dinde reform hareketinin belli başlı fikirlerinden biri de, "Ahirette Rahmeti ilahinin sadece Müslümanlarla sınırlı olmadığı, Allaha inanan herkesi kuşattığı" fikri idi.

1730'lu yıllarda buna inanan belki bir tek Müslüman çıkmamıştır. Fakat onlar, taş ustasının yaptığı gibi ısrarla söylemeğe devam ettiler. Bugün, o tarihten 275 sene sonra dünyanın dört bir yanında pek çok Müslüman artık İngilizlerin planladığı gibi inanmaya başladı.

Peki bu durum karşısında bizler ne yapacağız? Bunların yaptığının tersini yapacağız. Taş ustasının yaptığı gibi yılmadan, usanmadan gerçekleri anlatmaya devam edeceğiz. Bu gerçek de şudur: Son din İslam, son peygamber Muhammed aleyhisselamdır. Kur'an-ı kerimde "Allah indinde hak din ancak İslâmdır." buyurulmuştur (A. İmran 19). Peygamber efendimiz gelip, kur'an-ı kerim inince, diğer kutsal kitaplar nesh edilmiş, yürürlükten kaldırılmıştır. Yeryüzündeki herkesin, Müslüman olması yani, Muhammed aliyhisselama inanması ve itaat etmesi Cenab-ı Hak tarafından emredilmiştir. Bu şekilde inanan gerçek iman sahibi olmuş; inanmayan kafir olmuş olur. Kafir olan da, sonsuz olarak Cehennemde kalacaktır. Bu husus dinimizde imanla ilgili kesin bilgi olduğu için, buna bu şekilde inanmayan dinden çıkmış olur. Bunun ben Müslümanın demesi, ibadet etmesi bir şey ifade etmez.

Mısır hükümetinin ezan projesi 30.10.2004

Geçenlerde gazetelerde Mısır'da din adamlarının ve halkın tepkisini çektiği ve protesto yürüyüşlerinin düzenlendiği bir hadise ile ilgili haber vardı. Haberin özeti şöyleydi: "Mısır hükümeti, yüksek volüm nedeniyle ses kirliliği meydana getirdiği gerekçe gösterilerek ezanın radyodan günde 5 vakit radyodan yayımlanmasını önerdi. Proje hayata geçirilirse, başkent Kahire'de camiler ezan okumayacak. Halk günde 5 vakit radyolardan yapılacak ezan yayınıyla namaza davet edilecek."

Halkın ve din adamlarının tepki gösterdiği hükümetin ezan projesinin özeti böyleydi. Din adamlarının tepki göstermeye hiç hakları yok aslında. Hatta böyle bir projede onların da vebali, günahı var. Çünkü sen iyi niyetle de olsa, dinin bildirdiklerinin dışına çıkar, bidat işlersen, zamanında Mısır'da ibadetlerde hoparlöre cevaz verersen neticesi de bu olur tabii. Bununlada

kalmayacak merkezi ezan, merkezi radyolu ezan, merkezi vaaz derken arkasından merkezi, sesli görüntülü namaz da gelecek bunda hiç şüphemiz olmasın. Merkezi bir camide veya rodyoda, TV’de namaz kılınacak, evinden dükkanından herkes buna uyacak.

Bunu yapanlara ilmen, mantıken tatmin edici bir cevap ta veremezsiniz. Hoparlörden çıkan ses neyse, radyodan çıkan ses de odur çünkü. Bidat öyle bir şey ki, kapıyı az da olsa aralamaya gör, bir zaman sonra kapının sonuna kadar açıldığını, daha sonra kapının da sökülüp atıldığını görürsün. Bunun için, 14 asırdır, Ehli sünnet alimleri sünnete uymada taviz vermemişler, bidatle mücadele edip ne bahasına olursa olsun içeri sokmamışlardır. Çünkü, içeri soktuğun zaman, çıkaramazsın, çıkarmaya Kaltığın zaman sapıklıkla, dinsizlikle suçlanırsın.

Konumuzla ilgili bir anektot aktarayım. Yıllar önce bir iş adamımız şöyle anlatmıştı: “Anadolumuzun şirin bir ilinin valisini dostum olduğu için ziyarete gitmiştim. Cuma günü idi. Beraber Cuma namazına gittik. Gittiğimiz cami 40- 50 kişilik küçücük tarihi bir cami idi. Namaz başladı. İmam o küçük yerde hoparlörü sonuna kadar açtı. Ne okuduğu hutbe anlaşılıyordu, ne de kıldırıldığı namaz.

Camiden çıktıktan sonra yolda vali dert yandı: “Bu kadar da olmaz arkadaş. Adam küçücük yerde açtı hoparlörü. Nerdeyse kulaklarımın zarı patlayacaktı. Namazdan hiçbir tat almadan, ne huşu kaldı ve manevi haz.”

Vali beyin bu şikayeti üzerine ben de dedim ki, “Bir o kadar da benden. Namazın bitmesini zor bekledim, hemen kendimi dışarı attım.”

Sonra valiye şu teklifi yaptım. “Nasıl olsa yolumuzun üzerinde uğrayıp bu durumu Müftüye bildirelim.” Vali de uygun gördü. Beraber müftüyü ziyarete gittik. Çay kahveden sonra Vali bey söze girdi: “Müftü bey arkadaşısıyla, filan camide Cuma namazını kıldık. Fakat her ikimizde kendimizi sestem dışarı zor attık. Küçücük bir camide bu hoparlöre ne luzumu var.

Müftü efendi de, demez mi, “Bir o kadar da benden. Ben de, kenar bir semte gideyim diye falan camiye gittim. Hoparlör sesinden öyle rahatsız oldum ki anlatamam.”

Tam konuşmaların bu safhasında, araya girerek dedim ki, “İlin mülki amiri olan sayın valimiz rahatsız, ilimizin sayın müftüsü rahatsız. Vatandaş olarak ben rahatsızım. Madem öyle, iş sayın müftümüze kalıyor. Din görevlilerine bir tamim yayınlayıp bu rahatsızlığı ortadan kaldıracak, o kadar basit. “

Müftü bey söz aldı. “Beyler mesele o kadar basit değil, kolay değil. Bir bidat halkın arasına girmiş ise onu çıkarmanız çok zordur. Ben böyle bir şey yapmaya kalksam, adım mürted (dinsiz) müftüye çıkar. Halk protesto eder, sürüm sürüm süründürürler beni. Onun için yapılacak bir şey yok, kusurabakmayın.”

İşte size iki ibretli olay. Bidate kapıyı araladığınızda işin sonu nererele varıyor...

“Ramazan eğlenceleri “ rezaleti 5.11.2004

Ramazan ayında, yapılan iyiliklere, ibadetlere yetmiş kat fazla sevap verildiği gibi, işlenen günahlar da yetmiş kat fazlası ile yazılır. Bunun için bir müslüman yaptıklarına Ramazanda daha çok dikkat etmesi sevap getirecek bir iş yapamıyorsa hiç olmazsa günah işlememesi lazımdır.

Son yıllarda İstanbul'da Ramazan aylarında “Direklerarası” “Feshane” şenlikleri adı ile başlayan rezaletler İstanbul'un her semtine yayılmaya başladı. Bu rezalet ilk önce, “Direklerarası eğlenceleri” adı altında Osmanlıların son zamanlarında bazı masonik, İttihat terakkici idareciler ve dinle ilgisi olmayan Batı hayranı bazı sanatçılar tarafından başlatılmıştı. Fazlada uzun sürmedi. Osmanlının, Osmanlı ile alakası olmayan bir adetini yaşatmak isteyenler, Osmanlının altı asırdır, Ramazana hürmete dayalı yaşayışlarını niçin esas almazlar. Çünkü bu işlerine gelmemektedir.

Mübarek ramazan ayı münasebetiyle düzenlenen bu şenliklerde, dinimizce haram olan eğlencelerin her türlüşünün sergilenmesi; kadın şarkıcıların, transparan denebilecek kıyafetlerde sahneye çıkartılması en başta ramazan ayına açık bir hakarettir, dinle alay etmektir.

Eskiden bü tür eğlencelere Ramazanda ara verilirdi. Eğlence yerlerinin kapısına” Ramazan dolayısıyla kapalıyız” yazılırdı. Bu tür dinen uygun olmayan işleri yapanlar bile, Ramazanda evine çekilir tövbe istiğfar edip, ibadet ile vakit geçirirlerdi. Gayri müslimler bile eğlence yerlerini kapatırlardı. Bugün bu işlere ön ayak olanlar, Ramazana, İslam dinine gayri müslimler kadar bile saygılı davranmamış oluyorlar.

Anlaşılan, bazıları bu bir ayı da Müslümanlara çok gördü. Bir ay günahlara ara verilmesinden rahatsız oldular. “Ramazan eğlenceleri” kılığında bu boşluğu doldurmak istiyorlar. Müslümanlara aralıksız 12 ay günah işletmek istiyorlar.

İslamiyeti kaba kuvvetle, fikirle yıkamayan dış güçler, sinsî bir şekilde dinimizin her emrini bir şekilde ortadan kaldırmağa ve her yasağını da bir şekilde delmeğe yöneldiler. Son zamanlarda lüks otellerde yaygınlaşan, tasavvuf müziği adı altındaki, ud, keman eşliğindeki çalgılı iftar yemekleri, iftar sonrası “Ramazan eğlenceleri” bu tür çalışmaların birer ürünüdür.

Bununla yapılmak istenen; orucunu tutan, hatta namazını da kılan fakat, akşam olunca da içkisini içen, haram helal demeden her türlü eğlencenin içinde olan, saygısız “Hayasız” bir toplum ortaya çıkartmak. Çünkü İslam düşmanları iyi biliyorlar ki, haya kalkınca arkasından iman da kalkar. Çünkü, hayâ, imanın esasındandır. Hayâsı olan Allahtan utandığı için günahattan çekinir. İnsanlardan utanmıyan Allahtan da utanmaz. Cebrâil aleyhisselâm, akli, hayâyı ve îmânî Âdem aleyhisselâma getirip, “Yâ Âdem! Allahü teâlâ sana selâm ediyor. Getirdiğim şu üç hediyeden birini kabûl etmeni emir buyurdu” dedi.

Âdem aleyhisselâm, “Getirdiğin bu üç hediyeden akli kabûl ediyorum” deyip akli aldı. Bunun üzerine Cebrâil aleyhisselâm îmân ile hayâyâya, “Siz gidebilirsiniz” dedi. İman, “Allahü teâlâ bana emreyledi ki, akıl nerede ise, sen orada ol! Bunun için ben akıldan ayrılıp gidemem!” dedi. Hayâ da, “Allahü teâlâ bana da aynı şekilde emreyledi. Ben de, akıldan ayrılıp gidemem” dedi. Allahü teâlâ kime akıl verirse, hayâ ile îmân da onunla beraber bulunur. Akli olmyanın ne hayâsı ne de îmânî bulunur. Hadis-i şerifte buyuruldu ki, “**Hayâ ile iman, ikiz kardeştir. Biri giderse diğeri de gider.**”

Böyle mübarek bir ayda, böyle hayasızlıklara sebep olanlar iyi düşünmelidir. Bir iyiliğe sebep olanlar o iyilik devam ettiği müddetçe sevap alacakları gibi, bir kötülüğe vesile olanlar da bu kötülük işlendiği müddetçe işlenen bütün günahlardan buna da yazılacaktır. Bu öldükten sonra da devam edecektir.

Azlık çokluk değil niyet önemli 6.11.2004

Yapılan hayır hasenata bire yetmiş sevap verildiği bu mübarek Ramazan ayında az çok demeden insanlara yardımcı olmaya çalışılmalıdır. Atalarımız, “Çok veren maldan, az veren candan” demişlerdir. Önemli olan verilenin azlığı çokluğu değil, ne niyetle verildiğidir. Niyetin ne kadar önemli olduğunu bildirmek için eshab-ı kiramdan **Sehl bin Hanif** hazretlerinin başına gelen ibretli olayı nakletmek istiyorum:

Sehl bin Hanif hazretleri, Peygamber aleyhisselâmın yanından hiç ayrılmazdı. Devamlı O'nun hizmetlerinde bulunmayı bir şeref sayar, bütün savaşlara katılırdı. Hendek gazâsı hazırlıklarında ve hendek kazmada hiç durmadan akıllara durgunluk veren gayretle çalışmıştı.

Bu gazâda müşriklere çok ok atmış. Peygamber aleyhisselâmın sevgisini daha çok kazanmıştı. Hendek gazâsına katılarak onların üzerlerine yürümüş, burada da büyük kahramanlıklar göstermişti.

Hicretin sekizinci yılında Mekke fethine katılmış, hemen bunun ardından Hüneyn gazâsına iştirak etmişti. Burada bütün kuvvetiyle düşmanlarla savaşmıştır. Sehl bin Hanîf hazretlerinin bu üstün gayreti ile ilgili olarak hakkında Allahü teâlâ tarafından bir âyet-i kerîme bile gönderilmiştir. Şöyle ki:

Hicretin dokuzuncu yılında, Peygamber aleyhisselam Tebük savaşı hazırlığına başlayınca, bütün Eshabı yardıma çağırdı. Peygamberimizin teşviklerinin sonunda bilhassa zengin olanları çok miktarda yardım ettiler.

Bu hâli gören Sehl bin Hanîf hazretleri çok duygulandı. Fakir olduğu ve Peygamberimizin bu yardım davetine katılmadığı için çok üzüldü. Hemen eve gidip çocuklarının ihtiyaçları için ayırmış olduğu iki ölçek hurmayı getirerek Peygamber aleyhisselâma teslim etti ve, **“Ey Allahü teâlânın Resûlü! Bundan başka evde hiçbir yiyecek şeyimiz yoktur. Bu benim ve kızımın yardımlarıdır. Kabûl buyurunuz ve bize bereketle duâ edin”** diye yalvardı.

Peygamber aleyhisselâm, hazret-i Sehl bin Hanîf'in getirdiği hurmaları bizzat kendi mübârek elleriyle diğer hurmaların üzerine koyup bereketle duâ etti.

Bu hali gören, münâfıklar, “Allahü tealânın Sehl bin Hanîf'in iki ölçek hurmasına ihtiyacı yoktur! Bu kadarlık hurma getirilir mi, ayıp değil mi “diyerek onun bu istek ve arzusunu ayıplayarak kınadılar. Hatta Sehl bin Hanîf hazretlerinin Allahü teâlâyâ ve Peygamber aleyhisselâma karşı olan samimi duygu içerisindeki davranışını, hafife alarak Medine şehrinin sokaklarında alay konusu ettiler. Sokakta onu gördükleri zaman güldüler. Münâfıkların bu davranışları üzerine, Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmin Tevbe sûresinin yetmiş dokuzuncu âyet-i kerîmesini indirdi:

“Sadaka hususunda bağışlarda bulunan mü'minlerle bir türlü, gücünün yettiğinden başkasını bulamayan fakirlerle başka türlü eğlenenler yok mu? Allahü teâlâ onları maskaraya çevirmiştir. Onlar için pek acıklı bir azâb vardır.” Allahü teâlâ bu âyet-i kerîme ile Sehl bin Hanîf'in samimi hareketini övdü. Münâfıkları ise susturdu.

Halis niyetle, Allah rızası için yapılan hayır hasenatın, sadakanın dünyada ve ahirette pek çok faydası vardır: 1- Malı temizler: Hadis-i şerifte buyruldu ki: “Malınızdaki günah kirlerini sadaka ile temizleyin!” 2- Günahları temizler. 3- Hastalıktan ve belâdan korur. 4- Muhtaçları sevindirir. 5- Rızkı artırır, malı bereketlendirir. Şeytan, malı ya israf ettirir veya cimrilik ettirir, hayra harcamaktan alıkor “Yoksul olursun, elin daralır” diye korkutur.

Sadakanın malı azaltmayacağı âyet-i kerimelerde de şöyle bildirilmiştir:

“Mallarını Allah yolunda harcayanların hali, yedi başak bitiren ve her başağında yüz dane bulunan bir tohuma benzer. Allah dilediğine daha fazla da verir.” (Bekara 261)

“Oruç tutanları affettim!” 12.11.2004

Peygamber efendimizin, **“İlk günleri rahmet, ortası af ve magfiret ve sonu Cehennemden azâd olmaktır.”** buyurduğu Ramazan-ı şeref ayının sonuna geldik. İnşaallah bizler de Cehennemden azad edilen, kurtulan kimseler sınıfına dahil oluruz. Bu ayın diğer aylardan çok farklı üstünlüğü ve fazileti vardır. Resulullah efendimiz, Ramazan-ı şerîf ayının bu üstünlüklerini şöyle bildiriyor:

Cennet her sene, Ramazan-ı şerîfin gelmesiyle süslenir. Ramazanın ilk gecesinde, Arş'ın altında Mesire adlı bir rüzgar esip, Cennet ağaçlarının dallarını, budaklarını, kapılarının halkalarını sallar. Dinliyenlerin hiç duymadıkları güzel sesler onlardan duyulur. Cennet meleklerinin büyüğü olan Rıdvan'a, bu gece hangi gecedir, diye sorulduğunda, bu gece Şehr-i Ramazanın ilk gecesidir, diye cevap verir. Bunun üzerine Allahü teâlâ buyurur ki:

- Ey Rıdvan! Cennet kapılarını aç! Ey Mâlik Cehennem kapılarını kapa! Ey Cebrâil, yeryüzüne in şeytanları bağla, hapset ki, Habibimin ümmetinin orucunu bozmasınlar.

Allahü teâlâ Ramazan-ı şerîfin her gecesinde üç defa buyurur ki:

- Benden birşey isteyen var mıdır? İsteddiğini vereyim. Tevbe eden var mıdır? Tevbesini kabûl edeyim. İstigfar eden var mıdır? Magfiretime kavuşturayım.

Allahü teâlâ Ramazan-ı şerîfin her gününde, iftâr vaktinde, kendilerine azap edilmesi gereken milyonlarca kişiyi Cehennemden azâd eder. Cum'a günü ve gecesi olunca, her saatte azap edilmesi gereken bin kerre bin kişiyi Cehennemden azâd eder.

Ramazan-ı şerîfin son günü olunca, o gün Ramazan-ı şerîfin ilk gününden son gününe kadar Cehennemden azâd ettiklerinin toplamı kadar kimseleri Cehennemden azâd eder.

Kadir gecesi olunca, Allahü teâlânın emriyle, Cebrâil aleyhisselâm yeşil bir sancakla büyük bir melek kalabalığı içinde yeryüzüne inip sancağını Kâ'beye diker. Cebrâil aleyhisselâmın altıyüz kanadı vardır. Bu kanatlarını ancak Kadir gecesinde açar. Kanatları

açılınca doğuyu batıyı kaplar. Cebrâil aleyhisselâm meleklerle:” Muhammed aleyhisselâmın ümmetinin arasına girin, der.”

Melekler de, aralarına girip, ibâdet eden, namaz kılan, zikreden kimselere selâm verip, onlarla musâfeha ederler. Duâlarının kabûl olduğunu bildirirler. Tan yeri ağarınca kadar böyle devam eder. Daha sonra, Cebrâil aleyhisselâm meleklerle "Herkes yerli yerine gitsin." der. Melekler, Cebrâil aleyhisselâma sorar: “Ey Cebrâil! Allahü teâlâ Muhammed aleyhisselâmın ümmetinin isteklerini verdi mi?”

Cebrâil aleyhisselâm şöyle cevap verir: “Allahü teâlâ onlara nazar etti. Dört sınıf insan hariç diğerlerini affeyledi. Bunlar: İçki içmeğe devam edenler, ana-babasına âsî olanlar, yakın akrabâya ziyâreti terkedenler ve Ehl-i sünnet vel-cemâ'atten ayrılanlar...”

Bayram sabahı olduğunda, Allahü teâlâ meleklerini her tarafa dağıtır. Melekler yeryüzüne inerler. Sokak başlarına dururlar. Cin ve insanlardan başka her canlının duyabileceği bir sesle seslenirler: “**Ey Muhammed aleyhisselâmın ümmeti, çok büyük sevâblar veren, büyük günâhları affeden Rabbinize dönün!**”

Câmiye gitmek üzere evlerinden çıktıklarında, Allahü teâlâ meleklerine şöyle buyurur:” **Ey benim meleklerim, siz şâhit olunuz ki, Ramazan-ı şerifte oruç tutanlardan râzı oldum ve onları affettim.**” Daha sonra Allahü teâlâ şöyle buyurur: “Ey kullarım, bugün benden dilediğinizi isteyiniz! Bugün âhiretiniz için istediğiniz her şeyi veririm. Dünyanız için istediğiniz şeye de sizin için nazar ederim. Benim emirlerime uyduğunuz müddetçe, ben sizin hatalarınızı, kusurlarınızı örterim. Sizi rezil ve rüsvâ etmem. Sizler evlerinize magfiret olunmuş olarak dönünüz. Zira beni râzı ettiniz, sizden râzı oldum.”

Rahmet kapısının açıldığı gece 13.11.2004

Yarın bayram günü, bu gece de bayram gecesidir. Bayram gecesini ihyâ edenlerin büyük saâdete kavuşacağı bildirilmiştir. Hadîs-i şerifte, “**Rahmet kapıları dört gece açılır. O gecelerde yapılan duâ, tevbe, red olunmaz. Ramazan Bayramı'nın ve Kurban Bayramı'nın birinci geceleri, Şa'bânın onbeşinci (Berât) gecesini ve arefe gecesini.**” buyurulmuştur.

Bayramların da ayrı bir önemi vardır dinimizde. Peygamber efendimiz, “**Her kavmin bir bayramı vardır, bu da bizim bayramımızdır. Bayram sevinç günleridir.**” buyurdu.

Demek ki, bayramlarda hem kendimiz sevineceğiz hem de başkalarını sevindireceğiz. Müslümanı sevindirmek çok sevaptır. Bayramlar, müslümanların birbirini sevindirmesine birer vesîledir. Hadîs-i şeriflerde buyuruldu ki:

“**Allahü teâlânın en çok sevdiği amellerden biri, mümini sevindirmek, üzüntüsünü gidermek, borcunu ödemek, yâhut aç iken onu doyurmaktır.**”

“**Bir mümini sevindireni, Allahü teâlâ da Kıyâmette sevindirir.**”

Bayram günü, akrabayı, dostları ziyaret etmeli, bayramlarını tebrik etmelidir. Çocuklar sevindirilmelidir. Bilhassa, yetim, kimsesiz çocuklar, aranıp bulunmalı, bayram sevincinden mahrum bırakılmamalıdır.

Bayram günü, karşılaşılan mü'minlere güler yüzle selâm vermek, fakirlere çok sadaka vermek, İslâmiyete doğru olarak hizmet edenlere yardım etmek, dargınları barıştırmak, akrabâyı, din kardeşlerini ziyâret etmek, onlara hediye götürmek sünnettir.

Bir bayram günü Peygamber efendimiz evinden çıkmış, mescide gidiyordu. Yolda bayram sevinci içinde oynayan çocuklara rastladı.

Hepsi bayramlık yeni elbiseler giymiş, sevinç içinde sağa sola koşuyorlardı. İçlerinde zayıf ve çelimsiz bir çocuk vardı. Eski ve yırtık elbiseleri içinde melûl ve mahzûn bir kenara çekilmiş, neş'e ve sevinç içinde oynayan çocuklara bakıyordu.

Peygamber efendimiz bu çocuğa buyurdu ki:

- Yavrum, niye arkadaşlarınla gülüp oynamıyorsun da bir kenara çekilmiş böyle duruyorsun?

Çocuk, Peygamber efendimizi tanıyamamıştı. Dedi ki:

- Ben hem öksüzüm, hem de yetimim. Babam, şehîd oldu. Annem başka biriyle evlendi.

Peygamber efendimiz çocuğun şefkatle elinden tuttu. Sevgiyle saçlarını okşadı.

- Yavrum, Muhammed'in (aleyhisselâm) baban Âişe'nin annen, torunları Hasan ile Hüseyin'in de kadeşin olmasını ister misin?

Yetim yavru, karşısındaki şefkat dolu, nûr yüzlü insanın Peygamber efendimiz olduğunu anlayınca sevinçle dedi ki:

- Yâ Resûlallah, nasıl istemem?

Efendimiz çocuğun elinden tutarak evine götürdü. Yedirip, içirip, yeni elbiseler giydirdi.

Çocuklar onu tanıyıp etrafına toplandılar. Durumundaki değişikliği görüp sordular:

- Nedir sendeki bu hâl?

Yetim çocuk başından geçenleri anlattı. Diğer çocuklar, bu yetim yavrunun hazret-i Peygamber tarafından evlâtlığa alındığını duyunca:

"Keşke bizim babalarımız da, o savaşta şehîd düşselerdi de bizi de Peygamber efendimiz evlâtlığa alsaydı." dediler.

Resûlullahı ağlatan haber 19.11.2004

Allahü teâlâdan korkmalı, fakat Onun rahmetinden ümidi kesmemelidir! Ümit, korkudan çok olmalıdır. Böyle olanın ibâdetleri zevkli olur. Gençlerde korkunun daha fazla olması, ihtiyarlarda recanın daha fazla olması gerekir. Zümer suresindeki 53. ayet-i kerimede, "**Allah bütün günahları affeder. O gafurdur, rahimdir**" buyruldu. Allahü teâlâ, Dâvüd aleyhisselâma şöyle buyurdu: "Ey Dâvüd, günâhkârları müjdele. Sıddıkları da korkut."

Dâvüd aleyhisselâm sordu:

- Yâ Rabbî, günâhkârları nasıl müjdeleyip sıddıkları nasıl korkutayım?

- **Ne kadar büyük olursa olsun, dilediğim takdirde her günâhı affetme gücüne sahip olduğumu söyleyerek günâhkârları müjdele. Amellerine mâğrûr olmamalarını söyleyerek sıddıkları da korkut. Zîrâ ben bir kimseye adâletimi ve hesâbımı tatbik edersem onun bende alacağı olmaz.**

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- **Eğer mü'min, işlenen günâhlar karşılığında Allahın nezdinde olan cezâyı bilmiş olsaydı, hiç bir kimse Cennete girme arzûsunu besliyemezdi. Eğer kâfir de Allahın indindeki rahmetin bolluğunu bilmiş olsaydı, O'nun rahmetinden hiç bir kimse ümit kesmezdi.**

Bir defasında Hazret-i Ömer, Peygamber efendimizin yanına gitmişti. Kendisini ağlar hâlde buldu. Sordu: "Ağlamana sebep nedir yâ Resûlallah?" Resûl aleyhisselâm buyurdu: "**Biraz önce bana Cebrâil aleyhisselâm gelerek, Allahın, müslüman olarak ihtiyarlamış birisine azâb etmekten hayâ ettiğini söyledi. Allah, bir kulunu azâb etmekten utanır da, müslüman olarak ihtiyârlık demlerine ermiş birisi, şâni yüce olan Allaha âsî olmaktan nasıl utanmaz!..**"

İhtiyârlık demlerine ermiş olanların bu şerefi bilmeleri, Allaha şükretmeleri, O'ndan ve yazıcı meleklerden utanmaları, günâh işlemekten sakınmaları ve Allaha ibâdet ve tâ'at yoluna yönelmeleri gerekir. Çünkü, ekinin hasat zamanı gelince artık beklenmez. Hemen biçilerek harman yapılır. Aynı şekilde, gençlerin de Allahü teâlâdan korkmaları, günâh işlemekten kaçınmaları ve Allaha ibâdet ve tâ'ate yönelmeleri lâzımdır.

Zîrâ hiç bir kimse, ecelinin ne zaman geleceğini bilmez. Gençliğinde Allahü teâlâyâ tâ'at ve ibâdet yolunda bulunanlar bahtiyâr olurlar. Allahü teâlâ, gençliğini kendisine itâat yolunda geçirenleri, yarın kıyâmette Arşın altında gölgelendirir. Nitekim bu husûs hadîs-i şerîflerde bildirilmiştir. Resûl aleyhisselâm şöyle buyurur:

Kıyâmet günü, hiç bir gölgenin bulunmadığı ve ancak kendi himâyesi bulunduğu bir anda, şâni yüce olan Allah yedi zümre insanı kendi Arş'ının gölgesinde gölgelendirir:

Bunlardan biri, âdil devlet reisidir.

İkincisi, Allaha ibâdet yolunda bulunan gençtir.

Üçüncüsü, câmiden çıktıktan sonra yine câmiye gireceği zamana kadar kalbi oraya bağlı kalan kişidir.

Dördüncüsü, birbirlerini Allah için sevenler, Allah için bir araya gelip Allah için ayrılanlardır.

Beşincisi, tenhâlarda, Allahü tâlâyı zikrederek gözlerinden yaş dökenlerdir.

Altıncısı, sadaka verenler ve bunu, sağ elinin verdiği sol eli bilmeyecek şekilde gizli yapanlardır.

Yedincisi, nikâhlısı olmayan güzel bir kadın kendisine teklifte bulunduğu zaman, "Ben Allahtan kokarım!" diyerek kadının isteğini reddedenler ve nefesine hâkim olanlardır.

Önem sırasının önemi 20.11.2004

Cenâb-ı Hakkın bütün insanlardan ilk önce istediği îmândır. Son din olan islâmîyete inanmalarıdır. Bir insanın îmânı yoksa, islâmîyete, Muhammed aleyhisselâma inanmamış ise, insanlara ne kadar iyi, faydalı iş yaparsa yapsın hiçbir faydası olmaz. Meselâ Edison ampulü bulmak suretiyle, gecelerin aydınlanmasına, bütün insanların rahat etmesine vesîle oldu. Fakat, müslüman olmadığı için bu iyiliğin âhirette kendisine hiç bir faydası olmayacaktır.

Meselâ, insanları doyurmak, onlara ikrâmda bulunmak çok sevaptır. Muhammed aleyhisselâma inanmamış çok zengin bir kimse, yeryüzündeki bütün fakir ve muhtaç kimseleri doyursa, onların her türlü ihtiyaçlarını görse, âhirette bu yaptıklarının yine hiç faydasını görmeyecektir. Çünkü Allahü teâlâ, bütün insanlardan, önce îmân etmelerini istiyor. Bundan sonra diğer emir ve yasaklarına uyulmasını istiyor. İmân olmadıkça, diğer yapılanlar değerlendirmeye alınmayacaktır.

İkinci olarak istenilen şey, İmânın yanî inanılacak İmân bilgilerinin hakiki islâm âlimlerinin bildirdiklerine uygun olmasıdır. İmân, Ehl-i sünnet âlimlerinin anladıklarına uymuyor ise, bu kimsenin yaptığı ibâdetlerin, kıldığı namazın, tuttuğu orucun, yaptığı hayır hasenâtın hiç mi hiç kıymeti olmaz. Çünkü Muhammed aleyhisselâma inanıp müslüman olduktan sonra da, bu inanmanın, i'tikâdın, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği gibi olması lâzımdır. Rastgele bir İmân da makbûl değildir.

A.Nablusi hazretleri buyuruyor ki: Muhammed aleyhisselâmın ümmeti 73 fırkaya ayrıldı. Bunlardan 72 fırkası, doğru yoldan ayrılmış, "Bid'at ehli" olmuştur. Bunlar bozuk inançlarının cezası olarak Cehenneme girecektir. Fakat, müslüman oldukları için, Cehennemde sonsuz kalmıyacak, azab gördükten sonra, çıkarılacaktır.

Hadis-i şerifte, "**Ümmetim 73 fırkaya ayrılır, 72si dalalete düşer ve Cehenneme gider, yalnız bir fırkası kurtulur. Bu fırka, benim ve Eshabımın yolunda gidenlerdir**" buyuruldu. Fırka-i naciye, denilen kurtuluş fırkasına da (Ehl-i sünnet) denir.

Her bid'at sâhibinin, tûredi reformcuların ve doğru yoldan kayarak dalâlete düşerek, Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden çıkardıklarını iddia ettikleri bozuk fikirleri geçerli değildir. Cehenneme gideceği hadîs-i şerîfle bildirilen 72 bozuk fırkanın hepsi bozuk fikirlerini Kur'ân-ı kerîmden, hadîs-i şerîflerden çıkardıklarını iddia etmişlerdir. Bugün bidat fırkası da kalmadı gibi. Saflar imanlı imansız olarak iki gruba ayrılmış durumdadır.

İmânın, i'tikâdın bozukluğu o kadar büyük bir günâh, o kadar büyük suç ki, ibâdetleri yapmamanın, harâm işlemenin günâhı ile mukayese bile edilemez. Deniz yanında damla bile değildir. Bunun için İmânın düzgün olmasına çok önem vermeliyiz.

Düzgün bir İmândan sonra, herkese lâzım olan şey, dinin emir ve yasaklarını öğrenmektir. Bütün işlerimizi, öğrendiklerimize uygun yapmaktır. İlk önce öğrenilecek ve yapılacak en önemli ibâdet de namazdır. Âhirette İmândan sonra, namazdan sorulacaktır. Namaz dinin direğidir. Direk olmaz ise bina ayakta kalmaz, eninde sonunda yıkılır. Namaz kılmıyanın diğer ibâdetleri kabûl olmaz, ya'nî va'dedilen o büyük sevâba kavuşamaz. Hadîs-i şerîflerde buyuruldu ki: "**Kıyâmet günü, İmândan sonra, ilk suâl namazdan olacaktır.**" "**Allahü teâlâ buyuracak ki, ey kulum, namaz hesâbının altından kalkarsan, kurtuluş senindir. Öteki hesapları kolaylaştırırım!**" "**Namaz dînin direğidir. Namaz kılan, dînini doğrultmuş olur. Namaz kılmıyan, dînini yıkmış olur.**"

İ'tikâdı düzeltmeden önce dinin emir ve yasaklarını öğrenmenin hiç faydası olmaz. Bu ikisi birlikte düzelmedikçe de, ibâdetlerin faydası olmaz. Bu üçü birlikte yapılmadıkça, kalb temizlenmez. Din, bu üç esas üzerine kurulmuştur.

İnsanların en iyileri ve en kötöleri 26.11.2004

İnsanlar içinde ruhları en yüksek ve en olgun en iyi olanları, **Peygamberlerdir**. Bunlar hatâ etmekten, şaşımaktan, gafletten, hıyânet etmekten, taassub ve inattan ve nefse uymaktan ve garez, kin bağlamaktan mâsumdurlar. Peygamberler, Allahü teâlânın kendilerine bildirdiği şeyleri söylerler ve açıklarlar. Onların bildirdikleri din bilgileri, emirler ve yasaklar hep doğrudur. Hiçbiri bâtil, bozuk değildir.

Peygamberlerden sonra insanların en yüksek ve en olgun olanları, Peygamberlerin **sahâbîleridir**. Çünkü bunlar, Peygamberlerin sohbetinde yetişmiş, olgunlaşmış, temizlenmişlerdir. Hep, Peygamberlerden işittiklerini bildirmişler ve açıklamışlardır. Bunların da bildirdiklerinin, hepsi doğrudur. Bunlar da yukarıda bildirilen kötülüklerden mahfûzdurlar.

Eshâb-ı kirâmdan sonra, insanların en üstünleri, Eshâb-ı kirâmı gören ve onların sohbetinde yetişen Müslümanlardır. Bunlara, "**Tâbiîn**" denir. Bunlar, bütün bilgilerini Eshâb-ı kirâmdan almışlardır. Tâbiînden sonra, insanların en üstünleri, Tâbiîni gören ve onların sohbetinde yetişen Müslümanlardır. Bunlara "**Tebe'î tâbiîn**" denir.

Bunlardan sonra gelen asırlarda, kıyâmete kadar bulunan insanların en üstünleri, en iyileri de, bunlara tâbi olan, bunların bildirdiklerini öğrenip, yollarında bulunan **Alimlerdir**. Zekî, akıllı ve dinin sınırlarını aşmayan bir kimse, bunlara uyarak doğru yoldan ayrılmaz. Aklına uyarak, müctehid imamların dört mezhebinden dışarı çıkmaz

Müslümanların, böyle bir âlimi bulması, bilmediklerini bundan sorup öğrenmesi veya kitaplarından okuması bütün işlerini bunun bildirdiklerine uygun yapması lâzımdır. Çünkü, böyle bir âlim, Allahü teâlânın kullarını hatâdan korumak ve herşeyi doğru yapmalarını sağlamak için yaratmış olduğu mânevi ilâcları, yâni ruhun tedâvîsi bilgilerini bilir ve insanlara bildirir. Ruh hastalarını, idrâksiz olanları tedâvî eder.

Böyle bir âlimin her sözü, her yazısı, her işi ve inanişi, dine uygundur. Her şeyi doğru olarak anlar. Her işinden Allahü teâlâ râzıdır. Allahü teâlâ, rızasına kavuşmak isteyenlere, rızasına kavuşturan yolları gösterir. Allahü teâlâ, îman edenleri ve îmanın îcâblarını yapanları zulmetlerden, sıkıntılardan kurtarır. Bunları nûra, huzura, saadete kavuşturur. Bunlar, her zaman ve her işlerinde, rahat ve huzur içinde olurlar. Bunlar, kıyâmet gününde, Peygamberlerin, Siddîkların, şehitlerin ve sâlih müslümanların yanında bulunurlar.

Bir din adamı, hangi asırda bulunursa bulunsun, Peygamberin ve Eshâbının bildirdiklerine uymazsa, sözleri, işleri ve îtikadı bunların bildirdiklerine uygun olmazsa ve nefsine, düşüncelerine uyarak dinin dışına taşarsa ve aklına uyarak İslamiyetin inceliklerine karşı gelir, anlıyamadığı bilgilerde dört mezhebin dışına taşarsa, bu kimsenin kötü din adamı olduğu anlaşılır.

Allahü teâlâ bunun kalbini mühürlemiştir. Gözleri hak yolu göremez. Kulakları doğru sözün işitemez. Buna, kıyâmette büyük azâb vardır. Allahü teâlâ, bunu sevmez. Bunun gibi olanlar, Peygamberlerin düşmanlarıdır. Bunlar, kendilerini doğru yolda sanır. Yaptıklarını beğenirler. Hâlbuki, bunlar şeytanın yolundadırlar. Bunlardan aklını toparlayıp doğruya dönebilen çok azdır.

Bunların her sözü tatlı olur. Yaldızlı olur. Faydalı görünür. Hâlbuki, düşündükleri, beğendikleri şeyler hep kötüdür. Cahilleri aldatarak kötü yola, felakete sürüklerler. Sözleri, kar yığınları gibi parlak, lekesiz görünür. Fakat, hakikat güneşi karşısında eriyip giderler. Bunlar Allahü teâlânın kalblerini kararttığı ve mühürlediği kötü din adamlarıdır. Bunlar, bulaşıcı hastalık mikrobi taşıyan hastalar gibidir. Bunlara yaklaşanlar zarâr görür. Bunların zararına yakalanmamak için yanlarına yaklaşmamak lâzımdır. Aksi takdirde hastalık bulaşır insanın dünyası ve ahireti harap olur.

Kötü din adamı kanalizasyona benzer 27.11.2004

İlim, çok kıymetli bir şeydir. Bunun için, bazı ilim sahipleri, kendilerini üstün ve şerefli sanır. Böyle kimselerin ilmine cehâlet demek daha doğru olur. Gerçek ilim, insana aczini, kusûrunu ve Rabbinin büyüklüğünü, üstünlüğünü bildirir. Yaradanına karşı korkusunu ve mahlûklara karşı alçak gönüllülüğünü artırır. Kul haklarına dikkat ettirir. Böyle ilmi öğretmek ve öğrenmek farzdır.

İlmin kıymetli, şerefli olması, sâlih, iyi niyete bağlıdır. Bunun için ilmi, câhillikten ve nefsinin kötü isteklerinden kurtulmak için öğrenmek lâzımdır. Ayrıca ilim, amel etmek ve başkalarına öğretmek ve bunları ihlâs ile yapmak için öğrenilir. Amel ve ihlâs ile olmayan ilim zararlıdır. Hadîs-i şerîfte, "**Allah için olmayan ilmin sahibi, Cehennemde ateşler üzerine oturtulacaktır**" buyruldu. Makam, şan-şöhret için, dünyalık ele geçirmek için ilim öğrenmek,

yanî dîni dünyaya âlet etmek, altın kaşıkla necâset yemeye benzer. Dîni dünya kazancına âlet edenler, din hırsızlarıdır.

Hadîs-i şerîfte, **“Bu ümmetin âlimleri iki türlü olacaktır: Birincileri, ilimleri ile insanlara faydalı olacaktır. Onlardan bir karşılık beklemeyeceklerdir. Böyle olan insana denizdeki balıklar ve yeryüzündeki hayvanlar ve havadaki kuşlar duâ edeceklerdir. İlmî başkalarına faydalı olmayan, ilmîni dünyalık ele geçirmek için kullananlara kıyâmette Cehennem ateşinden yular vurulacaktır”** buyuruldu.

İslâmiyete uyan, ilmîni dünyalık menfaatlerine âlet etmiyen âlim, etrafına ışık saçan ışık kaynağı gibidir. Hadîs-i şerîfte buyuruldu ki: **“Kıyâmet günü bir din adamı getirilir. Cehenneme atılır. Cehennemdeki tanıdıkları, sen dünyada Allahın emirlerini bildirirdin. Niçin bu azâba düştün derler. Evet, günâhtır yapmayın derdim, kendim yapardım. Yapınız dediklerimi de yapmazdım. Bunun için, cezâsını çekiyorum der.”**

Emânetçinin kendisine bırakılan malları muhâfaza etmekte emîn olması lâzım geldiği gibi, din âliminin de, islâm bilgilerinin bozulmaktan muhâfaza etmekte emîn olması lâzımdır. Resûlullah efendimiz, **“Âlimlerin kötüsü, insanların en kötüsüdür”** buyurdu. Çünkü âlimler, bilerek günâh işlemektedir.

Kötü din adamı, kanalizasyona benzer. Görünüşte, sağlam, san'at eseridir. İçi ise, pislik doludur. Hadîs-i şerîfte, **“Kıyâmet günü azâbların en şiddetlisi, ilmi kendisine faydalı olmıyan din adamıdır”** buyuruldu. Başka bir hadîs-i şerîfte, **“Cehennemde azâb çekenlerden bazıları, kötü kokular yayar. Bu koku diğerlerine ateşten daha fazla azâb verir. Sen ne günâh işledin ki, böyle pis koku çıkarıyorsun denildikte, ben din adamı idim. Bildiklerimi yapmazdım der”** buyuruldu.

Ebûdderdâ hazretleri, İlmî ile âmil olmıyan din adamına âlim denilmez, buyurdu. İblîs, bütün dinleri biliyordu. Fakat ilmi ile amel etmedi. Çölde kalan kimsenin yanında çeşitli silâhlar bulursa, bunları kullanmasını iyi bilse ve çok cesûr olsa, kendisine hücum eden arslana karşı kullanmadıkça, bu silâhların fâidesi olur mu?

Elbette olmaz. Bunun gibi, din bilgilerinden yüzbin mesele öğrense, bunları kullanmadıkça, faydasını görmez. Hasta olan kimse de, derdinin en iyi ilâcını bulursa, bunu kullanmadıkça ona faydası olmaz.

Allahü teâlâ, bilip de amel etmiyenleri, Cum'a sûresi beşinci âyetinde merkebe, A'râf sûresi yüzyetmişbeş ve yüzyetmişaltıncı âyetinde ise köpeğe benzetmektedir. İlmîyle amel etmeyen, insanları yanlış yollara sürükleyen âlim, hayatı tehlikede olan bir hükümdar gibidir. Hükümdarı yakalayıp öldürecekleri zaman, "Keşke bir hizmetçi olsaydım da bu tehlike ile karşılaşmasaydım." diyecektir. Nice kötü din adamı da, ahirette, "Keşke câhil olsaydım da insanları yanlış yola sürüklemeseydim." diyecektir.

Diyanet'in takdire şayan tepkisi 3.12.2004

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın uygulamalarından zaman zaman eleştirdiklerim oldu. Tabii ki bunlar, yapılan güzel, iyi işleri tebriğe, takdire mani değildir. Kimden sadır olursa olsun güzellikleri bildirmek, yaymak hepimizin vazifesidir

Diyanet, yaklaşık yüz yıldan beri, yapılagelen kasıtlı, maksatlı tanıtımlara ilk defa açık tepki gösterdi. Yapılan yanlışlığı mukayeseli bir şekilde ortaya koydu. Tanıtımcılara ikazlarda bulundu. Yapılan yanlışların, dinimize, milletimize verdiği zararları gündeme taşıdı.

Akşam Gazesi'nin haberine göre; Diyanet İşleri Başkanlığı'nın, yerli filmlerde din adamlarına yönelik bakıştan duyduğu rahatsızlık, bu ay başında düzenlenen İkinci Uluslararası Dini Yayınlar Kongresi'nin sonuç bildirgesinde de yer aldı. Bildirgede, Amerikan film endüstrisi Hollywood ile yerli film ve dizilerde canlandırılan din adamları karşılaştırıldı. Hollywood filmlerinde din adamlarının kültürlü, saygın, uzlaştırıcı tiplerle canlandırıldığı belirtilen bildirgede, Türk Sineması'nda ise din adamlarının kaba, gerici, yobaz, hayata hurafelerle bakan, toplumun ahlaki ve estetik değerlerini hiçe sayan tipler olarak gösterildiği vurgulandı. Yapımcı, yönetmen, rejisör ve yayıncıların uyarıldığı sonuç bildirgesinde, din adamlarına karşı toplumda saygı duyulan imajın aşındırılmasının, dine karşı olumsuz yaklaşımların doğmasına neden olduğu belirtildi.

Ayrıca, Milli Mücadele'yi konu alan filmlerde ise din adamlarının düşmanla işbirliği yapan vatan hainleri olarak gösterildikleri dile getirildi. Bazı bölgelerde yaşanan kadın ezilmişi, törelerden kaynaklanan birtakım trajik durumların İslam'ın gereğiymiş gibi gösterilmesinin kabul edilemez olduğu kaydedildi.

Türk filmlerinde ve özel yapımlarda din adamlarının zihinlerde mevcut kötü imajın silinerek, toplumla barışık, hayatın her safhasında halkla içiçe olan, bilgili, kültürlü ve saygın insanlar olarak gösterilmesi istendi. 'Dinin çağdaşlığın karşıtı bir sunumla verilip, din adamlarının da bilim ve sanata karşı çıkan, gerici, yobaz, üfürükçü olarak takdimi asla kabul edilemez.' ifadesine yer verilerek, din görevlisini filme aktaracak senaristler, cami eksenli din hizmetleri gibi araştırmalardan haberdar olmaya ve bu konuda yeterli araştırmalar yapmaya çağrıldı.

Gerçekten de, bir asırdır Avrupa yanlısı küçük bir azınlık temsillerde, mizâhlarda, komedilerde, karikatürlerde, filmlerde, plâklarda, televizyonlarda ve radyolarda, Müslümanlarla ve din büyükleri ile ve Allahü teâlânın emirleri ile hep alay etti. Bütün buralarda Müslüman olarak pis, gülünç bir serseriye gösterdiler. Müslümanları ve Müslümanlığı tahkîr ederek, onu sevimsiz ve nefrete şâyân olarak tanıttılar. Müslüman büyüklerine ve Müslümanlığın büyük tanıdığı şeylere çirkin isimler taktılar.

İttihâdcıların, 1910'lu yıllarda bile bugünkülere aratmayacak şekilde müstehcen yayın yapan gazeteleri, dergileri kara köpeklere arab arab derken, arab saçı, arab sabunu gibi sözlerle ve kara fatma böceği gibi uydurma isimlerle Arapların nezdinde, Peygamberimiz Arap ırkıdan olduğu için Peygamberimizle, Müslümanlıkla alay ettiler. (Peygamberimiz siyah tenli değildi, beyaz tenli idi)

Halbuki, dinimizin emri gereğince, hürmet gösterilecek, ta'zîm olunacak şeyleri tahkîr etmek; kötülenecek şeyleri, ta'zîm etmek, hürmet göstermek insanı dinden çıkartır. Meselâ, Allahü teâlânın evliyâsı, enbiyâsı, âlimleri ve bunların sözleri, fıkı kitapları, fetvâları ta'zîm edilecek, hürmet gösterilecek iken tahkîr edilirse, kötülenirse dinden çıkmış olur. (Maksatları da buydu zaten)

Müslümanlar medeniyetin temsilcisidir 4.12.2004

Dün, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın, Batı'da filmlerde Hıristiyan din adamlarını kibar, kültürlü aydın kimse olarak lanse edilmesine karşılık, yerli filmlerde din adamlarının cahil, kaba, kültürsüz dünyadan habersiz olarak gösterilmesinden duyduğu üzüntüyü konu edinmiştim. Bugün de bununla ilgili bazı ilim adamlarının görüşlerine yer vermek istiyorum:

"Diyanet İşleri Başkanlığı'nın 'imaj' uyarısı çok yerinde. Hıristiyan dünyasında hiçbir papaz, din adamı filmlerde karikatürize edilmez. Küçük düşürülmez, alaya alınmaz. Yahudi din adamları için de aynı tutum vardır. Hatta yapılan filmlerde din adamlarına karşı saygı uyandırması konusunda bir titizlik gösterilir. Bizde ise yapılan küçültücü, alaya alıcı filmler ya da din adamları karakterleri toplumdaki din ve ahlak yapısını bozar. Özellikle gençlerin, çocukların din adamlarına ve dine bakışı zarara uğrar."

"Diyanet'in girişimi doğru. Avrupa'daki filmler din adamlarını rencide etmiyor. Türkiye'de cüz'i miktarda da olsa karikatürize edilecek din adamları var. Bunları eleştiren, yeren komediler, filmler yapılabilir. Ama sadece azınlıkta kalan bu örnekleri öne çıkarmayı doğru bulmuyorum. Olumlu örnekleri verip de yanında da bu tip örnekler var demek belki daha doğru. Türkiye'de misyonerlik faaliyetleri had safhada. Film yapımcıları belki iyi niyetliler ama farkında olmadan misyonerlerin ekmeğine de yağ sürüyorlar. Toplumun dine bakışını zedeliyorlar."

"Yanlısı din anlayışı ve din adamı imajını düzeltmek, kendi milli, dini ve kültürel değerlerimizi tartışılır hale getirmekten kurtarmak ve AB sürecinde ülkemizin saygınlığını artırmak için, sosyal ve kültürel projelerin ilim adamlarının görüşü alınarak hazırlanması kaçınılmazdır. Bu sebeple kurumlar arası periyodik toplantılar düzenlenmelidir. Milli Mücadele yıllarını anlatan edebi eserlerde, din adamları veya dindarlar, gelen düşmanla işbirliği yapan ve kurtuluş mücadelesinin önüne taş koymaya çalışan tipler olarak çizilmişlerdir. Ateşten Gömlek, Vurun Kahbeye (1923), Ankara Postası (1929), Bir Millet Uyanıyor (1932) Kalpaklılar (1959), Düşman Yolları Kesti (1959) gibi filmlerde ideolojik bir yaklaşımla, din adamları jurnacı, çıkarıcı, kendi çıkarı için başkasının gözünü oymaya hazır tipler olarak sunulmuş, Türk insanının iç dünyası, bu iç dünyaya biçim veren tarihi, ekonomik, toplumsal oluşumlar filmlerde yansıtılmamıştır."

Halbuki Milli Mücadele'de İslam büyüklerinin talebeleri ile beraber düşmanla savaştığı bir çoğunun şehid düştüğü tarihi vesikalarda yazılıdır.

Ayrıca İslam tarihi boyunca, gericilikle itham edilen İslam alimleri yeniliklere karşı olmak bir yana fenne teknolojiye hep destek olmuşlar. Birçok buluşa öncülük etmişlerdir. Avrupa tamamen ilkel bir hayat sürerken Müslümanların Endülüs üzerinden Avrupaya girmeleri ile Avrupalı medeniyetle tanışmış. Müslümanların ilme, medeniyete yaptıkları hizmetleri anlatan

birçok kaynak mevcuttur. Bunlardan, "İslamın Garbı Medenileştirmesi" ve "Avrupa'nın Üzerinde Doğan Güneş" kitapları örnekleri ile bu hizmetleri geniş bir şekilde anlatmaktadır.

Bugün, akli başında olan insaf sahibi ilim adamları, ilim ile fennin evvela müslümânlar tarafından kurulduğunu söz birliği ile kabûl etmektedir. Batılı ilim adamları da, bunu tasdik etmektedirler. İslâm ülkelerine sızarak ve Müslümân görünerek, sözlerini dinletmek imkânını bulan bazı islâm düşmanları, fennin yeni buluş ve imkânlarını, yaptıkları yeni silâhları anlatıp "Bunlar gâvur icâdidir, bunları kullananlar kâfir olur" diyerek, câhilleri aldattılar. Allahü teâlânın "**Her şeyi öğreniniz!**" emrinden uzak tutmak istediler.

Bugün ders kitaplarında isimleri geçen, Galile, Kopernik, Newton, gibi Avrupalı ilim adamları dünyanın döndüğünü Müslümanların kitaplarından öğrenip söyleyince, bu sözleri önceleri suç sayıldı. Hatta Galile, papazlar tarafından muhâkeme edilerek idama mahkûm edildi.

Bir asırdan fazla bir zamandır yapılan, Müslümanları küçük düşürücü, alay edici filmler, yayınlar Müslüman çocuklarının dinden, Müslümanlıktan soğutmak, uzaklaştırmak için Batı'nın teşvik ettiği bir plandı. Bugünkü manzaraya bakıldığında bu sinsî planda da hayli başarılı olduğu açıkça görülmektedir.

Diyamet son noktayı koydu 10.12.2004

Son yıllarda, gereksiz olarak bir çok dini konu tartışmaya açılıyor; bilen bilmeyen herkes bir şey söylüyor; neticede haklı olarak halkımızın kafası karışıyor. Bu tartışmalardan birisi de, bugünkü Hıristiyanlığın ve Yahudiliğin hak din olup olmadığı, mensuplarının Cennete gidip gitmeyeceği konusudur. Halbuki dinimiz 1400 yıl önce bu konudaki hükmünü bildirmiş, günümüze kadar da bu konu hiçbir zaman tartışma konusu olmamıştır.

Zaman zaman bu köşede, bu zararlı tartışmaya son verilmesini ve yetkililerin bu konudaki dinimizin hükmünü bildirmelerini istemiştim. **Diyamet İşleri Başkanlığı** imzası ile Mail adresime bu konu ile ilgili tartışmalara son noktayı koyan, 2.12.2004 tarihli açık ve net bir açıklama geldi. Kendilerine teşekkür ederek, açıklamayı aynen yayınlıyorum:

Sayın Mehmet ORUÇ

İslamiyet, kendinden önceki dinlerin hükmünü kaldırmıştır. Bu itibarla, hangi dine mensup bulunursa bulunsun, tüm insanlar İslam'a girmekle yükümlüdürler.

Müslümanlar dışındaki kutsal kitap sahibi din mensupları için ehl-i kitap terimi kullanılır. Kur'an-ı Kerim'deki ehl-i kitap tabiriyle Yahudilerle Hıristiyanlar kastedilmektedir. Kur'an-ı Kerim de Hıristiyanların Hz. Muhammed (s.a.v.) ve O'na indirilen Kur'an-ı Kerim'e inanmadıkları ve Hz. İsa (a.s.)'ya, Allah'ın oğlu ve üçün üçüncüsü dediklerinden dolayı kâfir oldukları bildirilmektedir.

Kuran-ı Kerim'de, Yahudi ve Hıristiyanların bozuk inançları yüzünden imansız durumuna düşmeleri hakkında şöyle buyrulur: "**Şüphesiz ki: "Allah ancak Meryemoğlu İsa Mesih'tir", diyenler kâfir olmuşlardır. Ey Muhammed! Deki: "Allah, Meryemoğlu İsa Mesih'i, anasını ve bütün yeryüzündekileri helâk etmek istese, O'na kim engel olabilir? Göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin mülkiyeti yalnız Allah'a aittir. O, dilediğini yaratır. Allah her şeye kadirdir"** (el-Mâide, 5/17).

Peygamberlik müessesesini kökten kabul etmemek veya herhangi bir peygamberin nübüvvetini inkâr da küfürdür. Bu yüzden diğer peygamberleri kabul etmekle birlikte Hz. İsa (a.s.) ve Hz. Muhammed (s.a.v.)'i Allah'ın (c.c.) elçisi olarak kabul etmeyen yahudiler, yine Hz. Muhammed (s.a.v.)'in peygamberliğini tanımayan hıristiyanlar küfre düşmüşlerdir.

Bir peygambere ilâhlık isnat etmek de küfürdür. Nitekim Hıristiyanlar Hz. İsa (a.s.)'nın Allah olduğunu söyledikleri için kâfir sayılmışlardır (bk. el-Mâide 5/17, 72).

"Yahudiler; "Uzeyr Allah'ın oğludur" dediler. Hıristiyanlar da: "Mesih (İsa) Allah'ın oğludur" dediler. Bu, onların ağızlarıyla geveledikleri sözler olup, güya bununla, daha önce yaşayan inkarcıların sözlerini taklit ediyorlar" (et- Tevbe, 9/ 30).

Bir kısmına İşaret ettiğimiz bu âyetlerden açıkça anlaşılacaktır ki, Allahu Teâlâ'nın varlığına ve birliğine, Hz. Muhammed (S.A.V.)'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna ve Kur'an-ı Kerim'deki bütün esaslara, olduğu gibi iman etmeyen hiçbir kimse İslam inancına göre müslüman değildir.

Hz. Muhammed (s.a.v.) Efendimizin peygamber olarak gönderilmesinden sonra bütün insanların ve bilhassa Yahudi ve Hıristiyanların kendi dinî kitapları gereğince Hz. Muhammed (S.A.V.)'in peygamberliğini tasdik edip İslam'ı kabul etmeleri gerekir. Aksi takdirde kendi kitaplarını ve dinlerini inkar etmiş olurlar. Bu itibarla Allah'ın varlığına ve birliğine, Hz.

Muhammed (S.A.V.)'in O'nun kulu ve elçisi olduğuna ve Kur'an-ı Kerim'deki bütün esaslara, olduğu gibi iman etmeyen bir kimse İslam inancına göre cennete giremez.

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI

İmam-ı Rabbanî “Kuddise sirruh” 11.12.2004

Büyük velî, **İmam-ı Rabbanî** hazretleri, 380 sene önce bugün vefat etmiştir (1624). Cenâb-ı Hak şefaathine nail eylesin! Sene-i devriyesi münasebetiyle, kısaca kendilerinden bahsetmek istiyorum.

İmam-ı Rabbanî hazretleri, Hindistan'da yetişen dünya çapında meşhur İslâm âlimi ve büyük bir velîdir. Âriflerin ışığı, velîlerin önderi, müslümanların baş tâcı, müceddid, müctehid ve İslâm âlimlerinin gözbebeğidir.

İnsanların itikad, ibadet ve ahlâk hususunda doğruyu öğrenmelerini, öğrendikleri bu bilgiler ile amel etmelerini sağlayan, insanları, Allahü teâlânın rızasına kavuşturmak için rehberlik eden ve kendilerine, “**Silsile-i aliyye**” denilen İslâm âlimlerinin yirmiüçüncüsüdür.

Hicrî ikinci bin yılının müceddidi, yenileyicisi olmasından dolayı “**Müceddid-i elf-i sânî**”, tasavvufun İslâmiyetten ayrı bir şey olmadığını, İslâmiyete uygun bir şey olduğunu isbat ederek, ahkâm-ı İslâmiyye ile tasavvufu birleştirdiği için de, “**Sıla**” ismi verilmiştir. İslam büyükleri, “**Ümmetimden Sıla isminde biri gelir. Onun şefâ'ati ile çok kimseler Cennete girer**” hadis-i şerifi ile İmam-ı Rabbanî hazretlerin geleceğinin haber verildiği bildirmişlerdir. Hz. Ömer'in soyundan olduğu için, “**Farukî**” nesebiyle anılmış, Serhend şehrinde olduğu için de, oraya nisbetle “**Serhendî**” nisbeti verilmiştir.

İmam-ı Rabbanî hazretlerinin, daha çocukluğunda fevkalâde hâlleri görülmeye başladı. Çocuk iken, şiddetli bir hastalığa tutulmuştu. O zamanın meşhur evliyasından Şâh Kemâl Kihelî Kâdirî'ye götürüp, duâsını istediler. Şâh Kemâl Kâdirî, İmam-ı Rabbanî'yi görünce, büyük bir hayranlıkla bakarak, babasına; “**Hiç üzölmeyiniz! Bu çocuk çok yaşayacak, ilmiyle amel, büyük bir âlim ve eşsiz bir ârif olacak**” demiştir.

İmam-ı Rabbanî hazretleri, benzeri az yetişen, müstesna bir İslâm âlimi ve büyük bir mürşid-i kâmilidir. Peygamberimizin vefatından bin sene sonra da İslâm düşmanları, dine, imana insafsızca saldırmışlardı. Allahü teâlâ, kullarına acıyarak, İmam-ı Rabbanî hazretleri gibi bir müceddid yarattı. Ona derin ilimler ihsan eyledi.

Onun vasıtasıyla, din düşmanlarının korkunç saldırısını durdurdu. Hakkı bâtıldan ayırıp, bâtılı kalblerden kaldırdı. Bu yüce İmamın mektupları ve kitapları, insanları gafletten uyandırdı. Dünyaya ışık saldı.

İmam-ı Rabbanî hazretlerinin, yıllarca dine yaptığı bu büyük hizmetlerini, ehl-i sünnet itikadının ve doğru din bilgilerinin yayıldığı, bid'atlerin kalktığı ve sağlam, ikna edici delillerle kendi sapık fikirlerinin çürütöldüklerini gören bazı sapık kimseler, her devirde olduğu gibi, ona cephe aldılar, haset ve iftira etmeye başladılar. Fakat bu mübarek zata zarar veremediler. Ömrü boyunca bunlarla mücadele edip, dini doğru olarak bütün dünyaya yaydı. Bozuk inançlardan, her tarafa yayılmış bid'atlerden dini temizledi. Berrak hâle getirdi.

İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin Mektûbât kitabı çok kıymetlidir. Büyük İslâm âlimi seyyid **Abdülhakîm Arvâsî** hazretleri, "Kur'an-ı kerîmden ve hadîs kitaplarından sonra, İslâm kitaplarının en üstünü İmâm-ı Rabbânî'nin Mektûbâtıdır. İslâm âleminde, İmâm-ı Rabbânî'nin Mektûbâtı kadar kıymetli bir kitap daha yazılmamıştır” buyurmüştür.

Mektûbât üç cild olup 526 mektubun toplanmasından meydana gelmiştir. Kelâm, fıkıh ve tasavvuf bilgilerini anlatan uçsuz bir deryâ, eşsiz bir hazinedir. Mektûbâtın birinci cildi, Hakikat Kitabevi (0212 5234556) tarafından “Müceddecî Mektuplar” adı ile tercüme edilmiştir. Diğer iki cildten anlaşılması kolay olan 110 mektup ise tercüme edilerek, Tam İlimhâl Seâdet-i Ebediyye kitabının çeşitli bölümlerine serpiştirilmiştir.

Şimdi de Evangelist saldırısı 17.12.2004

Müslümanlar şimdi de Evangelist saldırısı ile karşı karşıyalar. Bünye sağlam ise, iç ve dış saldırılar fazla etkili olamaz. Vücuta zarar vermeye gücü yetmez. Bünye zafiyet içersinde ise, en küçüğünden en büyüğüne kadar bütün zararlı etkenler meydanı doldurur.

Bir asırdan fazla zamandır, İslam alemi zafiyet içersinde. Bunun için de asırlardır İslama gizli - açık dış bileyen irili ufaklı bütün güçler tek tek ortaya çıkmaya başladı. Eskiden İslama karşı başlatılan her hareketin, her Haçlı saldırısının arkasında Vatikan yani Papalık bulunurdu.

Şimdi ise bugüne kadar pek bilinmeyen, yeni bir taarruzla karşı karşıya İslam âlemi. Bu da, güçlü siyasi ve ekomonik desteği olan Evangelist akımıdır. Gizli veya açık her saldırı ancak güçle; siyasi veya maddi destekle varlık gösterebilir. İşte Evangelistler bugün bunu fazlasıyla sağladıkları için meydana inmiş durumdadır.

Peki, Evangelist, Evangelizm, nedir? Evangelizm aslı, Protestanlığa yani **Martin Luther'e** dayanır. Evangelist yeni İncil, yeni müjde demektir. Luther Papaya, Vatikan'a karşı olarak kurduğu yeni kiliseye "**Evangelist Kilise Hareketi**" ismini vermişti. Papalığın yaptıklarına karşı çıktığı, protesto ettiği için bunlara "**Protestan**" denildi.

Martin Luther Kiliseyi reforma tabi tuttu. Mesela, Katoliklerde faiz yasak iken Protestanlar serbest bıraktı. Protestanlar ahiretten çok dünya işlerine ağırlık verdiler. Ticarete dini kurallar kaldırılarak liberal bir hale getirildi. İbadetler önemsizleştirildi. Bunun için de Protestanlığın bu köklü değişiklikleri bir reform hareketi olarak değerlendirildi.

Ancak Protestanlar "kıyamete" ve "Mesihe" ayrı bir değer veriyorlar. Ahır zamandaki "iyi" ile "kötü" arasında yani Evangelistlerle Müslümanlar arasında büyük savaş çıkacağına gelecek olan kıyameti hızlandırmak, kendi lehlerine çevirmek için ellerinden geleni yapmaları gerektiğine inanıyorlar. Katoliklerin aksine Yahidilerle iş birliği halindedir. Bu büyük savaşta güç birliği için bunu zaruri görüyorlar.

Evangelistler, 1867'de ABD'deki Kiliseler Konseyini kurdu. ABD'de fundamentalist Hıristiyanlar, diğerleri ile anlaşamazlığa düşerek Evangelist adını benimsediler. Bunlar tahrif edilmiş İncil'in tutucu yorumunu benimseyen radikal Hıristiyanlardır. Bugün ABD'de Evangelist tabiri, Liberal zıddı, bağnaz manasında kullanılıyor. Muhafazakar, ılımlı Hıristiyanlar bundan rahatsızlık ve endişe duymaktadırlar.

Evangelistler, bugün Amerika'da devletin belli bir kesimi tarafından desteklenen en etkili Hıristiyan tarikatı durumundadır. Gösterdikleri hızlı gelişim ve uyguladıkları akıl almaz radikal, acımasız projeler sadece İslam ülkelerinin değil, ABD'deki akli selim araştırmacıların da ciddi şekilde kabusu olmaya başladı. Çünkü, tarih boyunca, Hıristiyanların dine dayalı radikal saldırıları çok acımasız olmuştur.

Evangelistler 1950 yılında sadece 4 milyon kişiydi. 2004 yılında bütün ülkelerdeki toplam sayıları 500 milyona ulaştı. Bu rakam Hıristiyan nüfusunun dörtte birine eşit. Her gün yaklaşık 52 bin kişi Evangelist oluyor. İleriki yıllarda tüm Hıristiyan nüfusunun yarısı olacakları tahmin ediliyor. 70 milyon kişilik nüfusla en çok Amerika'da yaşıyorlar. Amerika'nın ardından en yoğun buldukları ülke Brezilya (30 milyon). Evangelistlerin şu anki güçlü durumu 1970'li yıllarda ortaya çıkan yeni Evangelizm akımıyla oluştu. Şili'de Hıristiyanların 4'te biri Evangelist. Evangelizm, Kaliforniya'da üniversitede ders olarak okutuluyor.

Bugün, dünya üzerinde faaliyet gösteren 1 milyonun üzerinde misyonerleri mevcuttur. Harvard Üniversitesi'nde ilâhiyat profesörü olan Harvey Cox "Tanrı'ya Dönüş" adlı kitabında, iki Hıristiyanlık propagandası yapma kalıbını ve 21'inci asrın en büyük dininin Evangelizm olacağını iddia etmektedir.

Niçin olmasın? Arkalarında, dünyanın süper gücü olan bir devlet var; sınırsız siyasi ve maddi destek var. Tabii ki evdeki hesap pazara uyarırsa!

Evangelistler ne yapmak istiyor? 18.12.2004

Öncelikle, nüfuz ettikleri ABD vasıtasıyla, Ortadoğu'yu Hıristiyanların kontrolü altına almak. Siyasi güç zaten Ortadoğuya hakim. Evangelistlere de bölgeye çok sayıda misyoner göndererek Hıristiyanlık propagandası yapmak kalıyor.

Bunu da fazlasıyla yapıyorlar zaten. Netice de almaya başladılar. Irak'ta yıllarca Saddam'ın zulmünde dolayı dini öğrenemeyen cahil kalan 400 Iraklı, din değiştirdi. Bu mezhebe bağlı 9 kilise açıldı. Ülkede 900 bin İncil dağıtıldı. Irak'ın başkenti Bağdat'ta sıradan bir Pazar günü, 8 ayda kurulan 9 Evangelist kilisesinden ayınlar yükseliyor. Kilise kapılarında ise uzun kuyruklar oluşuyor. Bazıları Hıristiyanlığı anlatması için bir misyoneri, bazıları ise yalnızca kiliselerin dağıttığı, dolarları ve bedava yemeği bekliyor.

Los Angeles Times gazetesi, muhabiri Charles Duhigg bu faaliyetleri gazete manşetine taşıdı. Evangelizmin Irak'ta nasıl yayıldığı şöyle anlatılıyor: "Dokuz kilisenin ardından 10'uncusu inşa ediliyor. Kilise başına Amerika'daki Evangelistler'den 100'er bin dolar gönderiliyor. Şu anda Irak'ta bu tarikata bağlı yüzlerce misyoner var. Evangelistler genelde aç ve perişan halde bulunan Müslüman halka, ilaç ve gıda yardımlarıyla sesleniyor. Yardımların yanında halka Irak'a gönderilen 900 bin Arapça İncil dağıtılıyor. Irak'ta misyonerlik yapan Tom Craig "Tanrı ve Başkan bize İsa'yı Ortadoğu'ya getirme şansını doğurdu. Bu bana verilen bir emir" diyerek

misyonunu açıkça söylüyor. Kyle Fisk adlı bir diğer misyoner daha da iddialı: "Irak, İsa'yı Ortadoğu'ya yaymak için merkez olacak" diyor.

Kiliseye gelen Iraklıların hepsi korkuyor. Halide Hamit (30) bu korkuyu "Kilisede huzur ve sevgiyi buldum. Ancak buraya geldiğimi kimseye söyleyemiyorum. Fotoğrafım çekilirse kaçarım. Çok tehlikeli" diye anlatıyor. Rana ise bir başka noktaya değiniyor: "Babam da Müslümandı. Benim kiliseden uzak durmamı istiyordu. Ancak kilisedekiler ona iş bulup anneme de gıda yardımı yapınca her şey değişti." Amaç Irak'ı Ortadoğu'da Evangelizm'in merkezi yapmak ve tıpkı İncil'de sözü edildiği gibi dünyanın bütün kavimlerini bu Kilisede toplamak."

Bunun yapılabilmesi için de, Müslümanların kendi inançlarından koparılması gerekiyor. Bu maksatla ABD'nin Teksas eyaletinde Evangelistlere ait bir yayınevi, Kur'an-ı kerimi tahrif ederek hazırladığı ve kutsal kitap olduğunu öne sürdüğü yeni bir kitap yayınladı. "**Gerçek Furkan**" adıyla piyasaya sürülen kitap, Arapça ve İngilizce olarak basıldı. Tefsirinin de yapılabileceği düşünülmesi kitabın, yakında 20 dile tercüme edileceği de belirtiliyor.

"**İbrahimi Dinler**" vurgusunun yapıldığı kitapta, genelde Kur'an-ı kerim olmak üzere, İncil'den ve Tevrat'tan alıntılar bulunuyor. 21. yüzyılın kutsal kitabı olarak tanıtılan kitap, "**Hoşgörü**" Dinlerarası diyalog" "**Barış kitabı**" ve "**Üç Dinin kitabı**" gibi sloganlar ile tanıtılıyor.

Kuveyt'te yayımlanan haftalık "**el-Usbu**" gazetesi baş yazarı Dr. Mustafa Bekri, Kur'an kerimin tahrif edilmesi çalışmalarının birkaç yıldır sürdüğünü ve bunun da Amerikalı Yahudiler tarafından bizzat desteklendiğini, finanse edildiğini yazdı.

Kitapta, Ortadoğu'nun Yahudi ve Hıristiyanların diyarı olduğu vurgulanıyor. **El-Usbu** gazetesi, kitabın "**Büyük Ortadoğu Projesi**"nin bir ürünü olduğunu kaydetti. 20 yıl içinde ABD'nin Ortadoğu'yu demokratikleştirme projesinin meyvesini vereceği belirtilen kitabın bölümlerinde, bunun sonucunda İslam dünyasının Hıristiyanlaştırılacağını bildirildi.

Evangelistler, Hazret-i İsa'ya düşman olan, gerçek İncil'i kabul etmeyen Yahudilerle sıkı fikri dostturlar ve iş birliği yapmaktadırlar. Hazret-i İsa'ya iman eden Müslümanlara karşı ise en şiddetli ve amansız düşmandırlar. Hedef ortak düşman İslam olunca, nasılda hemen biraraya gelebiliyorlar. "**Küfür tek millettir**", hadis-i şerifi, "**Onlar birbirinin dostudur**" (Maide, 51) âyet-i kerimesi bunların bu halini haber vermektedir zaten.

Evangelistler, şu anda ülkemizde de irili ufaklı birçok kilise açmışlardır. Binlerce de daire ve ev şeklinde kiliseleri, Evangelistliği yayma peşinde. Evangelistler, Müslüman Türkiye'ye ve İslâm âlemine karşı yeni bir Haçlı Seferi başlatmışlardır. İslâm dinini yeryüzünden silmeye, Kudüs merkez olmak üzere, Ortadoğuda, Hıristiyan Yahudi ittifakının hakimiyetini tesis etmeye kararlılar.

Herkes inandığı yolda mücadele eder. Müslümanlara da burada düşen iş; İslama muhafaza etmede, yaymada en az olanlar kadar kararlı olmaktır. Bunun yolu da, İslami asli kaynaklardan doğru bir şekilde öğrenip hakkıyla yaşamaktan geçer.

"Tarihte ve Günümüzde Ehli sünnet" 24.12.2004

Aralık ayı başlarında İSAV, Eresin Otel'de üç gün süren, (3-5.12.2004) "**Tarihte ve Günümüzde Ehli sünnet**" konulu milletlerarası ilmi bir toplantı düzenlendi. Bugün bu toplantıdan bahsetmek istiyorum. Gündem yoğunluğu sebebi ile bu önemli toplantıyı konu etmem biraz gecikti. Böyle önemli bir konuyu gündeme getirdikleri için vakıf yetkililerine teşekkür ediyorum.

Toplantının açılış konuşmasında vakıf başkanı **Prof.Dr. Ali Özek**, günümüz İslam âleminin bu sıkıntılı durumundan kurtuluşunun Ehli Sünnette olduğunu çünkü, **çıkış yolunun, orta yolun Ehli sünnet olduğu** vurguladı. Diyanet İşleri Başkanı sayın **Ali Bardakoğlu** da, "**Biz dini yeniden inşa edecek değiliz, geçmişimiz yok farzedemiyoruz**" diyerek, geçmişimiz karalayan, dinde reform yanlılarına önemli bir mesaj verdi.

Basın bülteninde de, "**Bilindiği gibi İslam toplumunda ana gövdeyi teşkil eden ve çok geniş bir coğrafyaya yayılmış olan, "Ehli Sünnet", on asra aşkın bir zamandan beri sahih (doğru) akidiye (İnancı) temsil etmektedir**" denilerek, birbik ve beraberliğin adresi gösterildi. şekilde vurgulanmış oldu.

Toplantıda dağıtılan, emekli ilahiyat öğretim üyesi ve İSAV vakfı başkanı sayın **Ali Özek**'in tercüme ettiği, asırlardır Ehli sünnetin medreselerde okutulan, Ehli sünnetin esaslarını bildiren **Akâd-i Nesefti** 'nin girişine yaptığı "**Ehli Sünnet**" hakkındaki açıklamasını bugün sizlerle paylaşmak istiyorum:

“Ehl-i Sünnet ve'l-cemaat tabiri bilindiği gibi hicri dördüncü asrın başlarında ortaya çıktı. Rasûlüllah'ın vefatından sonra İslâm Âlemi'nde inançla ilgili olarak pek çok mezhep ortaya çıktı. Bunlardan ilki '**Havâriç**' idi. İslâm'ın özüne aykırı düşüncelerinden dolayı '**İslâm'dan çıkmışlar**' anlamında kendilerine **Haricî, Havâriç** denildi. Bunlar şiddet ve baskı taraftarı kimselerdi.

Havariç ile birlikte Şi'a ortaya çıktı. **Şi'a'nın ortaya çıkışı daha ziyade siyasi idi**. Daha sonra dini inanca dönüştü. Hicrî dördüncü asra gelinceye kadar İslâm Âlemi'nde pek çok görüşler ortaya atıldı. Bunların belli başlıları: **Havariç, Şi'a, Mu'tezile, Cehmiyye, Mulhide'** gibi adlarla anılan akide mezhepleri idi. İşte Ehl-i Sünnet bu sayılan aşırılık ve şiddet taraftarı görüşlere karşı bir alternatif olarak çıktı ve kendilerine **Sünneti rehber edindiği için 'Ehl-i Sünnet' denildi**.

Ehl-i Sünnet'in dayanağı, kitap ve sünnettir. Ehl-i Sünnet'de ana fikir, iman ve amel ilişkisidir. Mu'tezile ve diğer mezheplerden Ehl-i Sünnet mezhebini ayıran en önemli özellik, amellerin imana dahil olmamasıdır. Zira Ehl-i Sünnet dışı mezhepler amel üzerinde durarak Müslümanları sıkıntıya sokmuşlar, 'ameli olmayan veya ameli eksik olan Müslümanları kâfir saymışlar', bazıları da şiddete başvurarak zorlama yolunu tutmuşlardır.

İslâm Âlemi'nde şiddet ve baskı taraftarı olan ve kendilerine son zamanlarda '**Selefi!**' adını veren bazı gruplar, şiddet ve baskıyı esas kabul etmelerinden dolayı **Ehl-i Sünnet'** inancından uzaklaşmışlardır.

Olayların tairhi akışına baktığımızda görürüz ki, Müslümanlar, hicri dördüncü asra gelinceye kadar İslâm'ı yorumlarken oldukça farklı görüş ve düşünceler ortaya atmışlar ve sonunda Bağdat'da **Ebu'l-Hasen el-Eş'arî** ve Semerkant'ta **Ebû Mansur Mâturidî** tarafından aynı anda takrir edilen Ehl-i Sünnet mezhebinin görüşleri Müslümanların büyük çoğunluğu tarafından benimsenmiş ve **hicri beşinci asırdan hicri on üçüncü asra kadar bütün İslâm Dünyası'nda huzur ve sükuna vesile olmuşlardır**.

Osmanlı Devlet'nin zayıflaması, çökmesi ve hilafetin ilgasıyla İslâm Âlemi'nde meydana gelen otorite boşluğu ve İslâm Ülkeri'nin büyük çoğunluğunun müstemleke haline gelmesiyle Müslümanlar arasında yeni düşünceler zuhur etmiştir. Bu düşünceler genelde, reaksiyon şeklindedir ve pek az gruplar arasında şiddet içermektedir. Zira Ehl-i Sünnet akidesi artık zayıflamıştır.

Ayrıca İslâm düşmanları artık sadece Ehl-i Sünnet Müslümanlığına saldırmaya başlamışlardır. Zira, on dokuzuncu asra kadar Müslümanları bir arada tutan Ehl-i Sünnet'in zayıflaması yoluyla Müslümanları parçalamak hedeflenmiştir.

Bugün Müslümanların güçlenmesi, yeniden kendilerini idrak etmeleri, yabancı ideolojilere yem olmamaları, birlik ve beraberliklerini yeniden kurmaları ve gerçek anlamda hem Müslüman olmaları hem de çağdaş hayata ve teknoloji gelişmelere ayak uydurmaları için Ehl-i Sünnet akidesine dört elle sarılmaları gerekir.

Akaidi Nesefi risalesi 25.12.2004

Dün, İSAV (İslami Araştırmalar Vakfı) Başkanı **Prof.Dr. Ali Özek** beyin tercüme ettiği ve bu vakfın düzenlediği "**Tarihte ve Günümüzde Ehli sünnet**" toplantısında ücretsiz dağıtılan **Ömer Nesefi'nin Akaidi Nesefi** risalesinden bahsetmiştim. Bugün, Ehli sünnetin esaslarını bildiren bu risalenin özetini sizlere sunmak istiyorum. **Sayın Özek**, asırlardır ders kitabı olarak okutulan bu risale için, "**Kanaatimce, şu anda da akaid dersleri için en uygun kitap**" diyerek Ehli Sünnet itikadının birlik beraberlik için önemini vurgulamıştır.

"Allahü teâlâ birdir, kadîm olan Zâtı ile vardır. Ondandır başka herşey, Onun var etmesi ile var olmuştur. Sonunda yine yok olacaklardır. Felsefeciler bu gerçeklere karşıdırlar. **Akıl**, ilmin bir sebebi ve vasıtasıdır. **İlham**, bir şeyin doğru olduğunu bilmeye yeterli sebep ve vasıta değildir.

Allahü teâlâ yarattıklarına benzemez. O, mekandan münezzehtir. Allahü teâlânın, zâtı ile kâim ezeli sıfatları vardır. O, kendisine has ezeli bir kelam ile söyleyicidir O'nun kelamı harf ve ses cinsinden değildir.

Allahü teâlâ ahirette görülecektir. Kur'an-ı kerimde "**O günde nice parlak gözler Rab'lerine nazar edecekler.**" buyrulur. (kıyame, 22,23). Hadis-i Şerifte ise "**Siz on dördünde ayı gördüğünüz gibi Rabbinizi mutlaka göreceksiniz**" buyurulmuştur. Bu görme, mekandan, cihetten, ışıktan, mesafeden münezzehtir olarak vuku' bulacaktır.

Küfür, iman, tâ'at ve isyan gibi kuldân sâdır olan fiilleri yaratan Allahü teâlâdır. Kulun kendi ihtiyarında olan fiillere karşılık olmak üzere mükafat alır veya cezalandırılır. Kula, takatının dışından olan şeyler yüklenmez Helal veya haram, herkes kendi rızıkını tüketir.

Kafirler ve bazı asi mü'minler için kabir azabının varlığı hakttır. Allahın bildiği ve irade ettiği şekilde kabirde ehl-i tâ'at için nimetlerin bulunduğu, yine kabirde Münker ve nekir melekleri tarafından ölüye sorular sorulacağı peygamberden bize aktrarılan delillerle sabittir.

Ba's yani öldükten sonra yeniden dirilmek hakttır. Amellerin tartılacağı terazi, havz-ı Kevser, Sırat köprüsü, Cennet ve Cehennem hakttır. Cennet ve Cehennemin ne kendileri, ne de onların içinde bulunanlar yok olmayacaklar, ebedi kalacaklardır.

Büyük günah mü'min olan kimseyi imandan çıkarmadığı gibi küfre de sokmaz.. Büyük günah işleyenlere peygamberlerin sefaat edebilecekleri nakli delillerle sabittir. İslâm'ın yasak ettiği bir şeyi helal saymak küfürdür. İmanda azlık çokluk olmaz.

Peygamberlerin ilki Hazret-i Adem, sonu Hazret-i Muhammed aleyhisselâmdır. Melekler, Allah'ın kullarıdır. Onun emriyle hareket ederler. Meleklerde erkeklik ve dişilik yoktur. Allahü teâlânın peygamberlerine indirdiği kitapları vardır. Allah; emirlerini, yasaklarını, vaadlerini, uyarılarını bu kitaplarda bildirmiştir. Mirac hakttır, uyanık iken vuku bulmuştur.

Evlüyânın kerametleri hakttır. Bu gibi fevkalâde haller peygamberde görülürse **mucize**, diğer insanlarda görülürse **keramet** adını alır.

Peygamberimizden sonra insanların en üstünü Hz.Ebû Bekir Siddîk,sonra Hz.Ömer el-Fâruk, sonra Hz.Osman Zinnûreyn, sonra Hz.Ali Mürtezâ'dır. Halifelikleri de bu sıraya göre gerçekleşmiştir. Eshabı kiramın hepsi sadece hayırla yâd edilir. Hiçbir veli, peygamber derecesine eremez. Hiçbir kuldân teklif ve sorumluluk sakıt olmaz

İslâmın getirdiği haramları helal saymak, İslâm ile alay etmek küfürdür. Allahtan ümit kesmek küfürdür. Allah'ın azabından kurtulacağını düşünmek küfürdür. Kâhinlerin söylediklerini doğrulamak küfürdür.

Dirilerin ölümleri için yaptıkları dualar ve hayırlar kabul edilir. Allahü teâlâ duaları kabul eder ve ihtiyaçları giderir. Deccal'ın çıkması, Dâbbetü'l-arz, Ye'cüc ve Me'cüc'un zuhuru, Hazret-i İsa'nın gökten yere inmesi, güneşin batıdan doğması gibi peygamberin haber veditiği kıyamet alametleri hakttır."

Yılbaşı çılgınlığı 31.12.2004

Yılbaşı çılgınlığı dolayısıyla; binlerce çam fidanının sökülüp atıldığı, ağaç katliamlarının acımasızca gerçekleştirildiği günlerdeyiz. Fakat çevrecilerden ses yok. Okullarda, mağazalarda Noel Baba olarak Aziz Nikolaos efsanesinin boy gösterdiği; Hıristiyanlık propagandasının diz boyu olduğu aralık ayının sonuna geldik... Fakat, dini konularda kendilerini uzman ilân eden kimselerden tık yok. Zabıta kuvvetlerinin ve çöpçülerin korkulu rüyası yılbaşı ise kapıda... Bütün bunların sebebi olan; yılbaşı, noel nedir, ne zaman başladı? Bunun üzerinde duralım isterseniz bugün.

Yılbaşının, noelin iç içe yaşandığı, Hıristiyan aleminin noeli kutlamaları, 4.asırda Roma İmparatorlarının birincisi olan **Kostantin** ile başlar. Kostantin, **Eflatun**'un ortaya koyduğu teslis "**Trinite**" yani üç tanrı inancını, papazlara yazdırdığı yeni İncile koydurdu ve noel'i bayram ilan etti. Böylece yeni bir Hıristiyanlık dini doğmuş oldu.

Noel kutlamaları ve yeni yıl hep Hz.İsanın doğum günü üzerine bina edilmektedir. Halbuki, Hz. İsa'nın doğumu hakkında, o zamanın edib ve münevverlerinin eserlerinde hiçbir bilgiye rastlanmamaktadır. Çünkü, İseviler, az ve asırlarca gizli yaşadıklarından, milad doğru anlaşılmamıştır.

Aralık ayının **yirmibirinde**, **yirmibeşinde** veya **ocak ayının altıncı** veya başka gün olduğu sanıldığı gibi, bugünkü miladi senenin beş sene fazla olduğu, çeşitli dillerdeki kendi kitaplarında yazılıdır. Miladi sene, hicri sene gibi doğru ve kat'i olmayıp, günü de senesi de şüpheli ve yanlıştır. Mesela, **İmam-ı Rabbani** hazretlerinin bildirdiğine göre, üçyüz seneden fazla olarak noksandır ve İsa aleyhisselâm ile Muhammed aleyhisselâm arasındaki zaman, bin seneden az değildir.

Kendilerine göre bir kurtarıcı tanrıya inanan putperest kavimlerin ayinlerinin en mühimi, kişinin tanrı ile birleştiğine, bütünleştiğine inandıkları, sembolik et yiyip, içki içme ayinleridir. Bu kavimler, bir müddet sonra tanrılarını güneş tanrısı inancı ile birleştirdiler. Her bir kurtarıcı tanrının, kış başlangıcında doğduğuna inanıldı. Kış başlangıcı ise, Julian takvimine göre 25 Aralıktır.

Hıristiyanlar da, İsa aleyhisselâmı kurtarıcı bir tanrı yaparak, bu tarihte doğduğunu kabul ettiler ve bu geceyi "**Noel**" olarak her sene kutlamaya başladılar. En küçük vak'aları bile yazan Roma tarihçilerinin, İsa aleyhisselâm gibi büyük bir peygamber hakkında derin bir sükut göstermeleri ayrıca dikkate şayandır.

Hıristiyanların kutladığı **noel** bir uydurmadan ibarettir. Hatta bazı Hıristiyan teşkilatlarının da artık noeli bir hurafe kabul ettikleri, dünya basınında çıkan haberler arasındadır. Nitekim,

ABD'de yayınlanan **17 Aralık 1996** tarihli haftalık **Newsweek** dergisi bu gerçeği şoye dile getirmektedir:

"Noel baba bir hurafeden ibarettir. Gerçekle hiçbir ilgisi yoktur. Ticari maksatlarla sonradan uydurulmuştur. Hediyelik eşya sektörüne milyonlarca dolar kazandıran Noel baba, kapitalizmin oyuncağı olmuştur. Tarihçi, **Stephan Nissenbaun**, (Yılbaşı ile mücadele) "**The battle for Christmas**" kitabında Hıristiyanlığın temelinde yılbaşı kutlamalarının ve Noel babanın bulunmadığını, bunun yasaklanmasının gerekli olduğunu bildirmektedir."

Dinimize göre, Hıristiyanların Noel gecelerine ve diğer paskalyalarına hürmet etmek, o zamanlarda onların adetlerini onlar gibi yapmak caiz değildir, insanı dinden çıkarır. Noel ile yılbaşı farklı şeylerdir. Yeni yıla bir kudsiyet, manevi bir değer yüklemeden yeni yılı tebrik etmekte, hayırlı olmasını temenni etmekte dinen mahzur yoktur.